

Sahibi:
Turgutlu Lisesi adına Duran CAN
Genel Koordinatörler:
Tuncel ÖLGÜN (TDE ÖĞRETMENİ)
Sukan AKKOYUN(TDE ÖĞRETMENİ)

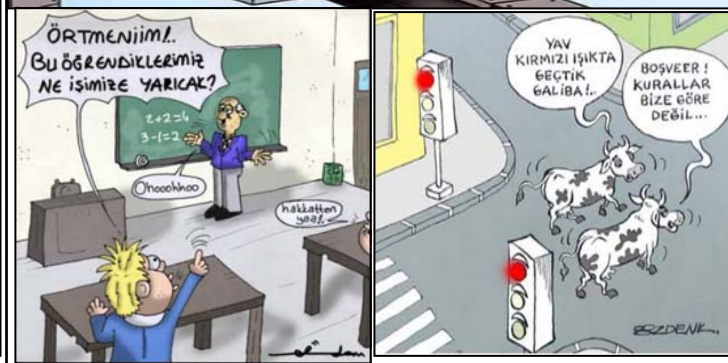
Yayın Kurulu
ASLIHAN ALTINSOY-NİLAY NAZ TUNA
ZELİHA CAN-NURSENA YAĞLICA
ZEYNEP ORKİDE-SAMET SARI
SEMİH GÜMÜŞ-BELİNAY AYDIN
CEYLİN KOÇYİĞİT-EDANUR TAŞDEMİR
YUSUF İSMAİL MEYDAN-ELANUR DÖNMEZ
ZEYNEP SARITAŞ-CEREN SEZER
MELİHAT ÖZER-SELİN ŞENOL
FURKAN TÜRKMEN-HULUSİ CİN
İREM KURT-EFE AKGENÇ
DAMLA ÇETİNDERE-ŞEYMA ÇETİN
NEHİR ALAN-SİDİKA SEMA TEKİN
ŞEYDA ÖZSOY-SULTAN TEKDEMİR

EĞLEN-DÜŞÜN

Durumu yorumlamaya ne dersiniz?

Süngülerle, silahlarla ve kanla kazandığımız askeri zaferlerden sonra, kültür, bilim, fen ve ekonomi alanlarında da zaferler kazanmaya devam edeceğiz.

M.K.ATATÜRK

Turgutlu Lisesi'nin Aylık Gazetesidir

KASIM 2022

Cilt :42 Sayı:42

Yine, Yeni, Yeniden

2022 yılı Kasım ayında öğrencilerimizin yazmış olduğu şiirleri, 10 Kasım Anma Töreni ile ilgili detayları, Ankara Üniversitesi gezimizi ve Anıtkabir ziyaretimizi, Bursa gezimizi ve Uludağ Üniversitesi ziyaretimizi, ülkemizin gerçeği deprem tatbikatımızı, eğitici içerikler, eğlendirirken düşündürülen karikatürler ve daha neler neler göreceksiniz. Ayrıca 9.sınıf öğrencilerimizin hayallerinden ortaya çıkan hikayeleri bulacaksınız. Her sayımızda vurgulamaya çaba sarf ettiğimiz okuma kültürü ve entelektüel birikimin önemini bir kez daha hatırlatarak keyifli okumalar diliyoruz.

Yaşam Hileleri

Teşekkür Etmek Gülümsemek Diğer insanlara yardım etmek

DÜNYANIN EN KEYİF VEREN HİSLERİ:

- Ağaç gölgesinde uyumak.
- Seni destekleyenlerin olduğunu bilmek.
- Deniz kıyısında dalgaların sesini dinlemek.
- Samimice bir iltifat almak.
- Güzel bir rüya görmek.
- İyi bir fırsatı değerlendirmiş olmak.
- Çabalarının karşılığını almak.
- Hayallerinin gerçekleştiğini görmek.
- Kendi parayı kazanmaya başlamak.

"Beni görmek demek mutlaka yüzümü görmek demek değildir. Benim fikirlerimi, benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız bu yeterlidir." (Gazi Mustafa Kemal Atatürk)

Atamızı Saygıyla, Minnetle ve Özlemle Anıyoruz
Bugün Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kurucusu Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün aramızdan ayrılışının 84. yıl dönümünde okulumuzda düzenlediğimiz anma töreni ile bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Yaşamını milletine adayan, ulu önder Atatürk, hem milli mücadele, hem de Cumhuriyeti inşa sürecinde daima ileriye bakmış, ileriye yürümüştür. Bugün, Büyük Atatürk'ün yolundan giden bizlere düşen görev de yüzümüzü geleceğe dönmek, ufkumuzu geniş, hedeflerimizi büyük tutmaktır.

Tüm Türkiye'de Deprem Anı "Çök-Kapan-Tutun" Tatbikatı

Turgutlu Lisesinde 11 Kasım 2022 Cuma günü eş zamanlı olarak bütün sınıflarda "Çök,Kapan,Tutun" teması esaslı deprem tatbikatı gerçekleştirildi.

Bizden Haberler

Atamızın İzinde Turgutlu Lisesi Anıtkabir'de

Turgutlu Lisesi Gezi Kulübü'nün organize ettiği gezi sayesinde öğrencilerimiz Ata'nın huzurundaydılar.

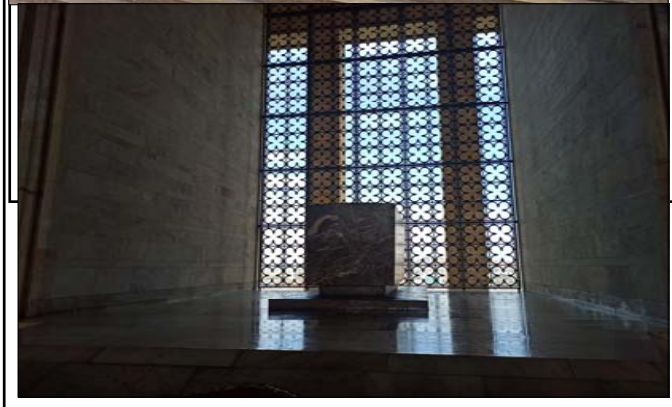
Ankara Üniversitesi Gezisi

Ankara gezisi planı dahilinde okulumuz öğrencileri Ankara Üniversitesini ziyaret ettiler. Yetkililerce yapılan tanıtımın ardından öğrencilerimiz kampüs alanını gezdiler.

Futsal Genç Erkekler Turnuvasında Turgutlu Şampiyonuz

Turnuva kapsamında okulumuz Turgutlu Lisesi 1.maçında Sağlık Meslek Lisesini 8-4, 2.maçında Özel Bilgikent Kolejini 18-2, 3.maçında Özel Kent Kolejini 5-0 yenerek Manisa'daki finallere katılmaya hak kazandı. Takımımızı tebrik ediyor başarılarımızın devamını diliyoruz.

Sanat, spor, haber...

Eğitimin Önemi

Modern dünyanın en önemli parametrelerinden biri eğitimidir.

Eğitimin önemi günden güne artmaktadır. Bununla birlikte bu önemi fark eden toplumlar yüz yıldan fazla süredir çocuklar için eğitimi zorunlu tutmaktadır.

Eğitim eskiden yaşama hazırlık süreci, meslek edinme süreci olarak algılanmaktaydı. Şimdi ise eğitimin işlevi bundan çok daha ötesidir. Eğitim yaşamla bağ kurmanın en önemli yoludur.

İnsanoğlu yeryüzüne ilk ayak bastığı andan itibaren araştırmak, öğrenmek istemiştir. Bu onu insan yapan en temel özelliklerinden biridir. Günümüzde eğitim artık yaşam boyu devam eden ve sürekli ilerleyen ucu açık bir süreçtir.

Yaşadığımız çağın bilgi çağı olması, bilginin insanda son derece büyük farklar oluşturduğunun keşfedilmesi eğitimin önemini arttırmıştır.

Eğitimin önemi ve faydaları maddeler halinde şöyle sıralanabilir.

- Mutlu ve kaliteli yaşam
- Ekonomik refah
- Eşitlik ve adalet
- Bağımsızlık ve özgürlük
- Özgüven
- Medeni insan olma
- Hayalleri gerçekleştirme
- Toplumun ilerletme
- Ulusal kalkınma

Görüldüğü gibi eğitimin bize sağladığı birçok fayda vardır. Ancak bütün bu faydaların ötesinde eğitimi insan olmanın bir gereği olarak görmeliyiz. (Alıntıdır)

Yeni Kalemler...

Benim de içinde olan hisler
Canlar mı tekrardan?
Her sevin yalan olduğunu gösteriler
Bazı seferler de öğretirler mi yeniden?
Umutunu kaybetmiş olanlar
Alınlar mı Dinyanın bu haline?
Aste kısmıs olanlar
İnanlar mı yeniden aste?
Hayal dünyasında yaşayanlar
Gözlerin: acar mı bu sefer?
Üzüntüden ağlayan gözler
Mulluluktan ağlar mı bu sefer?

İrem BAL 12/E

Sonbahar da geçiş
Yerde sapsarı döbüler yapraklar
Boğuk, kapalı, soğuk havalar
Zaman adeta su gibi akıp gidiyor
Biz ise hala yarı yarıya sayıyoruz
Ellerimiz kollarımız boğuk
Düşüncelerimiz acık, gözlerimiz kapalı
Düşüncelerimizle bakıyoruz
Ve akıp giden zamandan bir şey kalmıyor.

İrem BAL 12/E

AĞLAMA

Benim için ağlama Gülizar-ı cennetim
Susarım bekler seni ellerim

Darlasa bile ruhumu ayrılık illetim
Göremezsem bile izler seni gözlerim

Trenime aldığım son biletim
Son sefer olur bu sözlerim

Seyretmem birdaha bilirim
Öldürür seni o ceylan bakışlı gözlerim

Arda AŞIK 11/E

Bizden Yazılar

Bilgelik Sevgisi (Yolda Olmak)

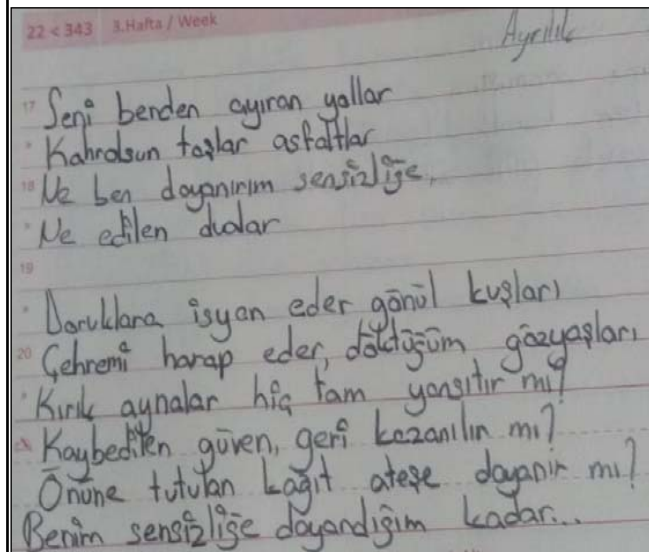
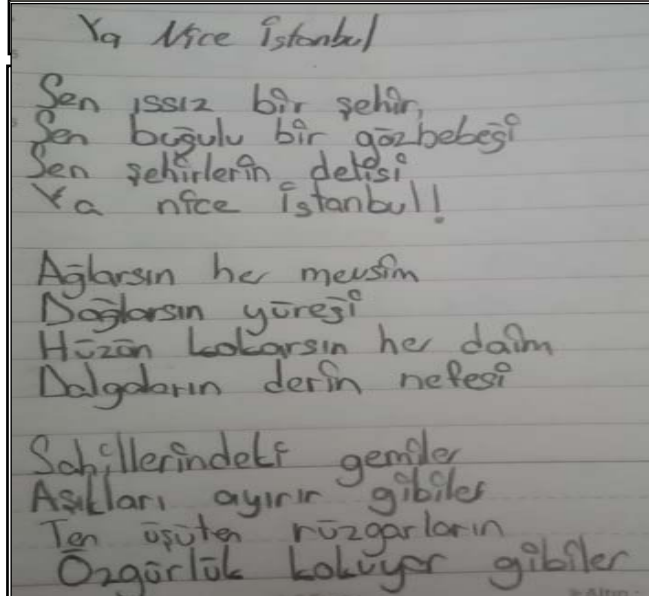
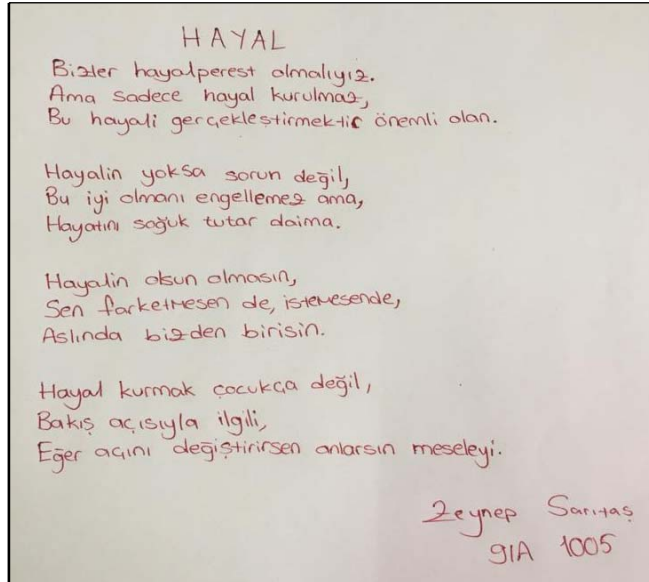
Bir tercih hatası sonucu kazanarak başladığım Felsefe Bölümü'ne kayıt yaptırmakla başlayan bir yolculuğun içinde buldum kendimi. Daha ilk derste -sanırım Felsefeye Giriş dersiydi- Rabbim nasıl bir bölüme geldim ben, demiştim. Çünkü İlk derste o zaman Yardımcı Doçent olan Uğur Hoca, derse gelen öğrencileri pencerenin önüne çağırıp "Dışarıya doğru bakın ve ilk gördüğünüzü bana söyleyin." dedi. Şaşırdık herkes ilk gördüğü şeyleri sıraladı. Bu cevaplar onu tatmin etmedi. İlk sınavdan kaldınız gençler diyerek çıkıp gitti. Meğer tarzı böyleymiş, hazır bulunuşluk düzeyini ölçmüş. Üst sınıflara gidip siz ilk neyi gördünüz bize bir anlatır mısınız dediğimde gülerek: "Uzun bir yoldasın öğrenirsin." dediler.

İlerleyen zamanlarda Uğur Hocama o ilk gün biz ne görmeliydik hocam diye soruyordum biteviye... Önünde uzun bir yol var öğrenirsin dedi durdu. Birinci yarıyılın sonuna doğru bir gün Uğur Hoca'nın odasının önünden geçiyordum kapı aralıktı içerden bana seslendi "Duran içeri gelsene" diye. İçeriye girdim kitaplarla dolu bir odası vardı. Buyrun hocam dedim.

Gülerek nasıl gidiyor okul dedi. Pencereden dışarıya bakıp ilk gördüğün şey neymiş öğrendin mi, dedi. Evet, hocam öğrendim dedim. Dışarıya pencereden bakıp **göremediğim** ilk şey pencerenin camıymış. Dedi ki gördüğün daha doğrusu göremediğin şey aslında çoğunun da göremediği şey, hayatın kendisidir. İşte Felsefe görünmeyen şeyleri görmek için gösterilen uğraşların bütünüdür. Cevaplardan çok sorular götürür bizi yollara.

O gün tam ayırt edemesem de hocam bana belki ömrümün sonuna kadar aramakla geçireceğim sorunun cevabını vermişti. Felsefe (Bilgelik sevgisi) uzun bir yolda olmaktır ve bu yol hiç bitmez.

Duran CAN
Okul Müdürü

Bizden Haberler

10 KASIM ANMA PANOLARIMIZ

10 Kasım Ulu Önder Atatürk'ü ölümünün 84. yılında okulumuz **Kültür ve Edebiyat Kulübü** öğrencileri, panoları günün anlam ve önemiyle ilgili yazı, resim ve fotoğraflarla bu şanlı güne hazırladı.

Okul Aile Birliği organizasyonu olarak öğrencilerimize çorba ikramı yapıldı

Okumak İçin Zaman ve Mekan Aramıyoruz
Okulumuz Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni Özgür KIRÇIÇEK 9.sınıf öğrencilerimiz okul bahçesinde okuma etkinliği gerçekleştirdiler.

Her Zaman Kalbimizdesin Atatürk

10 Kasım Anma etkinlikleri çerçevesinde **Resim Kulübü'nün** çalışmaları okul panolarımızda yerini aldı.

Öğrencilerimizden Matematik Her Yerde Pano Çalışması

"Her Yer Matematik" isimli projenin çıkış noktası Millî Eğitim Bakanlığının "2023 Vizyonu" çerçevesindeki Okul Dışı Öğrenme Ortamları" projesi ve UNESCO'nun 2020 yılı için belirlediği "Matematik Her Yerde" temasıdır. Bu iki proje hayatın her yerinde olan matematiğin yalnızca okul duvarları içinde değil okul dışına da öğrenilebileceği düşüncesinde birleşmektedir.

ARAŞTIRMA—İNCELEME

10 KASIM ANMA ETKİNLİKLERİ

Anma etkinlikleri çerçevesinde okulumuzda öğretmen ve öğrencilerimiz tarafından hazırlanan törende duygusal anlar yaşandı. Oldukça beğenilen törende oratoryo ve koro çalışmasına katılan öğrencilerimiz büyük beğeni topladılar.

BİZDEN HABERLER

ORGAN BAĞIŞI SEMİNERİ

Okulumuzda Organ Bağışı Konulu Seminer Düzenlendi.

Bursa Gezisi

Öğrencilerimiz Uludağ Üniversitesini gezip bölümler hakkında bilgi aldılar.

ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Öğretmenler Günü münasebetiyle okulumuzda program düzenlendi. Okul Aile Birliği tarafından öğretmenlerimize çiçekler verildi .

yaramazlar yine mi siz kulaklarınızı kopartacağım " diyerek onlara doğru koşmaya başlamış hepsi birden koşmaya başlamışlar Yiğit bağırmaya başlayınca durup arkalarını dönmüşler kadın Yiğit'in kulağını çekiyormuş Yiğit " Manyak kadın bırak kulağımı " dediğinde kadın sinirden kıpkırmızı olmuş . Gece hemen " Şey ben erik istemiştin onların suçu yok " dediğinde kadın " Sen yeni taşınan aileden misin? " diye sorduğunda Gece başını sallamış kadın " Senin için affediyorum ama bir daha olmasın " diyip gitmiş . Yiğit arkasından dil çıkarmış . Kayra bu durum karşısında Gece'ye güvenmiş ve " Grubumuz katılmak ister misin? " diye sormuş . Gece sevinçle " Tabi ki isterim " demiş . Afacanlar grubu artık beş kişiymiş ilerde nasıl maceralar yaşayacaklarını nasıl bulmacalar çözeceklerini kim bilir .

Nehir ALAN 1201 9/G

Her Şey Hayal Etmekle Başlar; Peşinden Gidebilecek Kadar Cesaretiniz Varsa

9.sınıf öğrencilerimizin hayalleri vardı ve bu kitap ortaya çıktı.

LİSENİN SESİ EKİDİR BİR HİKAYEM VAR

Turgutlu Lisesi'nin Aylık Gazetesidir

Ocak 2022

Cilt 42 Sayı:42

SALGIN

Kuşların yeni civıldadığı vakitlerde yola çıkmıştım. Her zamankinden farklıydı bu sabah. Bu saatlerde kalabalık olması gerekirken kimsecikler yoktu caddeler ve sokaklarda. Bu benim ürpermeme sebep oluyordu. Her sabah gittiğim yolda kimseler yoktu. Çok üstelemeden yoluma devam ettim. Hastaneye vardığımda resmen bütün kasabadaki insanlar buraya toplanmıştı. Hastanenin kapısında bembeyaz önlükler ve yüzü gözükmeyen doktorlardan birine sormaya karar verdim ;

-Affedersiniz doktor bey burada ne oluyor acaba?

-Şu an size anlatacak bir zamanım yok hanımefendi lütfen çekilin önümden

Doktor yanımdan koşar adımlarla gitmişti. Ben de hastanenin içine zar zor girebilmişim. Hemen sekreterin yanına gidip neler olduğunu sordum;

-Pelin Hanım burada ki kalabalıkta ne ?

- Doktor Selin hanım size olayı anlatacak vaktim yok ama şunu bilin ki bugün bütün doktorlar nöbete kalacak.

Sekreterin sözünden sonra koşar adımlarla odama girdim. Olayı öğrenmek için televizyonu açtım. Bütün kanallarda haberler vardı. Herhangi bir kanala girip haberi izlemeye başladım. Bir ölümcül hastalık sulara bulaşmıştı. Ve salgın haline bile gelmişti. Sulara dokunan veya içen herkesin bu salgın hastalığa yakalandığı ve daha kötüsü ölüme kadar götürdüğü söyleniliyordu. Habere inanmamıştım farklı kanallara da bakmıştım fakat her kanal aynı şeyleri söylüyorlardı. Önlemimi alıp kapıdaki karşılaştığım meslektaşlarım gibi giyindim. Bugün bütün günlerden farklı olacaktı. Böyle düşünürken odamın kapısı çaldı. Yardımcım olan Hilal hemşire içeri girdi ve bana şunları söyledi;

-Selin Hanım karantinada bulunan hamile bir kadın şuan doğum yapmak üzere siz ameliyathanede bekleniyorsunuz.

Bu kadar karmaşık başlayan güne bir doğumla devam edecektik. Hemen hazırlanıp ameliyathaneye girdik. Ve kadın hastalıklı olduğu için 9 saatlik zorlu geçen ameliyathanede sonunda bebek doğmuştu. Fakat kadersiz küçük çocuk doğar doğmaz annesi hayata gözlerini yummuştu. Ne yapabileceğimi bilmiyordum diğer doktorları tavsiyesiyle bebeği karantinaya almaya karar verdik. Bebek tam 1 ay karantinada kalmıştı. Hastane her geçen gün fazlalaşyordu. Bu yüzden diğer doktorlar bebeği başka bir hastaneye nakledilmesini önerdiler fakat ben bunu istemiyordum 1 ay boyunca testlerde hastalığının pozitif olduğunu kanıtlayacak bir test bile yoktu. Ben onu almak istediğimi söyledim. İlk başta karşı çıktılar fakat yoğun isteğimle onları ikna etmeyi başarmıştım. Bebeği hemen alıp evimin yolunu tutup bebeği aldıktan hemen sonra evimize gelmiştik nihayet...

Aradan 2 gün geçmişti evde eskiden kalan sular yetiyordu bize bebeğin yüzünde benek benek kızarıklar olduğunu gördüm. Su çiçeği olduğunu düşündüm. Ateşte olduğunu hissedince normal bir su çiçeği düşüncemi desteklemişti 4 gün sonra bende de olduğunu gördüm bu beneklerin. Fakat bildiğim üzere ben suçiçeği çıkarmıştım. Bu olaydan sonra bebeğin hastalıklı

olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sabah olmuştu gece boyunca bu konuyu düşünmüştüm. Bebeğin yanına gelmiştim. Bebeğin soğuk bedeni ve bembeyaz yüzü beni karşılamıştı. O an öldüğünü anlamıştım. Bebeği gördükten sonra benekler ve ateşlerin anlamını anlamıştım ve 2 gün sonra canımı teslim edip hayata gözlerimi yummuştum.

Eylül ÇİFTÇİ 1245 9/H

YABANCI ADAM

Çiftçi bir ailenin kızıyım.Babam hem hayvancılık hem tarla işleriyle uğraşiyor.Yazları bizde ona yardım ediyoruz Domates,mısır,buğday,bağ yetiştiriciliği yapıyoruz.Çiftliğimizde büyükbaş,küçükbaş yanında tavuk,kedi,köpek besliyoruz.Babamın olmadığı zamanlarda çiftlik işlerine biz bakıyoruz.Bahar aylarında üzüm bağından taze yaprak toplayıp satıyoruz.Ayrıca erik ve şeftali ağaçlarımız var.Bu işleri benimle birlikte olan bir kardeşim bir de ablam ile birlikte hem eğlenip hem de çalışarak yapıyoruz.Yaz tatilleri hem yorucu hem eğlenceli geçiyor.Zamanın. nasıl geçtiğini anlamıyoruz.Kasaba da bir evimiz var.Arada gidip alışveriş yapıp ihtiyaçlarımızı karşılıyoruz.Yine bir ağustos ayında üzüm kesmeye başlayacaktık.Babam hazırlıkları tamamlayıp işçileri ayarladı.Biz de aramızda iş bölümü yaptık.Ablam,ben ve kardeşim bağda işçilerle birlikte üzüm kesecektik.Annem de sergide iki işçi ile birlikte üzüm serecekti.İşlerimiz böyle bir hafta devam edecekti.Bir akşam babamın yakın arkadaşının düğünü olduğu için annemle birlikte kasabaya gitmeleri gerekiyordu.Biz yorgun olduğumuz için gitmek istemedik.Amcam,teyzem ve kuzenlerim de bize gelmişlerdi.Bu arada saat yavaş yavaş 9'a geliyordu.Amcam tarlada akan suyu kontrol etmek için yarım saatliğine gitmişti.Ve biz yalnız kalmıştık.Hepimiz evimizin terasında televizyon seyredip,sohbet ediyorduk.Ben susadığım için aşağıya indim.Pencerenin önündeki sebilden bir bardak su doldurdum.Tam bir - iki yudum içtim ve 10 - 15 adım ilerideki çalılıkların arkasından bana doğru gelen bir adam gördüm.İlk başta korkudan sesimi çıkaramadım ama daha sonra aklım başıma geldi ve bağırmağa başladım.Herkes yanıma geldi.Ablam "n'oldu niye bağırıyorsun" diye sordu.Cevap vermeden sadece parmağımla dışarıda ki adamı gösterdim.Herkes benim gösterdiğim üstü başı yırtık pırtık, eli yüzü kan içinde olan adama baktı.Onlarda benim gibi korkudan ne yapacaklarını bilemediler.Sonra teyzem büyük bir cesaretle karşımızda bize çok korkunç bir şekilde bakan adama "sen kimsin?Burada ne arıyorsun" dedi.Adam etrafa boş boş bakıyordu.Birkaç dakika adamla bakıştıktan sonra "kaçmam gerekiyor, bana traktörün anahtarını verin gideyim." dedi hâla üstünden yerlere kan damlayan adam.Buna karşılık teyzem şöyle söyledi "bizde anahtar falan yok git buradan".Adam hâla "beni öldürecekler!Anahtarını verin gideyim." diye ısrar ediyordu.Ama daha sonra bizim korkudan titrediğimizi görünce koşarak yola doğru gitti.Tabii biz hâla olayın şokunu atlatmış değildik.Hepsinden önce davranarak telefona koştum.Hemen amcamı aradım ve oda eve geldi.Olayı ona anlattık.Etrafı iyice kolaçan etti ama etrafta kimse yoktu. Biraz olsun rahatlamıştık. O sırada annem ile babam da eve gelmişlerdi. Aynısını onlara da anlattık. Çok tedirgin oldular çünkü ilk defa başımıza böyle bir şey geliyordu. Babam komşuları aradı ve etrafta böyle bir adam görüp görmediklerini sordu. Öğrendik ki bir kişiye daha uğramış.Ona da bize söylediklerinin aynısını söyleyerek yardım istemiş. Orada biraz bekledikten sonra uzaklaşmış. Biz işin aslını hiç öğrenemedik. Yani adam adam kimden kaçıyordu?Niçin kaçıyordu?ama birinden dayak yiyip kaçtığı kesindi. Olayı bir birkaç hafta üstümüzden atamadık.Hiç korkmadığımız evimizde artık korkmaya başlamıştık.Anladık ki insanın başına hiç ummadığı anda bile her şey gelebilir.

Zeynep CEBE 1196 9/G

miş başkalarının hikayelerini ve maceralarını sanki ordaymış gibi hissetmeye , yaşamaya bayılmış . Aral ailesi bazı sebeplerden dolayı taşınmak zorunda kalmış . Annesi Gece'ye "Kızım lütfen çıkıp biraz yeni mahallemizi incelesen , komşularımızla tanışsan hem belki yaşıtın arkadaşlar bulursun ." Gece artık dayanamayıp kafasını sallayarak dışarı çıkıp yürümeye başlamış . Evlerinin hemen yanında manav onun da yanında küçük bir bakkal varmış dikkatlice etrafı inceleyip yürümeye devam ederken arkasından biri " Hey! sen yeni kız " dediğinde arkasını dönmüş kendisine doğru koşan kıza bakmış kız Gece'nin yanında yanında durmuş ve nefes nefese kaldığı için biraz soluklanmış sonunda ne için geldiğini hatırlamış olacak ki kafasını kaldırıp Gece'ye bakmış ve gülümseyerek "Merhaba ben Eflin sen de Gece olmalısın " dediğinde Gece ismini nereden bildiğine şaşırılmış biraz düşündükten sonra aklına gelmiş olacak ki hemen " Evet " cevabını vermiş . Eflin " Sizin yeni taşındığınızı duyduktan annemle annem konuşmuşlar oradan öğrendim adını " dediğinde Gece'nin aklındaki kafa karışıklığını da gidermiş . Eflin elini uzatarak " Tanıştığımıza memnun oldum " dediğinde Gece de elini uzatmış ve gülümseyerek ve gülümseyerek " Ben de " demiş . Eflin " o zaman yarın saat 10.00'da burada buluşalım hem seni diğerleriyle de tanıştırayım . " diyip heyecanla Gece'ye baktığında Gece biraz tereddüt etse de Eflin'i sevdiği için kabul etmiş ve anlaşmışlar . Gece geldiği yoldan geri giderek evin yolunu tutmuş . Akşam olunca odasında hem mutlu hem heyecanlıymış . İlk defa bir arkadaşı olmuş ve belki de yarın daha fazla olur diye düşünmüş ama içine bir kurt düşmüş ya beni sevmezlerse yanlarında istemezlerse diye yüzü solmuş her ne kadar belli etmese de kitaplarının ona yettiğini düşünse de o da çok istemiş arkadaşları olmasını onlarla sohbet etmeyi , oynamayı , maceralar yaşamayı o yüzden elinde ki bu şansın yok olup gitmesini istememiş . Günün yorgunluğu üzerine çökünce yarın ne olacağını her ne kadar merak etse de içindeki umutla uyumuş . Sabah olunca uyanıp kahvaltısını yapmış ve giyinip aşağı inmiş ve dün Eflin'le buluşma kararı aldıkları yere doğru ilerlemiş . Oraya yaklaştığında Eflin'i ve onla konuşan üç kişiyi görmüş Eflin Gece'yi gördüğünde el sallamış bu hareketle beraber diğerleri de ona dönmüş . Gece stres ve heyecanla beraber onların yanına ulaşmış . Çocuklardan ikisi merakla Gece'ye bakarken siyah saçlı çocuk gözleriyle Gece'yi yanlarında istemediğini açıkça belli etmiş . Gece bu durum karşısında hem korkmuş hem de herkesin ona bakması onu utandırmış . Eflin atılarak konuşmaya başlamış " Günaydın! seni afacanlar grubumuzla tanıştırayım " demiş ve sol tarafındaki çocuğu göstererek " Bu grubumuzun açığı Yiğit " demiş Yiğit Gece'ye bakıp gülümsemiş . Gece de aynı şekilde gülümseyip Yiğit'i incelemiş . Biraz fazla kilolu , sarı saçlı , ela gözlüymüş . Eflin devam ederek sağ tarafındaki çocuğu göstermiş " Bu grubumuzun akıllısı Mert " Gece Mert'e bakmış . Sarıya kaçan açık kahverengi gözleri , kumral saçları ve gözlükleriyle gerçekten zeki biri olduğuna kanaat getirmiş . Eflin devam ederek tam karşılarında olan çocuğu göstererek " Son olarak bu da Kayra " dediğinde Kayra'ya dönmüş ve kısaca onu da incelemiş . Kayra siyah saçları , siyah gözleri ve beyaz tenliymiş . Gece Kayra'ya bakıp gülümsemiş ama Kayra kötü kötü bakınca Gece sanırım grubun sevimsizi bu diye geçirmiş içinden . Bir süre daha konuşmuşlar daha doğrusu Eflin eski bir maceralarını anlatırken Yiğit iki de bir yemekle ilgili konuşup diğerlerini sinirlendiriyormuş Gece ise Yiğit'in bu haline çok gülmüş gün sonunda artık herkes evine dağılmış . Gece odasının penceresine bakıp gülümsemiş beklediğinden daha güzel geçtiği için çok mutluymuş biraz daha yıldızları izleyip yatığına gidip uyumuş . Sabah Gece uyurken annesi kapısını çalmış ve girebilirsin lafını duyunca içeri girmiş . " Sanırım yeni arkadaşların seni çağırıyor hemen hazırlan da yanlarına git " demiş . Gece hemen kalkıp pencereden aşağı bakmış gerçekten de Gece diye sesleniyorlarmış . Gece " Geliyorum " diyerek elini yüzünü yıkamış üstünü giymiş ve nerdeyse koşarak merdivenleri inip " Günaydın " demiş . Afacanlar grubu hep beraber " Sana da günaudın " demişler . Eflin " Bugün Yiğit'in ısrarları sonucu erik toplamaya gidiyoruz " dediğinde Mert " Umarım yiyebiliriz "demiş . Gece " Neden yiyemeyecekmişiz ki Kayra soğuk bir tavırla " Birazdan anlarsın " demiş ve yürümeye başlamışlar . Bir evin önüne gelmişler . Katre hemen duvardan atlamış Gece buna anlam veremezken Mert ve onun arkasından Yiğit de atlamış . Eflin açıklık getirmek için " Erik ağacı diğer tarafta çabuk sessizce biz de atlayalım " demiş ve ikisi birden atlamışlar . Kayra Mert ve Yiğit ağaca çıkmış erikleri toplarken Gece poşeti tutuyormuş ve Eflin de erikleri alıp poşetin içine koyuyormuş . Gece kafasını kaldırıp ağaca baktığında Yiğit yedi sekiz tane eriği birden ağzına atıp çiğnemeye başlayınca Gece'nin ağzından "YUH!" çıkmış . Mert " Yiğit bayılacaksın teker teker ye " demiş . Yiğit onları takmadan birkaç tane daha ağzına atmış . Hepsi birden gülmeye başlamış tam o sırada arkadan bir ses " Sizi küçük

SOKAKLARIN ÇOCUĞU

Bir zamanlar Ali diye bir çocuk vardı.Bu çocuk babasını kaybetmişti.Annesi de onu maddi zorluklardan dolayı halasına bırakmıştı.Halası da bir zaman sonra bıkip onu o küçük haliyle sokağa bırakmıştı.Ali çok küçüktü.Tek başına ne yapacağını bilmiyordu.İlk başta sokakta insanlardan yardım isteyerek dilencilik yaparak zar zor karnını doyuruyordu.Sokakta geçen çocuklar onunla dalga geçiyorlardı.O da bu duruma çok üzülüyordu.Annesini aramaya bulmaya çalışıyordu.Günlerce sokaklarda dolaştı.Her yerde annesini arıyordu.Bir gün uzaktan birisini gördü. Çok ümitlenmişti.Hemen yanına koştu.Baktı ama annesi değildi.Birkaç sokak daha aradı.En sonunda ümidi tükenmişti.Bir köşeye çekilip ağlamaya başladı.Sokaktan geçen insanlar ona çok üzülüyor ama kimse gelip neyin var diye sormuyordu.Sonra yanına Mehmet adında bir çocuk geldi,

:Ne oldu niye ağlıyorsun,dedi.

Ali:Babam öldü annem de beni bırakıp gitti onu aramaya çalışıyorum ama bulamıyorum,dedi.Çocukta annesi ve babasını kaybettiğini söyledi.Sonra ona

: Üzülme yakında bulursun hem insan alışıyor,

dedi.Sonra tanıştılar ve çok iyi anlaştılar.Birlikte sokakta kalıyorlar bazen mendil satıyorlar bazen dileniyorlardı.Zar zor karınlarını doyuruyorlardı.Bir gün mendil satarken bir adam geldi ve onlara ellerindeki tüm mendilleri kendisine satmasını istedi.Çocuklar adamın onlara iyilik yapmak için hepsini aldığını düşündüler.Adam mendillerin hepsini aldı ve alır almaz kaçmaya başladı.Çocuklar ilk başta ne olduğunu anlamadılar.Sonradan anlayıp adamın peşinden koşmaya başladılar.Ne kadar koşsalar da adam çoktan uzaklaşmıştı.O günkü yemek paraları da bitmişti.Çocuklar çok üzüldüler.Olayı uzaktan izleyen bir adam hemen yanlarına geldi ve Çocuklara

:Bir şeyiniz var mı ? diye sordu.

Çocuklar: sağ olun bir şeyimiz yok,dediler. Sonra adam onlara

: Üzülme bir şey olmaz gelin benimle,dedi.Çocuklar çaresizce adamın peşinden gittiler.Adam onları götürüp güzelce karınları doyurdu.Sonra onlara güzelce üst baş çok mutlu oldular.Hemen teşekkür etmek için kadının ofisine gittiler.Gittiklerinde kadın ofiste yoktu.Çocuklar geri döndüler.

Sonra Ali'ye bir mektup geldi.Ali çok şaşırılmıştı.Çünkü ona kim mektup yazmış olabilirdi ki. Sonra mektubu açtı.Mektupta annesinin bulunduğu yazıyordu.Çok heyecanlanmıştı.Hemen orda yazan adrese gitti.Oraya gidince karşısındaki kişiyi görünce çok şaşırıldı.Annesi onlara ev satan kadındı.Sonra kucaklaştılar hasret giderdiler ve hayatlarının sonuna kadar mutlu yaşadılar...

Muhammed Baki Güler 9/H. 1240

AFACANLAR

Dört kişiden oluşan Aral ailesinin annesi Serap Hanım kahverengi saçlı , koyu kahverengi gözleri , beyaz teni , yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle çok güzel ve iyi kalpli bir kadıymış . Ailenin babası olan Ferit Bey siyah saçlı , koyu yeşil gözleri , hafif esmer teniyle yakışıklı ve çok şefkatli biriymiş . evin küçük çocuğu Can açık kahverengi saçları ve açık kahverengi gözleriyle çok tatlı aynı zamanda çok yaramaz bir çocukmuş . evin büyük çocuğu Gece ise koyu kahverengi saçları , yemyeşil gözleriyle , bembeyaz teniyle çok güzelmiş ama Gece içine kapanık , fazla konuşmayan , günün çoğu saatini odasında kitap okuyarak , çalışarak , resim çizerek geçiriyormuş bu yüzden hiç arkadaşı yokmuş . Serap Hanım onun bu haline çok üzülürmüş onun için elinden geleni yapmış dışarı çıkıp arkadaş edinmesini söylemesine rağmen hiçbiri işe yaramamış . Gece kitapları arkadaşı olarak görürmüş her seferinde heyecanla yeni kitabına başlar ve merakla bitirir-

DÜNYANIN SONU

Yıl 2050

Dünyadaki kaynaklar günden güne azalmaya başlamıştı. Artık insanlığın sadece yüzde 10'una yetecek kadar su kalmıştı.

Devletler ise artık eskisi gibi petrol,altın,elmas için değil su için savaşmaya başlamışlardı.

Türkiye'de artık çok gelişmiş ülkeler arasındaydı.

Dünyada kıtlık devam ederken bir de savaş başlamaya yüz tuttu. Savaş olursa dünyanın sonu gelebilirdi. Çünkü dünya bir savaş

daha görürse bu savaş nükleer bir savaş olacaktı.

Korkulan oldu Amerika, Çin, Rusya, Hindistan, Pakistan, Türkiye ve daha bir sürü ülke savaşacaktı...

Savaş öncesi taraflar belli olmuştu. Türkiye,Almanya,Rusya,Çin,Pakistan bir grubu oluştururken diğer grubuda ABD,

İngiltere,Hindistan,Fransa olmuştu.

Savaşın fitilini Amerika yakmıştı. Amerika Rusya'nın en çok tatlı su içeren gölü olan Baykal gölünü almak isteyince Rusya'nın da karşı gelmesiyle Amerika Rusya'ya savaş ilan etmişti. Amerika hemen Alaska tarafından saldırıya başlamıştı

Rusya da hemen Amerika'ya savaş ilan etmişti. Amerikanlar Rusya'nın en doğusunu bombardıman uçaklarıyla bombalamaya başlamıştı.

Rusya'da hemen en modern savaş uçaklarıyla Amerikan bombardıman uçaklarını düşürmek için yola çıktı.

Dünyanın diğer kısımlarında sular durgun değildi. Hindistan'ın da yıllardır hayalini kurduğu Pakistan'ı işgal etmeyi Amerika Rusya'ya

savaş ilan edince daha da ister oldu ve Pakistan'a savaş ilan ettiğini tüm dünyaya duyurdu. Türkiye de hemen Pakistan'a destek verdi.

Çin'de Hindistan'a ilan ettiğini duyurdu.

Ve böylece 3. dünya savaşı başlamıştı.

Savaş daha ilk günlerden caniliğini göstermeye başladı. Uçaklarla hedef alınan siviller, hayvanların yuvası olan ormanların yanması gibi olaylar başlamıştı.

Savaşın başlamadan 1 ay süre geçmişti ve her iki grup da çok zarar görmüştü. Ama çok daha kötü olay olmuştu. Amerika Rusya'ya Rusya'da Amerika'ya

nükleer füze fırlatmak için harekete geçmişti. Ama iki tarafında bilmediği bir şey vardı. Bu savaşın kazananı olmayacaktı.

O gün gelmişti. Havada yüzlerce Balistik füze hedefine doğru yola çıkmıştı. Nükleer füzelerden korunmak isteyen halk sığınaklara girmişti.

Ve füzeler çarptı. Amerika ve Rusya diye bir ülke artık yoktu. iki ülke de yok olmuştu. Sığınaklara girseler bile milyonlarca insan

ölmüştü.

Yayılan radyasyon nedeniyle Rusya ve Amerika dışındaki ülkelerde de binlerce insan ölmüştü.

Artık dünya eskisi gibi değildi. nükleer bombalar yüzünden yaklaşık teknoloji olarak dünya 100 yıl geriye gitmişti.

Kalan insanlarda ciddi hastalıklarla uğraşıyorlardı. Olan yine masum hayvanlara ve insanlara olmuştu. Dünyanın geri kalanında da artık

huzurlu bir hayat beklemiyordu çünkü nükleer bombaların etkisiyle atmosferdeki koruyucu kısım gitmiş dünyaya gök taşları düşmeye başlamıştı.

Mehmet Cihat ULÇAY 1221 9/H

ÇIĞLIK

Eşim ile 4 yıl önce kafede tanıştık. O sürekli benim çalıştığım kafeye gelir bende sürekli ona garsonluk ederdim. Zaman içerisinde de birbirimizden hoşlanıp flörtleşmeye başladığımızda iş evliliğe kadar geldi. Evliliğimizin ilk yılında bana karşı çok iyiydi aslında, sonrasında bana karşı olan soğukluğunu hissettim hatta bunu ona karşı defalarca dile getirmeme rağmen bana karşı soğuk yaptığını kabul etmiyordu. Bir süre sonra beni tümünden sevmediğini kabullenmeye başladım. Bir süre, psikolog tavsiyesi üzerine sorunu kendimde aramaya çalıştım ama hayır ben ona karşı hala aynı duyguları besliyordum. Onu ilk günkü gibi seviyor, önceden nasıl davranıyorsam şimdide öyle davranıyordum. O ise beni sevmemekte ve soğuk yapmakta ısrarcıydı. Sonra bir sabah işe giderken telefonunu unuttuğunu gördüğümde geri vermek için arkasından koştum ama o, işe gitmek yerine sokağın başında bir kadınla konuşuyordu, konuştuğu kadın ağlarken onun yüzünde ise duygusuz bir ifade vardı. Kadın ağlayarak ona artık daha fazla yapamayacağını söylüyordu. Kafamdaki cevaplandıramadığım sorular ve içimdeki birikmiş öfkeyle eve geri dönerken telefonuna bakmaya başladım mesajlarına baktığımda elbette hiçbir şey yoktu. O mesajları orada tutacak kadar salak değildi çünkü. Sonra banka hesaplarına girdim orada da bir şey yoktu çünkü telefonuna bakacağımı tahmin etmek onun gibi biri için zor değildi. Ona bu konu hakkında bir şey söylemedim çünkü artık beni aldattığına emindim ve elle tutulur bir kanıt bulmalıydım. Evde olduğu bir pazar günü uyanmamasına dikkat ederek yavaşça kalkıp kütüphanenin anahtarlarını alarak evden çıktım arada sırada da arkama bakıp kimse geliyor mu diye kontrol ediyordum. Sonunda kütüphaneye vardığımda ilk onun ve iş arkadaşlarının çalışma odasına girdim çok düzenliydi bir şeylere dokunursam kesinlikle dikkat çekerti o yüzden hiçbir şeye ellemeden sadece bakarak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Her yeri aradıktan sonra bodruma bakmak aklıma geldi bodrum katının anahtar kilidi ayrı olduğu için 5 dakikada onu bulmak için uğraştıktan sonra sonunda kapıyı açabildiğimde merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladım. Merdivenler bittikten sonra karşılaştığım manzara karşısında çığlık atınca, muhtemelen kilitli, tamamen cam bir fanusun içinde yatan kadın uyandı bu kadını tanıyordum bu o ağlayan kadındı yine ağlıyordu. Sonra bir anda onu oradan çıkarmam için yalvarmaya başladığında zor da olsa kendime gelmeye çalışıp anahtarın nerede olduğunu sordum. Beni duymuyordu, belli ki sadece ben onu duyabiliyordum, kütüphaneye girmek için kullandığım anahtarları deniyordum, o sırada yine kadının çığlığını duymamın ardından kafama çok sert bir darbe aldım. Yere düşüp bayılmadan yaklaşık iki saniye önce onun yüzünü görmüştüm.

Emine Hilal EKEN 9/G no:1717

his vardı.Eren Emir'i uyardı

- Emir bence bu sefer yapmayalım

- Niye noldu ki ?

- Lütfen sadece sözümü dinle.

Yusuf Talha ALTINKAYA 1224 9/H

Bir Hikaye

.....

Geçen hafta bayılan Zeynep daha yeni kendine gelmişti. Uyanalı bir hafta olmuştu fakat olanları daha yeni hatırlıyordu. Arkadaşlarına çok kızmıştı. Kimse gelip gelmeyeceğine dair arayıp haber vermedi diye içinden geçiriyordu. Telefonu eline alıp arayan ya da mesaj atan olmuş mu diye baktı. Evet arayan olmuştu Ama kayıtlı bir numara değildi. Kim olduğunu merak etti. Fakat arkadaşlarından biri çıkarsa diye Onlara kızgın olduğundan kayıtlı olmayan numarayı geri aramadı. İçten içe merak ediyordu ama olsun kararlıydı geri aramayacaksın. Bunları düşünürken annesi odaya girdi. Zeynep düşüncelerinden kapı sesiyle ayrıldı. Annesi yanına gelip onun en sevdiği yemeği yaptığını söyledi:

_ Hadi Zeynepçğim en sevdiğin yemeği yaptım şimdi salatayı hazırlayacağım yardıma gelir misin? dedi.

Annesinin yüzünden yorulmuş olduğunu anlayan Zeynep Hemen doğruldu ve annesi ile beraber mutfağa gitti.

Annesine sordu:

_ Anne Hiç arayan soran oldu mu?

_ Telefonunu kontrol etseydin Beni arayan olmadı.

_ Beni birisi aramış ama kayıtlı değil aslında merak ettim fakat arkadaşlarım çıkar diye geri aramadım.

_ İstersen telefon defterinden kontrol et dedi, annesi. Zeynep bunu mantıklı buldu. Sonuçta tanıdık herkesin numarası telefon defterinde yazılıydı. Bir yandan üşenmişti. O kadar kalın defterin arasından o numarayı nasıl bulacaktı... Defteri araştırmaya koyuldu sayfalarca kitabı araştırdı. Kimsenin numarası ile eşleşmiyordu. En sonunda pes etti, geri arayacaktı. Telefonunu almak için yukarıya çıktı. Telefonunu aldı ve kayıtlı olmayan numarayı aradı. Bir kız sesi duydu. Ses tanıdık geliyordu:

_ Alo?

_ Merhaba beni aramışsınız, kimsiniz?

_ Benim Selin,numaram değişti. Seni merak ettim. Bayılmışsın sanırım. İyi misin?

_ İyiyim. Daha yeni mi arıyorsun, dedi Zeynep Kızgın bir sesle.

_ Özür dilerim anneni aramıştım ama önceden Sana söylemedi mi? dedi.

_ Kimsenin aramadığını söyledi.

Dila Cansıkmaz 1212 9/G

gitti Burağım,hayatımın anlamı hastaneye adam hapishanede şuan ama hayatımın anlamı komada ...

Ecrin PINAR 1227 9/H

Yaşlı Adam ve Dilenci

Gözleri görmeyen bir adam evinin geçimini sağlamak için çalışmak ister yakınları buna gerek olmadığını söylese de o kimseye muhtaç olmadan yaşamak istediğini söyler.Bu adam küçük yaştan beri bağlama çalıyordu aklına bir anda sokakta bağlama çalıp insanların dikkatini çekebileceği geldi yakınlarından yardım alıp sokağa yerleşti sabah akşam demeden bağlama çalıp gelen giden adamın önüne para koydu bu böyle her gün sürdü birgun orta yaşlarda yırtık elbiseleriyle mendil sata bir çocuk adamın önündeki para dolu kutuyu alıp koşmaya başladı ve biraz gittikten sonra arkasına baktı ve adam bağlama çalmaya devam ediyordu çocuk bir durup düşündü ve yaptığıının çok yanlış olduğunu anladı çünkü adam görme engeliydi ve bunu anlamıştı arkasından gelmemesinden çocuk adama doğru yürüdü yürüdü ve yanına geldi adama dedi ki bende sizle beraber bağlama çalabilir miyim adam da tabii ki dedi ve çocuk yaptığıının çok yanlış olduğunu anladı ve bir daha böyle bir şey yapmadı ve adamla beraber hem para kazanıp hem aç kalmamış oldu ve böyle mutlu mesut yaşadılar.

Ecesu ÇİÇEK 1192 9/G

Bir gün bir kız yolda gördüğü bebeği kucağına almış severken bir kadın gelip bebeği alıp kaçmış. Yolda koşan polisler kıza" Buradan elinde bebek olan bir kadın gördün mü?" diye sormuşlar. Kız "Evet gördüm. Sağdaki ilk sokağa girdiler demiş." Kız eve gittikten sonra babası haber izliyormuş. Haberde sabahki kadını görmüş. Meğersem kadın bebeği kaçırmış. Kız bu olaydan sonra gittiği her yere her mekana sormuş.Yıllar geçmiş. Kız kimsesizler yurduna bağış yapmak için gitmiş. Bütün çocuklarla gülmüş eğlenmiş. Belki önceden gördüğü bebeği burada bulur diye oradaki görevliye çocukların hayatlarını neden burada olduklarını sormuş. Çalışan anlatmış. Ve bir çocuğun hikayesinde kaçırılmayla alakalı bir şey demiş. Çalışan kadın bir zamanlar habere çıktığını gündem olduğunu söylemiş. Kız o çocukla ayriyeten görüşmüş, sohbet etmiş, eğlenmiş. Ve her ay o çocuğu ziyarete gelmiş.

Nisanur Zorlu 1209 9/G

PİŞMANLIK

Günlerden bir gün Eren adında bir çocuk ve arkadaşı Emir geziyorlardı.Karınları çok açtı ve paraları yoktu.Emir'in aklında bi anda bir fikir beliriverdi , hırsızlık.Eren en başta buna ne kadar karşı çıksa da sonunda bu fikir onun da aklına yatmıştı.Mahallede herkesin tanıdığı Ahmet Amcanın bakkalına hırsızlık yapmayı planlıyorlardı.Ahmet Amca güler yüzlü,iyi kalpli,mahalledeki herkesin sevdiği bir insandı.Eren ve Emir sonunda Ahmet Amcanın Bakkalına girip karınlarını doyuracak şekilde bir şeyler çalmışlardı.Ve sonra Emir Eren'e dönüp

-Bu hırsızlık işi ne kolaymış değil mi Eren ?

-Evet bu çok kolay oldu. dedi.Ama Eren'in içinde hala bir kuşku vardı.Eren ve Emir çaldıkları yiyecekleri yiyip evlerine gittiler.Eren çok korkuyordu ya yakalanırsak diye.Eren uyuyana kadar bu olayı düşündü.Ertesi gün Eren Emir'le buluşup bu olaydan ne kadar rahatsız olduğunu anlattı.Ama Emir hiç korkmuyordu.Eren'e de rahatlaması gerektiğini söyleyip duruyordu ama Eren hala korkuyordu.Emir Eren'in rahatlaması için Ahmet Amcanın bakkalına gidip selam verip,bir şeyler aldılar.Eren bundan sonra gerçekten rahatladı ve o gün rahatça uyudu.Eren ve Emir öbür gün rahatça yine bir şeyler çalmışlardı ve yine yakalanmışlardı.Ve sonra hiçbir zaman yakalanmayacaklarını sanıyorlardı.Yine birgün Eren ve Emir dolaşırken hırsızlık yapmaya karar verdiler.Ama bu sefer Eren'in içinde bir

MACELLAN

Tom ve abisi Jack ailesi tarafından küçükken tarihe olan merakları yüzünden atalarının korsan olduğunu yani korsan kanına sahip olduklarını düşünüyorlardı.Küçüklüğünden beri abisi ile birlikte yetimhanede kalan Tom abisi ile düzenli olarak gizlice müzeye girip kitaplarda duydukları Macellan'ın Kayıp Hazinesi'ni araştırıyorlardı.Bunun için İlk Coğrafi Keşifler Haritası'nı almaları gerekiyordu.En sonunda Merkez Müzesi'nde buldular.Gece gizlice girip haritayı alma niyetindeydiler.Tom abisine duvardaki Macellan fotoğrafını gösterip

Dünyayı gezen ilk insan...

Hayır,Macellan Dünya'nın etrafında dolaşmadı.Sadece parsaları topladı.

Tom şaşkın bir şekilde abisine bakarken abisi Coğrafi Keşifler Haritası'nı görür ve

Vay canına...

Macellan gerçekte neyi arıyordu?

Altın mı?

Altın! Ama eve dönmeyi başaramamış.

Yani..O kadar altın.. Gitti mi?

Hayır,kayboldu.Kaybolan bir şeyi bulabilirsin değil mi?

Diyip gülümsedikten sonra

Kanımızda korsan kanı var unutma.En azından anne ve babamız öyle dedi...Neyse! Bu harita servet değerinde.

Abi ve kardeş haritayı almaya çalışırken güvenlik onları yakalar ve doğruca yetimhaneye giderler.Güvenlik yetimhane personeline Jack'i almaya geldiklerini ve bunun ilk seferi olmadığını daha öncede böyle girişimleri olduğunu hatırlattı.Jack kardeşinden kopacaktı.Eşyalarını alması için odasına gitmesini söyledi ve Tom abisine veda etmek için arkasından gitti.Odaya girdiği an abisinin kaçmaya hazırlandığını gördü ve

Ne yapıyorsun?

Bugün olmaz Tom.Bugün olmaz.

Ben de geleceğim!

Hayır,bu sefer olmaz.

Kardeşinin üzüldüğünü gören Jack

Gel buraya diyerek kardeşini yanına çağırır ve ona onu unutmaması için kendi kolyesini verir.

-Geri geleceğim.Söz veriyorum.

Der ve pencereden kaçarak uzaklaşır.Aradan yıllar sonra Tom genç bir delikanlı olmuş ve şuana kadar abisinden aldığı tek şey mektuplardı.Abisi sürekli yaptığı keşifleri ve Macellan'ın Kayıp Hazinesi'ne ne kadar yaklaştığını anlatan mektuplar gönderiyordu fakat bir anda kesilmişti.Tom artık ümidi kesmişti.Bu zaman aralığında yarı zamanlı olarak bir barda çalışan Tom,hayat standartları gereği hırsızlığa girmiş ve bunu pratik olarak barda kullanmaya başlıyor.Barda oturan bir müşteri

Acaba yardımcı olur musunuz?

E-Evet tabii ki.

Tom bu numara için neredeyse bitmiş, içerisinde kıvılcım çıkarmasına kadar yetecek gaz bulunan çakmak ile müşterinin piposunu yakmaya çalışırken müşteriden pipoyu tutmasını ister ve sürekli yakmaya çalışırken müşterinin dikkati dağılır ve Tom müşterinin bileğindeki değerli bilekliği kaş ile göz arasında alır.İçeri girdiğinde tanımadığı bir adam

Riske atmıyorsun,tek seferde küçük oynuyorsun ha?

Ne dediğinizi anlayamadım bayım fakat bar kapanıyor.Eğer bir siparişiniz yok ise sizi dışarı almak zorundayım.

Adam masadan kalkar ve çıkarken istemedi Tom'a çarpar.Adam çıkar ve gider Tom bardan çıkmak üzere hazırlanırken üstünü kontrol eder ve üstündekilerin gittiğini arka cebinde bir kart olduğunu görür.Kartın üstünde "ÇALMAK HARAMDIR" yazıyor ve altında ise bir adres vardı.Tom hızlıca o adrese doğru giderken eve nasıl gireceğini düşünür.Aklına o bardaki adamın ona yaptığı aklına gelir ve kapı görevlisine istemedi çarpmış gibi yaparken arka cebindeki anahtarları alır ve eve girer

Demek geldin

Beni gördüğüne şaşırılmış gibisin

Hayır,bak senin için tezgahta içecek bile hazırladım

O zaman aldıklarını ver de gideyim

Masanın üstünde.Senindir.

Tom masanın üstünden eşyalarını alırken kafasını kaldırdığında abisi ile küçükken çalmaya çalıştıkları haritayı görür ve şaşırır

Jack tarih takıntılısı küçük kardeşi olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım

Abimi tanıyor musun?

Eski bir dost.Onunla birlikte Macellan'ın Hazinesi'ni arıyorduk ve epey yakındık da ama Jack... Bir anda ortadan kayboldu.Ondan bir daha ne haber alabildim ne de herhangi bir mesaj.Onun sana gönderdiği veya verdiği bir şey illa olmuştur,değil mi?Eğer hatırlarsan birlikte hazineyi bulabilir ve hazineyi bulursak...Abini de bulabiliriz Tom!

Tom abisinin ona küçükken gitmeden önce verdiği sözü tutmamasından dolayı ona epey kızgındı.Teklifi kabul etmeden binada ayrıldı.Eve gittiğinde abisinden kalan fotoğrafları ve gönderdiği mektupları gözden geçirdi.Adamı arayıp

Nereden başlıyoruz?

Arka cebine zaten bir koydum.

Tom tanımadığı bir adama güvenmekte zorlanıyordu fakat abisini görme duygusu ona engel oluyordu.Tom tanımadığı adama bulup bir sergide açık arttırmada satılan bir sembolün olduğunu söyledi.Tom bu sembolün ne işe yarayacağını söyledi ve saçmalık olduğunu belirtti.

Bu abinin bulunduğu bi parça.Macellan'ın Hazinesini açmak için üç anahtar gerekli biri ben de biri de sergide

Tom adının Dave olduğunu öğrenir ve abisi hakkında biraz sohbet ettikten sonra plan yapmaya başlarlar.Açık arttırmaya gizlice girerler fakat Dave'in eski hazine avcısı takıntılı sevgilisinin de orda bir adam için olduğunu ve bu sembolü almaya geldiğini öğrenir.Plan gereği Tom ışıkları kapatır herkes kaosa kapılmışken Dave hızlıca sembolün olduğu çantayı alır ve

sine girdim etrafa bakındım ama yine kimse yoktu. Sonra aniden kapı kapandı ve kitlendi bende içeride biri yoktur diye düşünüp kitlemişlerdir diye düşündüm ve bağırma başladım arkamdan biri boşuna bağırma seni kimse duyamaz dedi. bende korkuyla arkama döndüm ama çok karanlıktı hiç bişey göremiyordum adam seni neden buraya kitlediğimi düşünüyosun şuan deme dedi bende titrek bir ses ile evet dedim adam bir amacım var ama bunu şimdi öğrenmeyeceksin dedi ve bana yavaş yavaş yaklaşmaya başladı bende korkulu adımlarla geri geri gitmeye başladım adam yaklaştıkça ben geri gittim. En sonunda ben kapıya çarptım ama adam bana yaklaşmaya devam etti bir anda ağızımı tutup burnunu burnuma deyirdi ben kafamı yana çevirerek kurtuldum. Adam merak etme sana zarar vermiycem diyip kapının kilidini açtı gidebilirsin dedi ve kapının önünden çekildi hadi ne bakıyosun geç dedi bende korkuyla ağlayarak çıktım. Hocalardan biri görüp noldu dedi bişey yok hocam diyip çantamı alıp eve gittim, direk odama çıktım. Kapımı kitleyip yatağıma kendimi attım ve ben ne yaşadım az önce diye düşünmeye başladım. Aklına adamın amacı şimdi değil sonra öğreniceksin demesi geldi ve ne olabilir diye düşünmeye başladım, düşünürken yatakta uyuya kalmışım. Gece'nin dördünde kötü bir kabus görerek uyandım yaşadığım olayları tekrar yaşıyordum bu bir işaretmiydi yoksa yine aynı şeylerimi yaşıyacaktım? Bilmiyorum kafamda bir sürü soru var ama hiçbirinin cevabı yok. yataktan kalkıp mutfağa gittim ve su içtim, su içtikten sonra geri odama döndüm ve uykuya daldım. Sabah hasta olmuştum sanırım bu olay beni çok etkilemiş olmalı hasta olduğum için okula gitmemeye karar verdim. Annem aşağıdan beni çağırdı kızım geç kalyosun okula gitmiyecekmisin dedi bende anne hastayım bugün gitmiycem dedim. Annem noldu neyin var dedi bende bilmiyorum dedim sonra annem yukarıya çıktı ve odama girdi,sonra ateşime baktı sen havale geçireceksin nerdeyse kızım dedi ve beni soğuk duşa soktu, duştan çıkınca ateşimi ölçtü ve daha iyi olduğumu söyledi ben sana şimdi bir çorba yaparım hemen iyileşirsin dedi ve odadan çıktı. ben bu sırrı tek başıma kaldıramazmışım demekki vücudum 1 gün bile dayanamadı benim bunu birilerine anlatmam lazımdı ama kime kime güvenip anlaticaktım, aklına biri geliyodu ama güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Aradan 2 gün geçti ve ben iyileştim ve bu 2 gün içinde karar vermişim hoşlandığım çocuğa anlaticaktım çocuğun adı Burak ve ben bugün okula gidip ondan hoşlandığımı söyliyem okula gittim ve ilk işim Burağı bulmak oldu. Onu bulmak için sınıfına gittim ama yoktu sınıf arkadaşlarına sordum nerde olduğunu arkadaşları kantinde dediler. Bende direk kantine gittim ve onun kolundan tutup çektim bişey konuşmamız lazım dedim. O'da tamam dedi bende bahçeye çıkalım dedim ve bahçeye yöneldik ben konuşmaya giriş yapıcaktım ama nasıl yapacağımı bilemedim sonra birden ben senden hoşlanıyorum dedim. Burak şaşırılmış bir ifade ile bana baka kaldı bende umutsuzlandım tabii doğal olarak sonra gülmeye başladı ve bende hoşlanıyorum ama nasıl söyliyeceğimi bilemedim dedi bende sevinçten sarıldım ve yanağından öptüm. Aradan 1 hafta geçti ve ben artık Burak'a gerçekten güveniyordum artık söyleme vaktim gelmişti Burağı evime çağırdım ve olanları anlatmaya başladım Burak neden polise gitmedin dedi. Bende elimde kanıt olmadan hiçbirşey yapamam dedim ve Burakta doğru dedi sonra bende benle bunu araştırmaya varmışın dedim. Burakta varım dedi ama bir şartım var dedi bende sordum neymiş bu şart dedim Burak en yakın arkadaşım olan Onur ve Mirzaya'da söyliyem bize yardım edicekler dedi. Ben ilk başta istemedim ama bu iş bu kadar kolay değildi ve güvenebilirmiyim diye sordum, Burak merak etme onlar sırları kimseye söylemezler dedi ve bende tamam dedim. Sonra Burağı evine gönderdim ve pijamalarımı giyip yatağıma geçtim sabah olunca Burağı arayıp beni parktan alırmısın dedim ve parka gittim Burakta beni parkta bekliyordu arabaya atlayıp hemen okula gittik. Ben çantamı bırakıp Burak ,Onur ve Mirza ile kazan dairesine gidip kanıt toplamaya gittik ama o adam oradaydı ve biz içeri girdiğimizde bize bakıyordu elinde silah vardı adam bizim bu olayı araştıracağımızı anlamış olmalı ben en öne geçip senden korkmuyoruz istersen çek tetiği dedim. Adam silahın tetiğini çekti ve gözünü bile kırpmadan bana ateş etti, Burak benim önüme atlayıp vuruldu ve yere yığıldı ben ağlamaya başladım. Onur ve Mirza koşup adamdan silahı alıp adamı tuttular. Ben bahçeye çıkıp hem polisi hemde ambulansı aradım ambulans ve polis geldi adam hapse

kahvaltı yapmak için aç açına çıktım evimden. Gerçekten bayağı erken çıkmıştım evden. Sokakta hiç kimse yoktu. Birazda korkmuştum. Sonunda evlerine vardım. Zaten çok yakındı.

Seslendim Züleyha'ya. Cevap yok. Zili çaldım açan yok. Çok merak etmişim nerede acaba bu kız diye.

Aklıma kötü şeyler gelmeye başlamıştı bile. Âmâ kendimi avundurmak için kesin annesiyle okula gitmiştir diye düşündüm. Okula vardığımda daha açılmamıştı. Bu yüzden biraz bekledim kadar da okula beraber gelip kahvaltı yapmayı hayal etmiştik aslında. Hastaneye de gitmesi gerekmiyordu. Biraz sonra okul açıldı. Sınıfıma girip boş boş pencereden dışarı baktım onu görmek ümidiyle. Ama ne şapkalı bir çocuk görüyordum ne de bir anne. Sınıf arkadaşlarım yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Hepsinin yüzüne bağırarak istiyordum. Cesaret edemedim tektim çünkü. Onlarda hiçbir şey olmamış gibi gülüp konuşuyorlardı. Benimle dalga geçtikleri çok belliydi. Zaten Züleyha'yı merak ediyordum. Bir de bunların benimle dalga geçmesine dayanamayıp ne olduğunu sordum. Ortada gülünecek çok bir şeyin olmadığını anlatmaya çalıştım. Ama hiçbir şey demediler sadece gülüştüler günlük dayandım, unuttular dedim. Derslere hiç odaklanamadım. Hep dışarıdaydı gözüm. Kafamda yine bir sürü soru işaretleri...Sanki o gün çok uzun geçmişti inadına ya da bana öyle gelmişti. Meraktan da patlayacaktım. Nihayet son zil çaldı ve koşarak okuldan uzaklaştım. Onların evine uğramayı düşünüyordum. Seslendim, zili çaldım sonunda bir Allah'ın kulu cevap vermişti. Komşusu Nurten teyze. Nerede olduklarını sordum merakla.

—Dün akşam Züleyha'yı ambulansla götürdüler dedi. Ne yapacağımı bilemedim. Algularım kapandı bir süre. Kaldırıma oturdum. Hıçkırma hıçkırma ağladım. Kesintisiz bir şekilde. Annemde pazardan geliyormuş o an. Beni fark etti. Kaldırdı hemen. Soru sormadı sorsa da cevaplayamazdım. Eve vardık, annem elimi yüzümü yıkadı. Yatağa uzandım ama nasıl ağlıyordum. Çok canım yanmıştı. Benim nasıl haberim olmaz diye kendimi suçlu hissetmişim. Uğursuzluk getiriyordum herkese. Hiç kimsenin hayatına girmemeliydim artık. Ağlamaktan da gözlerim yanıyordu. Tüm gece uyumadım. Gün ışığıyla kalktım yatağımdan. İçimden duygularımı kâğıda dökmek geldi. Yazdım bütün duygularımı. İlaç gibi gelmişti.

Annem de uyanmıştı o sıra. Kâğıda yazdıklarımı okudu. Sarıldı bana. Kendimi yalnız hissetmemiştim. Teselli etmeye çalıştı ama dinleyen kim? Yine de Züleyha'nın yanına gitmeye karar verdim gelmişlerdir diye. Evlerinin önüne geldiğimde annesi çığlık çığlığa ağlıyordu. Ne olduğunu anlamıştım artık. Hele cenaze arabasını da görünce işte o zaman yüreğimde sızı hissettim. Dün bana hayallerinden bahseden dostum artık yoktu. Annesinin yanına gidip teselli edecektim ama ayaklarım varmadı. Öncelikle beni teselli etmeleri gerekiyordu çünkü. Ellerim kollarım bağlı, çaresiz cenaze arabasının arkasından bakakaldım. Yalnızdım artık. Hayatım hiçbir zaman yolunda gitmiyordu. Şu an 29 yaşındayım ve doktor oldum. Hastaneye gelen bütün kanser olan çocukları görünce içim cız ediyor. Hâlâ da Züleyha'nın mezarına ziyarete gidiyorum, dua ediyorum. Beni dinliyormuşçasına yine karşımda masum bakışlı, acı acı tebessüm eden Züleyha'ma anlatıyorum her şeyimi. Eminim ki o da beni dinliyordur.

KEVSER GÖÇMEN 1215 9/G

KARANLIĞIN ALTINDAKİ CİNAYET

Her zamanki gibi sıradan günlerden biriydi yine sabahın altısında kalkmış okula gitmek için hazırlandım. Elimini yüzümü yıkayıp mutfağa kahvaltı yapmaya gittim. Kahvaltıdan sonra çantamı alıp evden ayrıldım, okula gittim. İlk ders edebiyattı edebiyat dersinden çıkınca kantine gidip su aldım ve geri sınıfa gittim. Sonra en yakın arkadaşım olan duygu seni biri kazan dairesinin oraya çağırıyo dedi bende kazan dairesinin oraya gittim ama etrafta kimseyi göremedim. Sonra acaba kazan dairesinin içindemi bekliyo diye düşünüp kazan daire-

çıkışa doğru giderler.Ardından buldukları eski yazılardan yararlanarak Kaptanın Günlüğünden bir görsel yakalarlar.Kocaman bir çınar ağacıdır ve Barcelona yakınlarında ulu bir ağacı temsil ettiğini anlarlar.Hızlıca İspanyaya gidip Dave'nin arkadaşı Lilly ile buluşup ikinci anahtarı alırlar.Üçü birlikte bu ağaç ikonunu aramaya başlarlar fakat her yer İspanyada ağaç doludur.Tom çevreye göz atar ve aklına ağaç simgesi olan eski tarihi bir klise olduğunu hatırlar.Bu sırada Dave'nin eski kız arkadaşı ve çalıştığı adam onların peşinden giderler.Duvarlarda kitapta yazan simgeleri görürler ve bazı duvar parçalarının oynadığını görürler.Ardından Tom ve diğerleri istemeden de olsa rahibe odasında simgeleri oynatarak bir kapı bulurlar.İki tane kapı açılır birinde “Cennet” birinde ise “Cehennem” yazar.Tom,Lilly ve Dave birbirlerine güvenmezler çünkü hepsi kimin ne olduğunu biliyor.Anlaşma yaparlar Tom ve Lilly Cennet Kapısı'ndan Dave ise Cehennem Kapısından geçer.Anahtarları bölüşürler.Dave sonrasında Cehennem Kapısı'nın hiçbir yere çıkmadığını belirtir ve üstte kalıp onları dışarıdan gelebilecek tehlikeden korumak için duracağını söyler.Bu sırada Tom ve Lilly mağarada gibi esk geçidin duvarlarında yazan sembol ve eski alfabe ile yazılmış metinleri çevirerek bir çıkış yolu ararlar.Bu sırada bir havalandırma bulan Tom ve Lilly oradan geçer ve gürültülü renkli bir mekanda bulurlar insanlar eğleniyor,parti veriyor.Bunu görünce şaşırır Tom ve Lilly aradan geçip barmen kısmında kitapta yazan sembollerden birini olduğunu,oradan bir geçit olduğunu düşünürler bu sırada peşlerinde olan hazine avcıları onları görür.Ufak bir karmaşa çıkarıp kaçan Tom ve Lilly sembolü ittererek kaos esnasında sürünerek kaçarlar.Bu odada devasa mezar sulama için kullanılan suluk tarzı yapılar görürler.Heyecanla hepsini düşürerek kırarlar fakat içlerinden sadece toz çıkar.Toz enkazlarının altında parlayan deri kaplı bir parşömen bulurlar.Parşömenin içinde ise harita vardır ve burada Macellan'ın konakladığı ve altın bulunduğu yerler vardır.Dikkatli baktıklarında hazinenin tam konumu bulduklarını düşünen Tom yukarıda duran Dave'ye seslenir.Bu sırada Lilly,Tom'a bir silah doğrultur ve ona hemen elindeki haritayı vermesini ister.Şok içerisinde olan Tom ve Dave'in ellerinden bir şey gelmez Dave yukarıdan bağırır

Sakin ona verme Tom!

Bu sırada Jack ile geçmişe olan Lilly,Tom'a abisine aslında ne olduğunu bildiğini ve Dave'ye güvenmemesi gerektiğini söyler.Dave,Tom'a bağırırken Lilly arkasını dönen Tom'un ensesine sert bir şekilde silahın tersi ile vurup bayıltır.Gözlerini açtığında Tom Dave'i görür ve ona sinirli olduğunu davranışları ile açıkça belirtir

Artık daha fazla sana yardım etmek istemiyorum

Bu sırada Dave'nin eski kız arkadaşı olan hazine avcısı olan kadının çalıştığı milyarder,aynı zamanda Lilly'i ajan olarak Dave ve Tom'dan yeri öğrenmesi için işe aldığını öğrenen Dave,Tom'u ikna etmeye çalışırken bir den Tom,Jack olsa ne yapardı diye düşünmeden edemedi.Hala abisini görmeyi çok istiyordu.Zorlada olsa Dave,Tom'u ikna etti ve birlikte Lilly'nin çalıştığı hazine avcısı grubunu takip ettiler.Uçak ile birlikte koordinatlara doğru gitmek için hazırlanan bu grubun uçağına gizlice yük arabasının arkasına sızarak başarılar.Ardından Lilly gerçek yüzünü gösterir ve bu grubun başındaki milyoner adamı vurarak infaz eder.Bu sırada uçakta kargaşa çıkar.Tom ve Dave ise yük arabası ile girdikleri için uçağın kapısının orada gizlice yolculuk sürerken çatışma birden yük kısmına kadar taşınır.Bu sırada çatışma ile açılan ateşte kapının kontrol kısmının çevresine gelen mermiler sonucu kapı bozulur ve kendiliğinden açıp kapanırken basınç sayesinde yıpranır ve kısa sürede kopar.Yükler açık kapıdan aşağıya doğru düşerken Tom,Dave ve Lilly okyanusa doğru düşerken Tom,bir yüke tutunur ve o sırada aşağıya düşmekte olan Lilly'i tutar.Birlikte bir deniz kıyısının yakınına düşerler.Bu sırada Dave ile farklı yere düşerler.Lilly ve Tom anlaşma yaparak birlikte bir anlaşma yaparlar ve hazineyi birlikte bulmaya çalışırlar.Bütün gece çalışan Tom ve Lilly,Jackin bıraktığı mektuplarda delil ararken mum ışında mektupta görünmeyen yazıların meydana gelmesi ile parçaları birleştirerek koordinatları bulurlar.Çok

yorulan Lilly ve Tom,uyurlar ve Tom yatmadan önce yatağın ucuna bir GPS cihazı ve harita koyar.Uyandığında ise Lilly bir not bırakmış,GPS cihazı ve haritayı alıp gitmişti.Tom bunu yapacağını bildiği için GPS cihazına sahte bir koordinat yazar ve haritada tamamen farklı bir konumu gösterir.Bunu üzerinde Tom, hazineyi bulmak için hızlıca bir tekne kiralar ve abisinin mektupları sayesinde bulduğu koordinata doğru yol alır.Girişte bi kayalığın içerisinde şelale tarzında bi su akıntısıyla karşılaşır.Suyun aktığı yöne doğru gidince bir boşluk görür.Yüzerek boşluktan geçer ve gördüğü şey...Karaya vurmuş,eski görünümlü,yıpranmış bir gemiydi.Tom gözlerine inanamıyordu.Ardından bir ses geldi.

Buldun demek

Tom şaşkınlıkla arkasına bakar ve Dave'i görür.Onu nasıl bulduğunu sorar ve Tom aklına daha önce Dave'nin telefonunda uygulamaları kapatmadığını fark edip alaya almıştı.Beklediği cevap geldi.Dave telefonundaki konum uygulamasını göstererek

Asla telefonumdaki uygulamaları kapatmam.

Ardından Tom ve Dave geminin içindeki altınları bulup mutluluktan delirmek üzereyken Tom'un aklına abisi gelir ve Dave'a

Birbirimize birlikte bulacağımıza söz vermiştik.

Biliyorum,bizde.

Ama şuan Jack olsa bunu düşünmek yerine bulduğumuz hazinenin keyfini çıkarmamızı isterdi değil mi?

Tom,Dave'nin haklı olduğunu biliyordu.İçerisinden yardımları için abisine teşekkür ederek

Başardık Jack...Başardık...

(Sinematik Geçiş bu kısımda okuyucuya sonu/ucu açık bir son bırakmak istediğim için ve değişik bir hava katmasını istediğim için sanki sinema filmindeymiş gibi bir geçiş ile finali renklendirmek istedim)

Jack son kısımda, bir gemide,en alt katta belirir.Saçları ve sakalları uzamış sanki tutsak edilmiş bir görünüme sahip bir şekilde içinden yazdığı mektubu geçirir.

Az kaldı kardeşim,neredeyse gerçek hazineyi bulmaya yaklaştım yakında seni bulacağım.

Kağan Ege ACAR 9/H 1117

KAMP GEZİSİ

Beş arkadaş cumartesi ormana kamp yapmaya gidecektik. Hepimiz çok heyecanlıydık. Cuma günü planlamamızı yaptık, sabah sekizde yola çıkacaktık. Cumartesi sabahı kalktım kahvaltımı yaptım, çantamı hazırladım, evin önüne indim. Otobüsün gelmesini bekledim aynı zamanda da "Diğerleri hazırlanmış mıdır?" diye düşünmeye başladım. O arada otobüsün geldiğini fark ettim ve bindim. Rana ve Bora otobüstelerdi, sanırım şimdi de Can ve Tuğba'yı almaya gidecektik. Onları da aldıktan sonra yola çıktık. İki saatlik yolculuk boyunca güldük, eğlendik. Kamp alanına vardığımızda çadırlarımızı kurduk, bir şeyler atıştırdık ve sohbet ettik. Tüm bu yeşillikle beton yığınlarından uzak cennette gibi hissediyorduk. Hele temiz havayı solumak çok iyi geliyordu. Bir süre sonra sohbetten sıkılınca ormanda ayrı ayrı gezmeye karar verdik. Tuğba ve ben beraber; Can, Rana ve Bora'da beraber gitti. Biz yine sohbete başladık, konu konuyu açtı, zaman su gibi aktı. Havanın nasıl karardığını bile anlamadık. Dönmeye karar verdik. Tuğba "bu taraftan döneceğiz buradan geldik" dedi. Ben ise "hayır ben de diğer taraftan geldiğimizi hatırlıyorum." dedim. O ise ama ben eminim buradan gel-

bile vermedi hatta göz teması bile kurmadı. Yine de şansımı denedim.

—Dün için gerçekten özür dilerim. Ama sana ne olduğunu bilmiyorum. Her ne dediysem affet.

—Bir kusuru yok. Sadece sen direkt öyle söyleyince ne diyeceğimi bilemedim. Sana da açıklayamadan gittim kusurlu olan varsa o da benim. Öncelikle saçımın olmaması kanser tedavisinden ileri geliyor. Bu yüzden ben de yaz kış şapka takarak bunu gizliyorum. Arkadaşlarıma gelecek olursak kanser olduktan sonra benimle dalga geçmeye başladılar bende bu zorbalıklara dayanamayıp okulu değiştirmeye karar verdim. Maalesef mahallemizdeki bazı geri kafalı çocuklar da benimle dalga geçiyordu. Ailemle düşünüp taşınıp taşınmaya karar verdik. Ayrıca bu okulda bazı yakınlarım da var bunun benim için bir avantaj sağlayacağını düşündük.

—Artık ben de varım dedim. Ve kendimi tutamayıp sarıldım. Ama bir şey unutmuştuk. Daha isimlerimizi bile bilmiyorduk.

—İsmin ne? deyiverdim.

—Züleyha dedi, her zaman ki gibi gülümseyerek.

—Ne güzel bir ismin var. Bende Maral dedim. İsmimi çok sevdiğini söyledi. Ona katılıyordum gerçekten

değişik ve güzeldi ismim. Şu hayatta güzel olan tek şeyimin ismim olduğunu söyledim ona. Sen de çok güzelsin dedi. Çok mutlu olmuştum o an.

—Baban var mı? diye sordum.

—Var ama ondan nefret ediyorum, dedi. Şaşırılmıştım insanın babası olur da nefret eder mi diye.

—Babanı niye sevmiyorsun?

—Annemi her yanışında döver de ondan, dedi acı bir tebessümle. Yine kızın yarasına tuz basmıştım. Kendimi yine suçlu hissediyordum. Ama o devam etti hikayesine. Babasının tır şoförü olduğundan, arada sırada eve gelip annesini dövdüğünden, annesinin kendi hastane masraflarını karşılamak için hizmetçilik yaptığından bahsetmişti. Bunları bir nefeste anlatıvermişti. Bende can kulağıyla dinlemiştim.

—Biraz da sen anlat, dedi. Başladım anlatmaya.

—Babam yaklaşık bir sene önce kadar öldü. Annemle beraber buraya taşındık. Güzel bir hayatımın başladığını sanıyordum. Halbuki işler yolunda gitmiyordu. Annem babamın ölümünden sonra kendini toparlayamadı. Ev işi bile yapamaz hale geldi. Çalışamadığı için de kirayı ödeyemedik. Komşularımız sağ olsun bizim gibi zavallıların iki aylık kirasını ödediler. Neredeyse bir ay okula gidememişim ben anneme göz kulak olayım diye. Neyse ki öğretmenlerim beni anlayışla karşıladı. Ama derslerden geri kalmam hiç de iyi olmamıştı. Annem artık yas tutmayı bırakıp ve beni farkına varıp bir işe girdi hayatımız bir tık dahi olsa düzene girdi dedim ve bitirdim. Artık ikimiz de birbirimizin hikâyelerini biliyorduk.

Kolundaki saate baktı ve ürkerek çok geç oldu hemen gitmeliyim dedi. O gün onu evine kadar bırakmıştım ayrıca annesini de görmüştüm annesi de kendi gibi masum bakışlı ve güzeldi. Onu bırakıp gönül rahatlığıyla eve doğru yol almıştım. Eve varınca olanların hepsini nihayet anneme anlatabilmiştim. Annem artık bir arkadaşım olduğuna çok sevinmişti. Eminim ki annem benim uzun zaman sonra mutlu olduğumu görünce mutlu olmuştur. Yarın okul olduğu için erkenden uyumak istiyordum ama bir türlü uyum gelmiyordu. Neyse ki uyuyabilmişim. Ama kalkarken çok zorlanmıştım. Sırf Züleyha'yla okula erken gidip onunla

rının fenerini açıp etrafa bakmaya başladılar, o sırada gürültülü bir ses duydular ki Fırıncı Faruk merdivenlerden yuvarlanarak aşağı düşüyor, düşerken de “buldum buldum bea” diye bağıyordu. Üst kata çıktıklarında duvara yaslanmış kitabeyi gördüler. Kitabeyi alarak sevinç içinde eve döndüler. Bütün iş artık Ecrinin elindeydi, kitabeyi incelediğinde bu arazinin ve eski evin geçmişte kimsesiz çocukların barındığı bir yer olduğu ve ihtiyaçlarının karşılanması için vakf edildiği bilgisine ulaştı ve arsaya alış veriş merkezi yapmanın uygun olmadığı, buranın Vakıf arazisi olduğu için devlete devredilmesinin uygun olacağı kanaatine vardılar ve Elena Teyzenin de rızasını alarak arsayı devlete Vakfettiler. Elena Teyze aileden kökten zengin olan Bonkör Bankacı Beliz’in gayreti ve hatasını anlayan Mimar Melihinde taşın altına elini koymasıyla ev sahibi oldu. Mahalle arasındaki dostluk daha da pekişti. Mahalle halkı mutlu yaşamlarına devam etti.

Furkan Emre AKKOÇ 9/G - 1194

ACI TEBESSÜM

İlkbahar mevsimiydi. İstanbul her yıl olduğu gibi ılık ve güneşliydi. Bende bu havayı fırsat bilip annemden parka gitmek için izin istemiştim. Annemde benden kurtulmak işine geldiği için hemen izin vermişti. Çok seviyordum bu huyunu. Babam yoktu, yaklaşık 1 yıl önce vefat etmişti. Annemde kendini henüz toparlayamamıştı bu yüzden hep beni başından savıyordu. Benimde kendimi toparlamam çok fazla sürmemişti. Annemin günden güne eriyip gitmesi de gözüme batmaya başlamıştı. Ama daha küçük olduğum için çok da dert etmemiştim. O gün sırf arkadaşlarımla buluşacağım diye güzel kıyafetler giymek istiyordum. Ama hiç güzel, derli toplu kıyafetim yoktu. Durumumuz hiç iyi değildi. Ama komşunun kızı Şermin Abla küçük gelen kıyafetlerini bana veriyordu. Zoruma gidiyordu insanların bize acıyıp da yardım etmesi ama yardıma muhtaçtık. Başka çaremiz yoktu. O günde yine Şermin Abla'nın bana verdiği en şık kıyafeti seçmiştim. Bir tulumdu galiba. Çok fazla içime sinmeyen o tulumu

giyip ayrıca arkadaşlarımla beninle dalga geçmesini göze alıp oyalanmadan dışarıya çıktım. Yolda giderken gözlerim dolu doluydu çünkü neler olacağını kestirebiliyordum. Parka vardığımda henüz hiç kimse gelmemişti oysaki en geç ben giderim sanıyordum. Bekledim, bekledim, gelen yok. Bir ara evlerine bile gitmeyi düşündüm sonra vazgeçtim resmen bana yalan söylemişlerdi. Evlerine gitsem daha aptalca olurdu. Ağlamaya başlamıştım. Sonra yanıma birinin yaklaştığını fark ettim. Uzaktan erkek gibi görünüyordu. Kafasında şapka vardı. Cinsiyetini hala anlayamamıştım. Biraz daha yaklaştığında kız olduğunu anladım. Yanıma oturdu ve niye ağladığımı sordu.

Sesi insana öyle bir huzur veriyordu ki galiba bunun verdiği rehavetle hemen cevap verdim.

— Güya arkadaşlarım olan kişiler tarafından oyuna getirildim, dedim. Yüzü düştü.

—Ne oldu? Yanlış bir şey dediğimi sanmıyorum.

—Benimde başımdan geçmişti böyle bir olay onu hatırladım,

Diyerek tekrardan tebessüm etti. Bir an sessizlik oldu.

—Saçın olmadığı için mi? diye sordum. Çocuk aklımla hiçbir şey bilmiyordum çünkü. Gözleri doldu. Ne olduğunu anlamamıştım tam soracakken de hiçbir şey söylemeden çekip gitti. O kadar üzülmüştüm ki eve gidesiye kadar aklımda bin türlü soru işaretiyle ağlıyordum. Akşam yemekte anneme sormayı düşündüm. Sonra o nerden bilsin diye düşünerek vazgeçtim. Ama sabaha kadar uyuyamadım. Ertesi sabah yani pazar günü parka belki yeniden gelir umuduyla gitmiştim. İyi ki de gitmişim. Çünkü o parktaydı. Yanına gittim oturdum. Selam

dik dedi. O an başımdan aşağı kaynar sular döküldü sanki. Kaybolmuştuk!! Cennet gibi gelen bu orman cehenneme dönüşmüştü ve bu temiz havada beni boğuyordu. Sanırım benim düşündüklerimi Tuğba da düşünüyordu çünkü o da kaskatı kesilmişti. Sonra hemen bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündüm, bu böyle olamazdı. Telefonum yanımda mı, diye aramaya başladım ve yoktu. Tuğba'ya sordum onun yanındaydı ama çekmiyordu. Bu telaştan çekmeyeceğini bile düşünememiştim. Zifiri karanlık olmuştu. Neyse ki Tuğba telefon almayı akıl etmişti de fenerini kullanabildik. Aklımla kötü sonuçlar kurcalarken bir yandan da çözüm yolu bulmaya çalışıyordum. İlk başta bağırdık "Can, Bora, Rana" diye ama doğal olarak sesimizi duyan olmadı. Sanki ağaçlar gittikçe uzuyor, kocaman oluyorlar, bizim gitmemizi istemiyorlardı. Tuğba "Herhangi bir yolu denemekten başka çaremiz yok." dedi. Ben de onayladım. Eğer gerçekten eminsen senin dediğin yerden gidelim dedim. Tuğba'nın dediği yoldan yürümeye başladık. Kendimi tutamadım ağlamaya başladım. Tuğba da hem yürüyor hem de beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Ağlamanın çözüm olmayacağını anladım ve sustum. Yol biz yürüdükçe uzuyordu sanki. Yürüdük, yürüdük...En sonunda kamp yaptığımız alana varmıştık!! Bu sefer de mutluluktan ağlamaya başladım. Can, Bora ve Rana kamp ateşinin orada bekliyorlardı. Çok endişelendikleri ve korktukları yüzlerinden okunuyordu. "Nerelerdeydiniz? Sizi çok uzaklaşmadan aramaya çıktık bulamayınca aklımıza binbir türlü şey geldi, telefonlar da çekmediğinden kimseyi arayamadık." dedi Rana. Biz de çok korktuk dedim. Can "Neyse bir an önce çadırlarımıza gidip uyuyalım sonuçta çok zor bir gün geçirdik." dedi. Biz de ona hak vererek uyuduk. Sabah sekizde otobüs bizi almaya gelecekti. Sabah olduğunda hemen kamp kurduğumuz yere fazla uzak olmayan durağa gittik. Otobüs gelmişti, bindik ama dönüşte geldiğimiz gibi gülüp eğlenmedik. Hepimiz başımızdan geçenleri düşünüyorduk. Ayrıca benim aklımda diğer yoldan gitseydik ne olurdu? sorusu da döndü durdu. Nihayet evlerimize dağıldık. Otobüs hepimizi teker teker bıraktı. Olanları aileme anlattım, ilk başta üzüldüler sonra da bir güzel azarladılar ama asıl önemli olan benim ders almamı ve dersimi gayet güzel bir şekilde almıştım.

Damla ÇETİNDERE

9/G 1204

Sevgi 7 yaşındayken bir trafik kazasında kaybetti ve ana annesinin yanında yaşamaya başladı anne ve babasını kaybetmek onda büyük bir travmaya neden olmuştu ama anneannesi ona anne ve babasının eksikliğini pek hissettirmiyordu dedesi o daha çok küçükken kalp krizinden ölmüştü bu yüzden sadece anneannesiyle birlikte yaşıyordu anneannesinin emekli maaşıyla geçiniyorlardı bu onlara yetiyordu Sevgi okulda yeterince başarılı bir öğrenciydi en büyük hayali yurt dışında bir doktor olmaktı her sabah kalkar üstünü giyer ve kahvaltı için anneannesine yardım ederdi kahvaltıdan sonra evden çıkar ve okula giderdi yine her zaman ki gibi hazırlandı kahvaltısını yaptı ve okuluna gitti okuldan sonra arkadaşlarıyla evlerine dönerken evlerinin önünde ambulans olduğunu fark etti acaba komşularına bir şey oldu mu diye düşünürken arkalarından bir kadının "Sevgi" diye çağırdığını duydu bu karşı komşuları Şermin Ablaydı üzüntülü bir sesle "o ambulans anneannen için geldi" dedi o anda Sevginin hayatı başına yıkıldı ne diyeceğini nasıl davranacağını bilmiyordu anne ve babasından sonraki tek akrabasını kaybetmişti o artık yapayalnız kalmıştı Şermin Abla'nın dediğine göre o onlara yaptığı kekten vermek istemişti fakat defalarca zile başkada açan olmamıştı belki bir yere gitmiştir düşüncesiyle gideceği an gaz kokusu almaya başlamış ve hemen diğer komşulara haber vererek yardım istemiş ablası gelmiş fakat kurtaramamıştı Sevgi bu olaydan bir süre sonra anneannesinden başka akrabası olmadığı için yetimhaneye verildi o kadar zor şeyler geçirmişti ki anne babasından sonra anneannesini de kaybettikten sonra içine kapanmıştı yetimhanede neredeyse her günü aynı gibiydi ama yinede bu olayların hayallerine en-

gel olmasını istemiyordu bu yüzden ne olursa olsun derslerini aksatmasına izin vermiyordu çünkü tek kurtuluşunun bu olduğunu biliyordu yetimhaneye yavaş yavaş alışmaya başladı oradaki insanlar ona iyi davranıyordu ama yinede yalnız hissediyordu çünkü hiçbiriyle sınıntılarını paylaşacak kadar samimi değildi bir gün yetimhaneye yeni bir kız geldi aşırı sessizdi ve kimseyle konuşmuyordu bu Sevgiye yetimhaneye ilk geldiği günleri hatırlatıyordu o yüzden onunla konuşmak istedi ona ismini sordu ama kız cevap vermedi sadece yüzüne baktı ve gitti bu Sevgiye çok garip gelmişti neden böyle bir şey yapmıştı ertesi gün tekrar konuşmayı denedi ama tekrar aynı cevabı aldı bu olayı oradaki çalışanlardan birine anlattı ve o kızın isminin Asena olduğunu anne ve babasının gözleri önünde öldüğünden dolayı konuşmadığını söyledi onun adına üzülmüştü bu yüzden kendini yalnız hissetmemesi için okuldan geldikten sonra o gün ne olduğunu anlatıyordu o da dikkatli bir şekilde dinliyordu zaman böyle akıp geçmişti bir gün yetimhaneye yurt dışından bir çift geldi müdürün odasına girdiler ve müdür Sevgiyi çağırdı bu çiftin onu evlatlık almak istediğini söyledi Sevgi bu haberi duyunca çok sevindi müdür isteyip istemediğini sordu bu onun şanslıydı ve kabul müdür çantalarını toplaması gerektiğini söyledi bunu Asena'ya nasıl anlatacağını düşünüyordu ama odasına gittiğinde onu bulamamıştı ve yatağına küçük bir mektup bıraktı Sevgi büyümüş ve yurt dışında başarılı bir doktor olmuştu hatta evlenmiş ve 2 çocuğu vardı Sevgi eşine bu yaz Türkiye'ye tatile gitmek istediğini oradaki zamanlarını özlediğini söyledi eşi kabul etti ve yaz tatilinde Türkiye'ye gitti İlk yetimhaneyi ziyaret etmek istiyordu çünkü Asena'yı merak ediyordu yetimhaneye ilk girdiği an aklına eskiler canlanıyordu ve girdiğinde dikkatini çeken ilk şeyin müdürenin değiştiğiymiş müdüre odasına girdi ve direkt olarak Sevgi Asena'yı tanıdı fakat Asena onu tanımadı Asena ne istediklerini sordu ve Sevgi "ben Sevgi" dedi Asena Sevgiye sarılarak "seni özledim" dedi

İrem KURT 1200 9/G

CRISTIANO

Ben Cristiano.Size şimdi 7 yaşındaki bir hikayemi anlatacağım.7 yaşındayken yaşadığım ,çok güçlü bir anım var. O kadar net ki benim için, şuan bile zihnimde canlandırabiliyorum.Gerçek futbol oynamaya yeni başlamıştım.Ondan önce,Madeira'nın sokaklarında arkadaşlarımla oynuyordum. Sokaklarda derken boş caddelerden bahsetmiyorum. Gerçekten sokaklar. Gerçek kalelerimiz yoktu, Araba geçtiğinde durmak zorundaydık. Bunu her gün yapmaktan her gün oynamaktan tamamen mutluydum, ancak babam Andorinha'da malzemeci-ydi ve beni oraya gidip genç takımda,oynamam yönünde cesaretlendirdi.Bunun onu gerçekten gururlandıracağını biliyordum,bun yüzden gittim.İlk gün anlamadığım bir çok kural vardı , ancak sevdim.Oradaki yapıya ve kazanma duygusuna bağımlı oldum.Babam her maç o uzun sakalları ve iş pantolonuyla saha kenarındaydı.O da bunu sevmişti.Annem ve kardeşlerimin hiç futbolla ilgisi yoktu.Bu yüzden her akşam yemeğinde,babam onları beni izlemeye gelmeleri için ikna etmeye çalışıyordu.Annem çok sert bir kadındı Derslerimden başka hiçbir şeyle ilgilenmemi istemiyordu. Ben ise derslerim ve futbolu aynı anda götürmekte zorlanıyordum.Babam futbolla annem derslerimle ilgilenmemi istiyordu.Ben ikisini de 11. sınıfa kadar idare ettim ama artık dayanamadım ve okulu bırakıp tamamen futbola odaklandım.Annem buna çok sinirlendi. Babamla neredeyse her gece kavga ediyorlardı. Babamın işleride yolunda gitmiyordu işinden kovulmuştu. Annem artık dayanamayıp ben ve kardeşlerimi bırakıp babamla boşanıp babasının evine gitmişti.Babam annem gittikten sonra alkole başlamıştı çalışmıyordu.Kardeşlerim açtı ve bu yüzden benim çalışmam lazımdı. Uzun bir süre iş aradıktan sonra bir lokantada iş bulmuşum. Bulaşıkçılık tam istediğim meslek olmasa da çalışmak zorundaydım.Bir yandan çalışıp bir yandan futbol oynuyordum.Bir gün yine iyi bir kulübün scoutingleri bizi izlemeye gelmişti.Bu kulüp dünya yıldızı Real Madrid'di.Beni beğendiler ve takımlarına aldılar. Kısa bir sürede takımın yıldızı oldum.

için aldı ve gitti.“ Bunu duyan Ecrin çok sinirlendi aklına diğer ev arkadaşı olan Avukat Aysu'yu aramak geldi.

Sekreter, Avukat Aysun'un “ben bu dosyayı kaç günde yazdım senin haberin var mı?” diye tiz bir ses ile bağırmasıyla sıçradı o sırada sekreter Aylin'in eline Çaycı Hüseyin papatya çayını tutuşturdu “Aman gızım gošta yetiştiriver yogsan halimiz harap“ Aylin içeri girdiğinde Avukat Aysun'un telefon konuşmasının sonuna denk geldi. Avukat Aysu telefondakine yumuşak bir sesle “peki tatlım görüşürüz“ dedi. Sekreter Aylin içinden “ poko totlom gorosoroz” diye tekrar etti. Aysu yine tiz bir sesle “daha orada dikilecek misin boş boş bakma bana , Hem kaç kere dedim size bana soğuk çay getirmeyin diye çık çık hadi gözüm görmesin seni ay cinlerim tepemde zaten“ dedi. Büroda yeni işe başlayan Tahsin Bey odadan hızla çıkan Aylin Hanımın yanına yaklaşarak, “hanım kızım bu Aysu hanım neden bu kadar agresif?”dedi. Sekreter Aylin “hayatta başarıya önem verir en küçük hata bile onu delirtir, sevgi ve merhamet yok sanki kalbini taş bağlamış” dedi. Tam bu sırada odadan dışarı çıkan Avukat Aysu “saat 14:00' a kadar yokum programı ona göre ayarla“ deyip ilerledi bir taraftan da söylenmeye devam ediyordu “daha çayımı bile doğru dürüst getiremiyorlar programı da bunlara bırakıyorum Allah sonumuzu hayır etsin“ dedi ve o sırada telefon çaldı arayan ev arkadaşı Bankacı Beliz'di. Aysu “efendim benim saf bonkörüm” Beliz telaşlı ağlamaklı bir ses tonuyla “yetiş Aysu Yetiş Ecrin kafayı yiyecek“ Ecrin dağınık saçlarıyla kısık sesiyle “bu AVM'yi onun başına yıkacağım evin tarihi eser olduğunu kanıtlayacağım orayı da AVM yapamayacaksınız” diye haykırdı. Avukat Aysu olanlara bir anlam veremiyordu. Bankacı Belize ne olduğunu sordu “Elena teyzenin oturduğu ev var ya o evin bahçesinde mermer kitabe bulundu. O eski evin ve bahçesinin tarihi eser olduğunu düşünüyoruz. Evi yıkıp AVM yapacaklarmış buna izin vermeyeceğiz” dedi... Hep beraber eve gelmişlerdi ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Bankacı Beliz'in aklına geçen gün bankaya gelen Fakir Falcı Feyza geldi. Beliz, Mimar Melihin izinsiz aldığı kitabeyi Falcı Feyza sayesinde geri alabileceğini düşündü bunu kızlara söyleyince, Aysu mırın kırın etsede Ecrin heyecanla “hemen ara” dedi. Ertesi gün görüşmek için sözleştiler. Sabahın erken saatlerinde üç ev arkadaş ile Fırıncı Faruk beraber Falcı Feyza'ya gittiler. Kapının önüne geldiklerinde içlerini bir ürperti kapladı ve içlerinde derin bir sessizlik oldu, birbirlerine bakıyorlardı ama hiç konuşmuyorlardı. Derken arkalarından bir tıkırtı geldi kızlar Faruk'un arkasına saklandılar. Faruk korkuyordu ama korktuğunu belli etmek istemiyordu yerde bulunan odunlardan eline bir tane aldı “kim var orada” diye bağırdı. Tam o sırada önlerine yuvarlanan kovadan minik bir kedi çıktı ve “miyav” diyerek önlerine atladı. Derin bir oh çekeceklerdi ki evin gıcırtilı kapısının yavaş yavaş açıldığını gördüler. Aysu agresif bir tavırla cesurluğu göstermek için “ay canım ya ne abarttınız alt tarafı bir kapı” aynı zamanda Faruk'un kolundan tutarak çekiştirdi

Fırıncıyı iteleyerek içeri girdiler. Beliz endişeli bir ses tonuyla “Feyza biz geldik“ derken merdivenlerden çıkmaya devam ediyorlardı. Ecrin merdiven gıcırtilar arasında onlara yaklaşan bir ses fark etti herkese sus işareti yaptı. Tam o sırada üstlerinden bir kuş geçti ve ardından Feyza'nın sesi “ay bu yaramaz hayvanlar yerlerinde durmuyorlar” Fırıncı kızlara dönüp “ben size korkmayın demiştim bea” dedi. Üst kata çıktıklarında hafif dumanlı bir hava ile karşılaştılar etrafta rengarenk minderler vardı. Fırıncı duvardaki tablolara bakmaktan kendini alamadı tuhaf tuhaf hayvan resimleri onu korkutmuştu, bunu fark eden Feyza “gelin oturun” dedi aynı zamanda tırnaklarını törpölüyordu. Feyza'nın karşısına korkarak ve meraklı bir şekilde oturdular. Fırıncı Faruk'un başına gelen olayları bir bir anlatıp mermer kitabeyi Meraklı Mimar Melih'in nerede sakladığını sordular. Ortalık biran sessizleşti, Feyza elinin altındaki küreye bakarak onu Mimar Melih'in dağ evine götürdüğünü söyledi. Beliz, Mimar Melih'in dağ evinin nerede olduğunu biliyordu daha önce orada beraber bir arkadaşlarının doğum günü partisini yapmışlardı. Hatta Mimar Melih arkadaşını sonradan getirecekti ve hazırlık yapması için anahtarı vererek Beliz'i önceden dağ evine göndermişti. Hepsi Fakir Falcı Feyza'ya teşekkür ederek oradan ayrıldılar. Hep beraber geceyi bekleyip birlikte yola çıktılar, dağ evine vardıklarında elektriğin kesik olduğunu fark ettiler telefonla-

diğer iki kişi ise etrafı kolaçan ediyordu. Canım çok yanıyordu. Bağırarak, yardım istemek istiyordum ama her cüret ettiğimde Cenk başka bir sopa darbesiyle beni susturuyordu. Kamburgularımın kırıldığını hissediyordum. Her tarafımdan sıcak sıcak kan akıyordu. Galiba beni belden aşağı felç bırakmak istiyordu ki bacaklarıma vuruyordu. Bacağım kırıldı artık acıya dayanamıyordum. Her tarafımdan kan akıyordu. Sonunda dayanamayıp bayıldım. Uyandığında askerî hastanedeydim. Kimse sesimi veya sopa seslerini duymamış. Cenk'in ve arkadaşlarını görmemiş ve hâliyle yakalanmamıştılar. Emre yanı başımdaydı.

-Seni nöbette yalnız bırakmamalıydım. Bunların hepsi benim suçum özür dilerim. Beni affedebilir misin Mert ?

-Emre sen affedilecek bir şey yapmadın. Nöbet sırası zaten bendeydi.

-Onlar kimdi ve senden ne istiyorlardı? Sen iyi birisin onlara ne kötülüğün dokunmuş ki seni felç bıraksınlar?

Şu ana kadar belden aşağımın felç olduğunu bilmiyordum. Hemen bacaklarıma dokunmaya ve onları hareket ettirmeye çalıştım ama ne kadar uğraşsam da boşunaydı. Cenk başarmıştı beni felç bırakıp Pınar'ın intikamını almıştı. Askerliğimin kalan son iki ayını yapamadan İstanbul'a ailemin ve Gizem'in yanına gittim. Ailem ve Gizem perişan olmuşlardı. Evimiz cenaze evine dönmüştü. Komşularım, akrabalarım ve arkadaşlarım tanıdığım herkes ordaydı. Herkes benim için ağlayıp sızlanıyorlardı. Ben ölmemişim ama ölmekten beter olmuşum...

Sueda Dönmez 9/H 1225

MERMER KİTABE

Yüzüne yansıyan fırının ateşiyle Fişek Fırıncı Faruk “ar ar yanıp durasın bea” kendi kendine diye söylenip dururken o sırada Elena Teyzenin “fırınzi pasam benim bahçemdeki kuru ağacı kesiverir misin?” sesiyle irkildi, son ekmeği de fırına el çabukluğu ile sürdükten sonra “tamam bea halederiz Elanım Teyzem”, çırağına “Üseyin oğlum bea fırına bakasın bea” dedikten sonra Faruk ve Elena Teyze birlikte ağacın bulunduğu bahçeye doğru yürümeye başladılar. Elena Teyze eski evini satmak istemiyordu buruk bir ses tonuyla “bu ağacı evin bahçesine babamın söylediğine göre büyük büyük dedem dikmiş ama şimdi kurudu kesmeye kıyamıyorum ama yapazak bir şey yok fırınzi pasam sen bunu kes köklerini de çıkarıp yak” Faruk beraber yürürlerken neşeli haliyle türkü mırıldanıyor arada durup Elena Teyzeye espri yapıyor ama sadece kendi gülüyordu. Elena Teyze anlamayınca da ayrı bir gülüyordu Faruk Elena Teyzenin bahçesindeki ağacı nasıl kesilebilir diye inceleme yaptıktan sonra evdeki odun motoruna yağ ve benzin doldurarak soluğu Elena Teyzenin bahçesindeki ağacın başında aldı.Yanında çırağının babası kepçeci Sinan usta vardı. Kepçeyle ağacın yüksek bir yerine ip bağlayarak çekeceklerdi, Fırıncı Faruk başladı bu fasulye 7,5 (yedi buçuk lira) türküsünü söylemeye bir taraftan da o kadar hızlı hareket ediyordu ki maharetini konuşturuyordu. Göz açıp kapatıncaya kadar ağaç kendini yerde bulmuştu, fişek hızıyla ağacı güzelce parçaladı daha sonra ağacın köklerini kepçeyle çıkarmaya başladıklarında bir mermer parçası ile karşılaştılar. Faruk “o ne bea” dedi, çıkardıklarında üzerindeki yazıları fark ettiler, sonra Faruk'un aklına daha önceden de yazılı kitabeleri çeviren mahalledeki Efsane Etnolog Ecrin geldi. Ecrin efsane bir sürü işe imza atmıştı, hemen koşup Ecrin'i aradı. Ecrin “şu an müsait değilim akşamüstü eve geçerken fırına uğrayayım” dedi. Akşam olunca Ecrin ev arkadaşı Bonkör Bankacı Beliz ile beraber fırına uğradılar. Faruk, gün boyu başından geçenleri anlattı, Ecrin yazılı mermer kitabeyi merak edince Fırıncı Faruk ile beraber 3 arkadaş Elena teyzenin evine gittiler. Mermer Kitabeyi orada göremeyince Elena Teyzeye sordular. Elena Teyze “sisten hemen önce evi alazak ve alısveris merkesi yapazak olan Mimar Melih geldi ve evi dolasırken mermer kitabeyi gördü ve ısrar etmeme rağmen onu incelemek

İyi paralar kazandım.Artık lokantada çalışmıyordum. Kardeşlerim ve babamla iyi bir eve çıkıp daha lüks bir hayat yaşamaya başlamıştık. Annem ben, televizyondan görüp telefon etmişti. Ama beni param için aradığını düşünerek cevap vermemiştim.Çünkü daha önce hiç aramamıştım.Ve sonra bunun hata olduğunu düşünüp onu ben aradım.Bana babamla barıştığını ve bizim yanımıza gelmek istediğini söyledi.Bende kabul ettim.Ve annem geldi çok değişmişti.Bize yolda çok yorulduğunu ve neler yaptığını anlattı.Sonra babam iyi bir tatil yapmamız gerektiğini söyledi.Ben ve annemde onaylayınca hazırlık yapıp gittik.Uçakla Paris 'e gidiyorduk. Uçağa bindik inmemize 1 saat kala uçağın yakıtı bitti ve uçak düştü. Uçaktan sadece ben sağ çıkabildim. Annem, babam, kardeşlerim, pilot hepsi ölmüştü.Bende üzüntüden ne yapacağımı bilemiyordum.Eve geri dönüp ailemin cenazesini kaldırdım.Uzun bir süre sonra ailemin yokluğunu kabullenebildim.Artık çok iyi bir futbolcu olmuşum.Şu an 38 yaşındayım. Çok iyi ödüller kazandım ve evlendim. 2 erkek çocuğum var. Büyüğü 12 küçüğü 9 yaşında. Şimdi bende babam gibi çocuklarımla futbolcu olması için çabalıyorum.

Furkan TÜRKMEN 1202 9/G

Pandemide Evde Olmak

Bir öğrenci olarak hiçbir tatilin bu kadar uzun süreceğini ya da hiçbir tatilden bu kadar sıkılaşacağımı düşünmemiştim. Aslında ilk defa haberlerde korona virüsün hızla tüm Dünya'yı çepeçevre sardığını bu yüzden de okulların tatil olabileceğini duyduğumda okulların tatil olabileceği ihtimali beni çok mutlu etmişti. Ancak bu mutluluğum pandeminin bir buçuk yıl gibi uzun bir süre evden çıkamayacağımızı bilmeden önceydi . Karantinanın ilk zamanları gayet eğlenceli geçiyordu dersler yoktu , sınavlar yoktu... Bütün bir gün ne yapmak istersek onu yapıyorduk , özgür olduğumuzu düşünüyorduk fakat şimdi anlıyorum ki özgürlüğün tanımını yanlış biliyordum. Karantinaya girdiğimiz zaman altıncı sınıftaydık bizden üç yaş büyük olan ablam ise liseye yeni başlamıştı. Bizim için sevindirici bir şey olan karantina ablam için daha büyük bir mutluluk kaynağıydı. Çünkü Alaşehir'de yurttan kalan ablam tekrar eve geri dönmüştü. Bütün aile olarak sıra dışı şeyler yaşıyorduk. Haftalar sonra canlı ders diye yeni bir kavramla tanıştık. Canlı dersin ne olduğunu konusunda hiçbir fikrim yoktu. İlk canlı derse girdiğim anı hatırlıyorum çok yabancıydık ilk defa böyle bir şey yaşıyorduk. Ekran başına geçmiş bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk ve bu konuda çok zorlanıyorduk. Bir zaman sonra saatlerce ekran başında durmaktan her yerim ağrımaya başlamıştı. Boynumuz , belimiz , bileklerimiz o kadar hareketsizdi ki resmen bir kafesin içindeki kuş gibiydik. Saatler boyu baktığımız ekran bizim için bir kafes , bizde içindeki hareketsiz kuştuk. Ben , ablam , erkek kardeşim ve annem evde olsak bile babam mecburen çalışmaya devam ediyordu. Bu durum bizim tedirgin ediyordu biz her ne kadar dışarı çıkmasak bile dışarıdan gelen birisi olduğu için bizim evde kalmamızın bir anlamı yoktu. Babam kurallara uysa bile bizi korkutuyordu. Karantinanın sıkıcı tarafı bir yana pozitif tarafları da vardı. Evde sürekli yeni şeyler yapıyorduk. Bu bazen yeni yemekler bazen de el işleri oluyordu. Evde kendi ekmeğimizi yaparken ben de anneme yardım etmişim. O kadar mutluydum ki hem el emeğim vardı hem de tadı çok güzel olmuştu. Bu benim ilk deneyimim olmuştu. Aslında pandemiden önce hayatımızda bize ne kadar önemsizdir gibi gelen şeylerin değerini bu süreçte anlamış olduk. Karantinada unutulmayacak birçok anı biriktirmiştir fakat beni bunların arasında en çok ilk bayram olmuştu. Biz çok kalabalık bir aileyiz bu yüzden bayramları çok coşkulu geçirirdik. Bayramlar bizim için bayram namazıyla başlar ve akşam geç saatlere kadar kapı kapı gezip büküklerin ellerini öpülmesiyle devam ederdi. Ama bu bayram çok farklıydı. Birçok kronik rahatsızlığı olan büyüklerimizi riske atmamak için onları ziyaret etmemiştik. Sabahleyin bay-

ram kahvaltısından sonra büyüklerimizi görüntülü arayıp onlarla bayramlaşmıştık. Herkesin yüzünde her bayram olan o gülümseme ve mutluluk yerine bu sefer hüznün ve ağlamaklı bir ifade vardı. Herkes birbirine "Bu günlerde geçecek , bir dahaki bayram birlikte olacağız!" temennisiyle telefonu kapatmıştı. Aslında bu zorlu süreç bize sevdiğimizimizin yanımızda olmasının ne kadar önemli olduğunu , hayatımızda çok normalmiş gibi gelen şeylerin aslında ne kadar kıymetli olduğunu , sağlığımızın bizim için ne kadar değerli olduğunu ve bunların hiçbirinin yerini dolduramayacağını anlamış olduk.

Selin Şenol 9/G 1199

ARKADAŞLAR UNUTULMAZ

Arkadaşlarımız hepimiz için çok değerlidir. Bir de arkadaşlıktan öte bir sevgiyle birbirini kardeş gibi sevenler vardır. Benim de öyle bir arkadaşım var adı Sevgi.

Bir Gece uyumadan önce anne ve babamın konuşmasına kulak misafiri oldum. Yeni bir ev almaktan söz ediyorlardı taşınacağımızı anlamıştım çok üzülmüştüm çünkü Sevgi'den ayrılmak istemiyordum. Ertesi gün onun yanına gittim ve duyduklarımı anlattım İkimiz de göz yaşlarımızı tutamadık o gün akşama kadar yüzüm hiç gülmedi. Yine de Sevgi'yi ziyaret ederim diyerek kendime avutuyordum o akşam annem ve babam bana taşınma kararı aldıklarını açıkladı, ben zaten biliyordum. Onlara taşınmak istemediğimi söylesem de buna mecburduk. Çünkü babam iş değiştirecekmiş ve taşınacağımız ev dedemlere daha yakın olacakmış, dedemlerin Evi şimdi çok uzak onlara Yakın olursak bu çok uzak bir yere gideceğiz demek yani bu da sevgiyi görebilme olanaklarımı iyice azaltıyor. Son zamanlarda Sevgi ile bütün günümüzü birlikte geçirmeye başladık artık bir saat bile bizim için çok önemliydi .Aradan birkaç ay geçti eve alıcı bulunmuştu, bizim eşyalarımız da yavaş yavaş yeni eve götürülüyordu. En kısa zamanda evi boşalttık. Gideceğimiz gün Sevgi yanıma geldi "Melek" dedi ve bana sarılarak ağladı, birlikte geçirdiğimiz son saatlerimizdi. Biraz sonra annem beni çağırdı, gidecektik .Son kez evimize bakıp herkesle vedalaştıktan sonra arabaya bindim. Ağlamaktan Gözlerim Kıpkırmızı olmuştu. Ben taşınmanın ne demek olduğunu o gün çok iyi anladım.Taşınmak eşyalarımızın başka bir yere götürülmesi değil o insanların sizi bir daha görmeyecekmişçesine arkanızdan dolu gözlerle el sallamasıymış. Yeni ev Uzakta olduğu için yolculuk uzun sürdü. Geldik ve eşyaları yerleştirdik, işler bitince dinlenmeye başladık Biraz sonra da ben odama geçtim. Belki de kendi kendime üzüyordum ama benim o evde güzel anılarım vardı. Ben odamda düşüncelere dalmıştım ki annem kapımı çalıp içeri girdi .Komşular gelmiş, yanlarında benim yaşlarımda bir de kız çocuğu varmış. Yanlarına gittim kızla tanıştık adı Sultan'mış iyi anlaşmıştık aynı okula gidecektik Ben sabahları onu çağırıyordum böylece okula birlikte gidiyorduk. Bir pazar günü onu çağırma için evine gittim annesi arkadaşlarıyla sokağa çıktığını söyledi Ben de aşağıya indim sesleri geliyordu, yanında iki kişi vardı ve benim hakkımda konuşuyorlardı. Yani benimle iken yüzüme gülüp, ben yokken de arkamdan atıp tutuyorlardı. O sırada çok sinirlendim ve yanlarına gidip onlarla tartıştım. Sonra da direkt eve gittim odamda ağlamaya başladım. Sevgi asla böyle bir şey yapmamıştı ve benim için kimse onun yerini tutmazdı. Benim ısrarım üzerine annemle birlikte eski komşularımızı ziyarete gittik. Ben Sevgi'yi çağırma için evlerine gittim ama kimse yoktu, üzülmüştüm çünkü bunca yolu sadece onun için gelmiştim. Biz geri döndük Akşam babam iş bulduğunu söyledi .Ben şaşırımdım babam sadece iş değiştirmemiş miydi? Aslında işten çıkarılmış buraya da yeni bir iş bulabilmesi için taşınmışız. Böylece aradan koskoca 7 yıl geçmişti .Bir gün okuldan çıkmış eve gidiyordum ki yağmur bastırdı Yanımda da şemsiye yoktu .Ceketimin şapkasını başıma geçirdim, başımı önüme eğdim gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı .Eskiden Sevgi ile birbirimize sarılırken yerlere düştüğümüzü hatırlıyorum da ne gü-

uyuşmuş kafamı kaldırıp yukarıya bana kimin vurduğuna baktım. Bana vuran kişi tahmin ettiğim gibi bir kişi değildi. Üç kişilerdi ve hepsi benden çokça kuvvetliydi. Aralarında sadece biri tanıdık geliyordu. Yoksa bu adam Pınar'ın abisi miydi? Evet oydu. Bundan yaklaşık yedi yıl önce yağmurlu bir akşam şehirde zar zor araba sürüyordum. Önümü görememe rağmen yinede hızlı sürüyordum. Çok başım ağrıyordu çünkü gece yarısına kadar kütüphanede ders çalışmıştım. Kütüphaneci yakın arkadaşımın babası olduğu için bana anahtarı vermişti. Saatlerce ders çalışmıştım doktor olup insanların babam gibi ölmemeleri için onları iyileştirmek istiyordum. Yola bir şey atlamıştı. En başta onu hayvan zannettim. Resmen korkudan kitlendim ve ayağımı gazdan çekmedim,çekemedim. Bir ses geldi, bir şeye çarpmıştım. Hızlıca arabayı durdurup aşağı indim. Çarptığım şey bir kadınmış. Elim ayağım titredi o kadıncağızın kanlar içinde yerde yattığını görünce. Nabzını ölçtüm çok şükür ki atıyordu. Onu arabaya bindirdim ve hastaneye götürdüm. İsmi o zaman öğrendim doktorlar üstünden kimlik bulmuşlar. İsmi Pınar'dı. Çok korktum kadın beni polise şikayet ederse ben ne yapardım. Hapse giremezdim, benim doktor olup herkesin hayatını kurtarmam gerekiyordu onlara çarpmam değil. Kadının durumu çok kötüydü. Doktorlar belden aşağısının felç kalma ihtimali olduğunu söyledi, vicdan azabı ve hapse girme korkusu ile titremeye başladım. Tam o anda Pınar'ın abisi geldi. Sesi çok kızgındı hâliyle haklıydı tabi. Ne de olsa onun kardeşinin felç kalmasına sebep olabiliyordum. Pınar'ın abisi yani Cenk biraz bağırıp beni tehdit edip gitti. Daha sonra Pınar'ın belden aşağısının felç kalacağını öğrendim. Ayrıca bir tedavisi de yokmuş. Buna ben sebep olmuştum. Pınar beni şikayet etmedi çünkü ona çarpmamın sadece benim hatam olmadığını ikimizin de hatamızın olduğunu biliyordu ama abisi onu tehdit etmiş gibi görünüyordu. Kesinlikle öyle olmalıydı. Maddi yetersizliğimin yüzünden mahkemede doğru düzgün bir avukat tutamadım. Ardından tam beş yıl hapis yattım. Ne yazık ki beş senemi hapiste geçirdiğim için o çok istediğim mesleğim yani doktor olamadım. Hapishaneden çıkmam Cenk'i ve ailesini çok sinirlendirdi onlara göre beş yıl çok az bir süreydi ne de olsa kızlarının hayatını mahvetmişim, haklıydılar. Hapishaneden çıktıktan bir hafta sonra Cenk'le karşılaştım. Kesinlikle tesadüf değildi. Elinde bıçak vardı ve bana doğru hızlıca koşuyordu. Gözlerinin altı kıpkırmızıydı. Belki de saatlerce uyumayıp, ağlamıştı. Etrafta polisler vardı. Cenk bana saldırmadan beni kurtardılar. Polisler Cenk'i arabaya biktirirken tam o anda bana bağırmağa başladı.

-Sen benim kardeşimi felç bıraktın. Bunun bedelini ödetmeden ölmeyeceğim. Bedelini ağır bir şekilde ödeyeceksin. Dedi.

Ben hiç bir cevap veremedim. Zaten vermeye çalışsam da boşunaydı çünkü polisler onu çoktan götürmüşlerdi. Bunu niye yapıyordu ben zaten cezamı çekip tam beş yıl kötü insanlarla bir arada yaşamıştım. Üstelik hayalimi gerçekleştiremeyip, doktor olamamıştım. İki yıl bana bir şey yapacak korkusuyla diken üstünde gibiydim. İşte o iki yılda Gizem'le karşılaştım. Onu çok sevdim ve nişanlandım. Sonra askere gittim, döndüğümde ise onunla evlenecek ve hayatım boyunca mutlu bir hayat sürecektim. Cenk benim intikamımı almaya gelmişti, iki yıl sonra. Kafama vuran Cenk'ti. Ona;

-Ben zaten cezamı çektim ve beş yıl hapishanede yattım. Niye bana bunu yapıyorsun.

-Sence beş yıl bir genç kızın hayatını mahvetmek için çok mu uzun?

-Biliyorum ama bunu bu şekilde yapamazsın. Biz ... biz konuşabiliriz. İstersen Pınar'la konuşup özür de dileyebilirim ama lütfen bunu bana yapma.

-Yaptığın şeyi özürle değiştiremezsin. Artık seninle konuşacak hiç bir şey kalmadı. Biricik kardeşimin Pınar'ın intikamını alıp onun yaşadıklarını sana da yaşatacağım.

Cenk bu sözleri söyler söylemez bana elindeki beyzbol sopasıyla vurmaya başladı. Yanındaki

futbol maçı için yaşadığı eski şehre gelmişti. Oradan geçerken 10 yıl önce birbirlerine söz verdikleri banka oturdu. Çantasından birlikte oldukları bir fotoğrafı çıkardı. Fotoğrafa bakarken yanından tanıdık bir erkek geçti. Onu durdurdu. Ali o anda karşısında Ahmet'i görünce hemen tanıdı. Birbirlerine sarıldılar. Ali, Ahmet'e Mehmet'i sordu. Ahmet farklı bir şehirde dizi çekiminde olduğunu, oraya gideceğini söyledi. Ali kendine de bir bilet aldı ve onunla birlikte dizi çekiminin yapıldığı şehre gittiler. Orada Mehmet'i buldular. Uzun uzun sohbet ettiler. Sonra Mehmet'in dizi çekimi bittiğinde hep beraber zaman geçirdiler.

Alper ALTINSOY 1222 9/H

BEDEL

Hava soğuk ve çok sisliydi. Âdeta ürkütücü bir karanlık hakim almıştı. Kalın giyinmeme rağmen üşüyordum. Yolda yürüyordum ve dün geceki rüyamı düşünüyordum, beni hayli etkilemişti. Hiç aklımdan çıkmıyor. O kadar korkmuşum ki uyandığımda terler içindeydim. Bağırarak uyandığım için bütün koğuş şaşkınlıkla bana bakıyordu. Emre "Devrem oldu iyi misin?" diye sordu. Emre'ye "sadece çok kötü bir rüyaydı. Endişelenecek birşey değil " dedim. Korkudan çok konuşamadım. Hâlâ rüyanın etkisiyle duvara bakıyordum. Sanki donmuşum rüyadan bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Rüyamda; bomba,silah sesleri ve çığlıkların duyulduğu bir çadırdaydım. Sanki biri istiyor gibiydi bağırın sese kulak verdiğimde ise nişanlım Gizem'in "Mert nerdesin?" diyen sesini işittim. Gizem'in yanına gitmek için çadırdan çıktığımda koğuş arkadaşlarımla çatışma alanında birer birer can verdiğine şahit oldum. Arkadaşlarımla yanına gidip onlara yardım etmek istedim. Elime silahımı almıştım ki arkadaşlarımla cesetlerinin yanında Gizem'e doğru yaklaşan bir düşman gördüm. Silahımı adama doğrultmuşum ki Gizem'i kanlar içinde yerde gördüm, başından vurulmuştu. Gizem'i öldüren adamı öldürmek istedim ama rüyadan uyanmıştım. Bu düşüncelerle nöbet alanına geldim. Nöbet tutacağım yerin yanında komutanı gördüm. Hemen komutandan telefonunu istedim. Komutan biraz tereddüt etmesine rağmen bana telefonunu verdi. O kabustan sonra Gizem iyi mi diye çok merak ediyordum , acaba başına bir şey mi gelmişti. Komutan telefonu verdiğinde heyecan ve özlemle birlikte ellerim titriyordu. Gizem'in numarasını zar zor tuşladım. Onun kötü olmasından korkarak arama butonuna bastım. Telefon biraz çaldıktan sonra telefonu açtı. Sesi çok iyi geliyordu. "İyi misin?" diye sordum. Bir şey olmadığını söyleyince rahatlayarak bir oh çektim. Sonra ona rüyamı anlattım. Bana her rüyanın bir anlamı olmadığını, rahatlayıp fazla kafama takmamam gerektiğini söyledi. Sonra telefonda çok konuştuğumu ve komutanın beni beklediğini fark ettim. Gizem'e askerliğimin bitmesine iki ay kaldığını ve yakında onun yanında olacağımı söyledim. Birbirimize "Görüşürüz" dedikten sonra telefonu kapattım. Komutana telefonu verdim ve beni beklediği için teşekkür ettim. Sonunda nöbet alanına varabilmişim. Nöbet sırası bendeydi. Emre ile yer değiştirecektim. Emre'yi on dakika bekletmişim. Hâliyle sinirliydi çünkü yemek yemesi gerekiyordu. Emre gidince yine düşüncelere daldım belki de Gizem haklıydı. Ne de olsa her rüyanın bir anlamı olması gerekmiyordu. Artık bu konuyu düşünmek istemiyordum. Sadece rahatlamak istiyordum. Gecenin en sessiz zamanını bölen çekirge sesleri yalnız olmadığının habercisiydi, bugün nöbet sırası bendeydi ve uykumu alamamam büyük sorundu. Rüyamda yaşananlar sırasında da uykuya dalmak üzereydim. Nöbet sırasında uyumamam gerekiyordu ama göz kapaklarım bu durumu zorlaştırıyordu. Rüzgârın soğuk bir meltem gibi estiğini hissediyordum. Sanki hâlâ yarı uykulu gibiydim. Daha fazla dayanamadım ve uykuma yenildim. Kafama vurulan darbe ile uyandım neye uğradığıma şaşırmıştım. Bana kim vurabilirdi. Kendimi bir anda yerde bulmuşum. Epeyce sersemlemiştim, çok ağır bir cisimle vurmuş olmalıydı. Ağrıdan ve acıdan

zel günler ya şimdi... Şimdi yapabileceğim tek şey yalnızlığımın gözyaşlarını saklamaya çalışmak. Ağlayarak eve gittim, annem daha işten gelmemişti. Tabii ben yine onu düşündüm acaba o da beni düşünüyor mu,özlüyor mu? Artık öyle bir ümitsizliğe kapılmışım ki beni hatırlıyor mu diye düşünüyorum. Küçükken birlikte hayaller kurardık İkimiz de hemşire olacaktık insanlara yardım edecektik. Ben hemşire oldum ama yanımda sen yoksun. İlk iş günümde hastaneye gittim, boş zamanımda hastaneye gezerken sanki birisi bana seslenmişti. Emin olmadığım için arkama bakmamıştım .Çıkışta eve gitmek için hastaneden çıktım otobüs durağına giderken aynı kişiyi yine bana seslendi bu Sevgi'ydi. Koşarak ona sarıldım İkimiz de ağlıyorduk ama bu sefer mutluluktan akıyordu gözyaşları. Biz o gün ayrılmamak üzere birleşmiştik.

Şunu anladım gerçek dostların ne zaman ne de mesafeler ayıramaz.

SIDIKA SEMA TEKİN 1214 9/G

ANI

Bir üzüm yetiştiricisinin oğluyunuz yaz aylarında hayat sizin için hızlanır . Bu uzun ve zahmetli süreç kışın bağların yapraklarını dönmeleriyle başlar. İlk bağ gidişimi hatırlıyorum hava soğuk , yerler ıslak bağlar kuru dal parçalarından ibaretti . Bağ budamak için bizle birlikte bir grup gelmişti hepsinde kalın ceketler ve deri eldivenler vardı . Bağ içine düzenli bir biçimde dağıldılar ve ellerindeki makas benzeri aletle o gördüğün kuru dalları kesmeye başladılar bu işlem devam ederken ben ‘de yerde bulduğum yaş odunlarla oyun oynamaya devam ediyordum . Arada babam yanıma gelip oğlum. Bir sıkıntı var mı? Diye soruyordu. İki saatlik bir aradan sonra bağ baktığımda sadece kuru bir kütükten ibaret olduğunu gördüm. Üzümün büyümesindeki ilk adım gerçekleşmiş oldu. Aradan belli bir süre geçtikten sonra yine bağ gittik ama bu sefer yalnızdık ‘ Baba bugün niye geldik’ dedikten sonra babam : “oğlum bu üzümün büyümesi için gübreye ihtiyacı var” dedi . Bundan pek hoşlanmamıştım ama artık yapılacak bir şey yoktu . Babam bana traktörün nasıl kullanıldığını anlattıktan sonra direksiyonu bana verdi ve traktörü çalıştırdı. Traktör çok yavaş gitmesine rağmen beni korkutuyordu o sırada babam ise ayağındaki çizmelerle gübresi üstünde duruyordu ve her asmanın dibine iki üç kürek gübre atıyordu. Babam arada mola verip dinleniyordu ben ise bu sırada yine yerden bulduğum dalları bir yerlere fırlatıyordum mola bitiminde ben yine direksiyona babam ise kasaya geçiyordu . Bu süreçte iki saate yakın sürdü ve beklediğim an gelmişti sonunda eve gidiyorduk bir gün daha geçmişti ve o sarı tatlı üzümü yemeye bir adım daha yaklaşmıştık sürekli bir nedenden bağ gelip gidiyorduk . Biz bağ gelip gittikçe hava ısınıyor ağaçlar çiçek açıyor ve o kuru üzüm küçükleri yeşeriyordu. O asmaların yeşermesi bizim çabamızın karşılık verdiğini gösteriyordu . Bir sonraki bağ gidişimiz iki hafta sonra olmuştu ama bu sefer iş yapmak için gitmemiştik. Bağ girdiğim anda asmaların ucunda ilk bakışta anlam veremediğim şeyler vardı yaklaşınca bunların üzüm salkımları olduğunu gördüm. O kadar küçüklerde ki hayretle nasıl o kadar büyüdüklerini merak ettim. Babamla birlikte sürekli gelip gidiyorduk üzümler o kadar hızlı büyüyordu ki hayretle nasıl olabilir diyordum . O küçükçük asmalar sonunda benim bildiğim o sarı , tatlı ve iri üzümlere dönüşüyordu her gidişimde acaba oldu mu diye tadına bakıyordum ama her seferinde sonunda yüzümde garip bir hale bürünüyordu. Her tadına bakışımda tekrar bir hayal kırıklığı yaşıyordum tağki o gün gelene kadar. Sonunda kesim günü gelmişti heyecandan gece üç buçukta uyanmıştım bir saat sonra babam uyandı beni görünce “ne oldu oğlum” dedi bende şöyle karşılık verdim “baba bende senle gelmek istiyorum” dedim babam her ne kadar istemesi ‘de “tamam” dedi . Yazın sıcaklığının hissedildiği günlerde havanın bu kadar soğuk olmasına anlam veremedim ama bunu kendim istemişim . Köye gittik ,traktöre bindik ve biz-

le birlikte gelecek grubu almaya gittik . Bağ ulaştığımız zaman saat altı olmuştu. Güneş doğmuştu , hava birazda olsa ısınmıştı. Bu benim için iyi değildi . Ben dışındaki herkes emek harcıyordu bende bir şeyler yapmak için çaba sarf etsem bile gücüm yetmiyordu çünkü daha dokuz yaşındaydım ve hayatın zorluklarını yeni tanıyordum. Üç grup vardı üzümü kesenler , üzüm kasalarını kasaya yükleyenler ve o üzüm kasalarını yere serenler . İlk bağ dört saat sonra bitti ikinci bağ ise beş saate bitti . Benim için sabah üç buçukta başlayan serüven akşam altıda bitti . O kadar yorulmuşum ki resmen ayakta uyuyordum . Anı yaşarken hiç bitmeyecek gibi gelse de gece günün ne kadar hızlı bittiğini düşünüyordum . Kesim günöde bitmişti artık yapmamız gereken tek şey üzümleri kurumasını beklemektir . Ortalama iki üç hafta sonra tekrar bağ gittik o sapsarı üzümler sanki nisan ayındaki hallerine geri döndüler küçölmüş ve renklerini kaybetmişlerdi. Ben neden böyle bir şey yaptık anlam veremedim . Üzümler ağırlıkları yarısını kaybetmişlerdi. Ben bunları düşünürken babam işe konulmuştu elindeki tırmıkla üzümleri karıştırıyordu karıştırdıkça altlarından sarı üzümler çıkıyordu . Babama neden karıştırdığımızı sorduğumda her iki tarafının da eşit kuruması için bunu yaptığımızı söyledi . Aradan belli bir süre geçtikten sonra yine bağa gittik soğuk kış aylarında başlayan ve serin sonbahar günlerinde biten üzüm için son adımdı bu sefer yanımızda çuvallar getirmiştik kurumuş üzümleri çuvallara koyup ağızlarını sıkı sıkı bağlarken aylarca süren o süreç gözümün önünden bir film şeridi gibi geldi geçti . El emeği ile büyüyen üzümler bin bir zahmetle bu çuvallara girdi. Bağlar ise yine o kısır döngüye girmek için hazırlanıyordu yine bir yıl önceki gibi yapraklar dökölüyordu. Bağ yine derin bir uykuya dalıyordu.

Selim şENOL 1219 9/H

ANLATI

Ali 2. Sınıfa giden 8 yaşında bir çocuktur . Ali'nin ailesi çok fakirdir. Annesi ara sıra temizlik yapmaya giderdi ama diğer 3 çocuğuna bakmak için çoğunlukla evde kalırdı. Ali'nin babası yıllar önce gerçekleşen bir kazadan dolayı felç kalmıştı bu durumdan dolayı da çalışmıyordu. Ali'nin annesi Ali'ye her gün harçlık olarak 50kr veriyordu . Ali'nin bir hayali vardı ,o da ailesine istedikleri bütün yemekleri alıp karınlarını istedikleri gibi doyurabilmek. Ali annesinin her gün verdiği harçlıkları birkaç ay sonra yeteri kadar biriktirdiği gün hemen bir markete girip her şeyi alacaktı. O gün geldi ve okulun son dersinde ali koşarak markete girdi ve alacaklarını aldı. Kasaya yaklaştı ve kasada çok sıra olduğunu gördü ve önlerde olan bir bayana şöyle dedi” pardon aileme aldıklarımı hemen götürmek istiyorum rica etsem yerinizi verebilir misiniz?” dedi ve bayan da evet dermişçesine kafasını öne doğru eğererek çocuğa yerini verdi. Birkaç dakika sonra sıra Ali'ye geldi ve kasiyer alinin aldığı yiyecekleri kasadan geçti. Ali tam parasını verip oradan uzaklaşacakken kasiyer arkadan “3 liranız eksik bir şeyi çıkarmanız lazım” dedi.3 lira olan tek şey Ali'nin çok sevdiği çilekli sütüydü.Ali geri dönüp çilekli sütünü bıraktı ve marketten çıktığı gibi yola atladı.Ali'ye ambulans çarpmıştı.Ambulans Ali'nin babası içindi.Annesi babası kalp krizi geçirince hemen ambulansı aramış ve hızlıca gelmelerini söylemişti.Ambulans Ali'ye çarptığı için babasına yetişememiş ve Ali'nin babası vefat etmişti.Ali ise ambulans hızlı geldiği için o da vefat etmişti.

Elif Ece Tosun 1195 9/G

Ahmet:

Ben ailemden şiddet görüyorum. Zaten fakiriz. Küçük bir evde yaşıyoruz. Kendi karınlarını bile zor doyururken benim fazlalık olduğumu söyleyip beni dövüyorlar.

Mehmet:

Neeee! Bu çok kötü bir şey. Ama neyse ki ailem bu konuda uzman, burada bekle.

Mehmet koşa koşa ailesinin yanına gitti. Onlara şiddet gören bir arkadaşı olduğunu söyleyip yardım istedi. Babası sosyal hizmetlerde müdür olduğu için çocuğuna yardım etmeyi kabul etti. Mehmet onları Ahmet'in yanına götürüp kendisine anlattıklarını ailesine de anlatmasını istedi. Bunları öğrenen ailesi hemen evlerine iki çalışan göndererek aileyi cezalandırıp attırdılar. Sonra Ahmet'i evlat edinerek ailenin zulmünden kurtardılar. Aradan iki yıl geçmiş, çocuklar 3.sınıfa gidiyorlardı. Bir gün sınıfa Ali adında zengin bir tüccarın çocuğu yurtdışından gelmişti. Ahmet ve Mehmet de bu çocukla tanışmak istemişlerdi. Teneffüste çocuğun yanına gidip;

Mehmet:

Merhaba, ben Mehmet.

Ahmet:

Merhaba, ben Ahmet dediler

Fakat Ali onları tersledi. Bunun üzerine Ali'nin yanından ayrıldılar. Birkaç gün sonra Ali, Mehmet ile Ahmet'in ne kadar iyi çocuklar olduğunu anladı. Yanlarına gidip:

Ali:

İı şey, selam. Ben Ali. İlk gün sizi terslediğim için özür dilerim. Ben biraz gerginim, Rusya'dan geldim de.

Ahmet:

Sorun yok.

Mehmet:

Rusya'dan geldiğine göre burayı bilmiyorsun. Neden okul çıkışı gelip şehri gezmiyorsun?

Ali:

Bu harika olur. Ama ailemden izin almalıyım.

Ali bunları söyledikten sonra cebinden bir telefon çıkarıp ailesini arar. Çocuklar okula telefon getirmesini garip bulsalar da seslerini çıkarmamışlardı. Ali'nin ailesi izin verir ve okul çıkışı gezmeye başlarlar. Fakat kısa bir süre sonra Ali babasından gelen bir telefonla gitmek zorunda olduğunu söyler. Çocuklar iki gün sonra yeniden buluşurlar. Birlikte çok mutluydular. Aradan 4 yıl geçer... Çocuklar 7.sınıfa gidiyorlardı. Hala görüşüyor ve çok güzel vakit geçiriyorlardı. Ancak Ali ve ailesi Türkiye'deki işlerinin battığını ve İtalya'ya yeni yük gemilerinin geldiğini öğrenirler. İtalya'ya gitmeden önce Ali arkadaşlarını görmek istediğini söyler. Fakat babası onaylamaz. Fakat Ali dinlemez ve kaçar. Çocuklar her gün buluştukları bankatırdılar. Ali onlara her şeyi anlattı. Çok üzöldüler fakat gerçeği kabullendiler. O anda birbirlerini asla unutmayacaklarına dair söz verdiler. Aradan 10 yıl geçti. Çocuklar artık 24 yaşına gelmişlerdi. Ahmet avukat, Ali futbol antrenörü ve Mehmet de oyuncu olmuştu. Ali o gün

ALO

çarpmıştı.Sönmüş bir kireç olmasına rağmen göze nüfuz etmişti.Gözü zarar görmüştü ve hastaneye yatırıldı bende onun yanından ayrılmıyordum İlk müdahale de Selanik'e dönmesini istediler ama Atatürk onları dinlemedi.İki haftadan beri hastanede yatıyordu.Atatürk'ü ziyaret etmeye gittim. Odasına girdiğimde sol gözünü şehla olduğunu görmüştüm yanına oturarak." Gözünüz" dedim.Atatürk de " zararı yok " dedi.Ona bakmıştım o ise bana bakarak

"Bazı hedefleri için vazgeçmesi gereken küçük bir şey olduğunu" söyledi bana bakıp "sence ilerki zamanda daha iyi bir Osmanlı ve geleceği olacak mı?"diye sordu.O zaman kendimden utanmıştım gözümü gözüne bile çıkartamıyor sadece odada nefes alış seslerim duyuluyordu . Atatürk gerçekten nerdeyse daha iyi bir Türkiye için her şeyin vermişti biz küçükken söz vermemiş miydik.Birinci vazifemiz,Türk istiklâlini Türk Cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmeyecek miydik kendime baktım hırsızdım bir şeyler çalışıyordum ve bunu bu zamana kadar hiç düşünmemiştim bile kendimi annemin yatalak olması ile avutuyordum kendimi odada soyutlamıştım babam geldi göz önüme ve bana bakarak "işte şimdi senle gurur duyuyorum oğlum " dedi bir şeyler daha söylüyordu ama sanki karanlıktan çıkıyorum gibi göz kamaştıran ışıklar ve sesler geliyordu bir kadın etrafımda dönüp reaksiyon gösteriyor, ağlıyor diye odadan çıkmıştı ve ben daha yeni ağladığımı anlıyordum...

AYŞE KOCAMAN 1230 9/H

BİR SÖZ

Bir gün Ahmet adında bir çocuk parkta bir bankta oturuyordu. Çok üzgündü ve ağlıyordu. O sırada ailesiyle parkta yürüyüş yapan Mehmet kendi yaşında ağlayan bir çocuk görüp çok üzüldü. Anne babasına biraz dinlenmek istediğini ve onlara yetişeceğini söyleyerek Ahmet'in yanına gitti. Onunla konuşmaya başladı.

Mehmet:

Merhaba , ben Mehmet. Ne oldu , neden ağlıyorsun?

Ahmet:

Sana ne be!

Mehmet:

Bana söyleyebilirsin. Yardım ederim.

Ahmet:

Sahi mi?

Mehmet:

Evet tabiki!

Mehmet'e güvenen Ahmet anlatmaya başladı.

Günlerden bir gün her zaman yaptığım gibi okuldan çıkmış eve doğru yürüyordum. İçimde çok garip bir his vardı. Bu çok tanıdık ve vücudumdaki tüm tüyleri havaya kaldıracak kadar korkunç bir histi. Çünkü ne zaman böyle hissetsem bir şeyler ters gidiyordu ama bu son yaşadıklarım aralarından en kötüsüydü. O gün çok normal geçmişti ve bu çok şaşırtıcıydı. Genelde hareketli ve olaylı günler geçirirdim. Her neyse eve geldiğimde annem mutfakta işleniyordu, kardeşim ise koltuğa uzanmış telefonda bir şeyler izliyordu. Önemsemedim. Hemen odama geçip uyumak istiyordum. Annemle biraz konuştuktan sonra odama geçtim ve uyudum. Yatmadan önce baktığımda saat 17.03'ü gösteriyordu şuan ise 20.48 olmuştu. Yaklaşık dört saat uyumuştum. Kalkıp su içecektim. Odamdan çıkıp etrafa baktığımda evde koltukta uyuklayan babam dışında kimse yoktu. Babamı uyandırıp odasına gidip uyumasını söyledim ve ona:

- Annemler nerede?

diye sordum.Babam ise:

- Umut (kardeşim) arkadaşlarıyla buluşacakmış, annende komşuya çay içmeye gitti, dedi.

Ama bunları söylerken babamda bir gariplik sezdim sanki babam değil de başkası konuşuyormuş gibi. Umursamadım ve odama çıkıp uyumaya devam ettim. Yaklaşık bir saat sonra uyandığımda odadan sesler geldiğini duydum yavaş ve yeni kalktığım için dengesiz adımlarla odaya ilerlediğimde kanımı donduran o görüntüyle karşılaştım. Annem,babam ve kardeşim sanki saatlerdir burada oturuyormuş gibi film izliyor,atıştırmalık yiyor ve eğleniyorlardı. Yutkunarak onlara sordum:

- Siz ne zaman geldiniz?

Annem anlamamış bir şekilde bakışlarını bana yöneltip:

- Ne, nereden gelmesinden bahsediyorsun sen?

- Hani komşuya gitmiştin ya, babam öyle dedi.

Herkes şok gibi yüzüme bakıyordu. Ben ise hala olan biteni anlamamıştım. Babam:

- Ben öyle bir şey demedim Arda. Sen iyi misin rüya falan mı gördün?

Şok olmuşum. Babama döndüm:

- Baba hani kalktım ve seninle konuştuk ya hatırlamıyorum musun?

Aşırı girilmiştir. Babam:

- Öyle bir şey olmadı biz saatlerdir burada oturuyoruz. Haydi rüya görmüşsün sen, git yat. Annem ve Umut anlamsız bakışlarını tekrar üzerime diktiklerinde "İyi geceler" diyerek odama geçtim. Uzun bir süre düşündükten sonra uyuyakalmışım. Bundan sonra buna benzer paranormal olaylar yaşanmaya devam etti. Hatta artık kendimi uyuduğum yerlerde değil de salon,mutfak,bahçe gibi yerlerde bulmaya başladım. Bunları birileriyle paylaştığımız bana "Deli misin sen?" gibi ithamlarda bulunuyorlar. Şimdi gelelim asıl olaya. Tekrar içimdeki garip hisle okuldan çıktığımda bugün kesinlikle bir şeyler olacağını biliyordum. Eve gittiğimde her şey çok normaldi. Kardeşim arkadaşıyla dışarı çıkmıştı ve geç geleceğini söylemişti. Ben de odama geçmiş saatin kaç olduğundan bihaber bi şekilde bilgisayarla oynuyordum. Saate baktığımda 03.00'e doğru geldiğini gördüm. Yarın cumartesi olduğu için pek umursamadım derken ayak sesleri gelmeye başladı. Önemsemedim ama sesler yaklaşınca hemen odamdan çıkıp salona doğru adımlarımı yönelttim. Hiçbir yerde ışık yanmıyordu. Hem tasarruf hem de ben karanlığı sevdiğim için her yer karanlıktı ayrıca bilgisayarın ışığı da gayet yeterliydi. Annemlerin odasına baktığımda uyuduklarını gördüm. Salonda birisi vardı. Çamurlu ve kanlar içerisinde birisini gördüm, hırsız zannettim. Korkudan ne yapacağımı bilmez halde mutfaka koştum. Ses çıkarıyordu ve bana doğru yavaş yavaş geliyordu. Şuan bağırp annemleri çağırımdım eğer bana gelmiyorsa yerimi belli edemezdim. Ve evet bana doğru geliyordu, hızlanmıştı. O an ellerimi kontrol edemedim ve çekmeden rastgele aldığım bıçağı sırtına sapladım. Karanlık olduğu için sadece yardım ister gibi sesler çıkartan o adamı duyuyordum. Hemen ışığı açtım. Gördüğüm manzara karşısında şok olmuşum. Umut yerde yatıyordu. Dizlerimin bağı çözülmüştü, olduğum yere yığıldım. Sanırım 5-10 dakika geçmişti. Ola-

yın şokunu atlatamadan telefonum çalmıştı. Gelen arama Umut'un arkadaşındandı. Telefonu açtığımda yıllardır uyumama engel olan o sözler dudaklarından bir ok gibi süzüldü:
- Alo! Arda abi Umut kaza geçirdi şuan hastanedeyiz. Annelere durumu uygun bir dille anlat ve çabuk buraya gelin.

RÜMEYSA ATALAY 1216 9/G

BİR ODANIN HİKAYESİ

Kerim ve Zehra çifti evleneceklerdi ve Kerimin iş yerine yakın bir ev arıyorlardı. Üç günün ardından duvarında sarmaşık bulunan cam ve kapıları yıpranmış bir ev buldular. Evin sahibinin bir akıl hastanesinde kaldığını ve üç yıldır kimsenin oturmadığını öğrendiler. Akıl hastanesine gidip oradaki görevliler ile konuştular. Adamın bir akrabasının bulunmadığını anne babasının ise öldüğünü buradaki isteklerini karşılamak için kira karşılığında oturabileceklerini ve öldüğünde tapuyu üstlerine alabileceklerini söylediler. Beş gün sonra oraya taşındılar ve iki hafta sonrasında orada yaşamaya başladılar. Normal bir şekilde yaşamaya devam ediyorlardı fakat bir gün Zehra evde temizlik yaparken duvarda bir çıkıntı olduğunu fark ediyor ve onu düzeltmeye çalışırken bir anda kapı açıldı ve içeride bir oda olduğunu gördü. İçeri girdiğinde yerde bir hali ve duvarda karmakarışık bir sürü kablo olduğunu gördü. Elektrikle alakalı olduğunu düşünüp elektrikçi çağırdı fakat adam ne olduğunu anlayamadığını söyledi. Akşam eşi geldiğinde ona olanları anlattı. Eşi odaya girdi ve bakmaya başladı o sırada aklından iskender yemeyi düşünüyordu ve bir anda yanında iskender olduğunu gördü eşine sordu fakat o yapmamıştı. Tekrar istedikleri bir şeyi düşündüler ve yine gerçekleştiğini gördüler. Bu duruma çok sevindiler ve kimseye söylememeye karar verdiler ki evlerine gelen akrabaları veya arkadaşları olmadığı için birinin görme ihtimali de yoktu. Kerim insanlar garipsemenin nasıl geçiniyorlar diye düşünmesinler diye işe gitmeye devam edecekti. Bir süre sonra karısı bir bebek istediğini söyledi Kerim buna pek olumlu bakmasa da Zehra bir bebek diledi ve o bebeğe bakmaya başladı. Kerim her ne kadar istemese de Zehra için katlanıyordu. Bir gün Zehra bebeğin alışverişi için markete gitmesini söylemişti fakat Kerim cüzdanını iş yerindeki dolabında unutmuştu bundan dolayı odaya gidip elinde para olmasını düşünüp o şekilde markete gitti. Fakat markete gittiğinde cebine koyduğu paraların toz haline geldiğini gördü ve bir şey alamadan eve geri döndü. Zehra'ya söylemez ise o çocukla dışarı çıktığında toz olacağını düşünüp söylememeye karar verdi eve geldiğinde marketin elektrikle alakalı bir sıkıntısından dolayı kapatıldığını söyledi. Bir süre sonra bir hafta sonu Zehra çocuğu ile dışarı çıkmaya karar verdiğini söyledi. Kerem ise yorgun olduğundan dolayı gelececeğini söyledi ve bebeğe ne olacağını izlemeye karar verdi. Dışarı çıktığında bebek kollarında toz haline geldi bir anda Zehra ağlayarak içeri girdi fakat girdiğinde yerde on beş yaşında bir çocuk yatıyordu. Bu çocuk bebeğin büyümüş haliydi. Bir süre sonra uyanan çocuk korku ile çifte baktı. Neredeyim ben ne zaman geldim buraya beni niye kaçırdınız diye ağlamaya başladı. Ona olanları anlattılar ve onlara Kıbrıs'ta ailesi ile yaşadığını en son yatağında uyduğunu ve onu ailesine götürmelerini söyledi. Çocuğun evden çıkmasının sakıncalı olmasını söylemelerine rağmen çocuk kabul etmedi ve dışarı çıktı. Bir anda evde yirmi beş yaşında olarak bulundu. Oturup ağlamaya ve hakaretler saymaya başladı. On unla konuştular ve böyle bir şey olacağını bilmediklerini söylediler. çocuk her ne kadar kabul etmese de elinden bir şey gelmiyordu burada yaşamaya mecburdu. Bir süre sonra onlarla yaşamaya ve evden çıkmamaya alıştı ve hayatına böyle devam ediyordu. Tüm isteklerini o odadan veya Zehra ve Kerem çifti tarafından karşılanıyordu. Ve bu şekilde yıllar geçti. Bir gün çocuğun tuhaf hareketler yaptığını fark ettiler ve bu üç gün boyunca devam edince doktor çağırmaya karar verdiler. Doktor gelip muayene ettiğinde akıl sağlığını kaybettiğini ve hastaneye yatırılması aksi takdirde onlara zarar verebileceğini söyledi. Mecbur kaldıkları için hastaneye

-Ah silah dostum uyanmışsın.Seni buradan gitmeden önce göremeyeceğim için endişeliyim.Ali ,kafamın taşa çarptığı için bir şey hatırlamadığını anlatıyordu. Ben anlamlandıramıyordum şimdi ben geçmişte birisinin hayatına mi girmiştin o da Atatürk'ün silah arkadaşı mıydı yani? O adam da benim hayatıma girmiş midir acaba?Bilemiyorum belki de hiç bilmecektim.O an pencereden siluetimi gördüm bu ben değildim onun bedeninde yaşayan bir ruhtum bu düşüncelere dalmışken Atatürk üzülmüşçesine bana baktı;

-Ah dostum inşallah hemen aklın yerine gelir.

Şimdi ileriki zamandan geldiğimi ve arkadaşının yerine geçtiğimi söylesem benim için daha çok endişelenirlerdi kafası bozulmuş bunu derlerdi sustum ve Atatürk 'e bakarak:

- Nereye gidiyorsunuz efendi?

Atatürk bir süre bana bakarak:

-Aslında senle gidecektik ama senin bu meçhul durumun yüzünden sen istirahat et.Trablusgarp taraflarında İtalya sömürge altına almaya başlayacakmış ve bir kaç silah arkadaşımızla gönüllü olarak

gideceğiz

Atatürk'e bakarak dedim ki:

- Benim halim vaktim iyidir ben de sizinle gelmek istiyorum.

Atatürk ise:

-Daha yeni uyandın ve bir şey hatırlamıyorsun durumun endişe verici dinlenmelisin

Gerçekten bu ülke için bir şey yapmak istiyordum

-İki gün dinlendim zaten iyiyim ben.

O da bana bakıp gülümsedi ve

-Taşa kafanı vurdun bir şey hatırlamıyorsun ama vatanına olan bağlılığın hâlâ aynı bu beni mutlu etti dostum

Atatürk'le birlikte gönüllü olarak gidecektik ve mutluydum.Sonra öğrendiğim bilgilere göre akşam geç saatlerde sivil bir şekilde Mısır 'ın topraklarından geçip Trablusgarp 'a ulaşacaktık.Evet bu söylediğim kulağa kolay gelebilir ama Mısır, İngilizlerin işgalindeydi ve biz farklı kimliklerle gidecektik.Akşam gelmişti gidecektik.Harbiye Nezaretin 'den tembihlenmiştik " Yakalanırsanız hükümetin dışında seyahat ediyoruz diyeceksiniz " demişlerdi yola çıkmıştık ve bı müddet sonra Atatürk hastalanmıştı ve 15 gün İskenderiye 'de kalmıştık en sonunda ise Mısır 'a varmıştık.Çölü aşmak için bir süre atla bı süre deve sırtında seyahat ettik.Son tren istasyonunda ise bir subay kimlik kontrolü yapacaktı Arap kılığını bürünmüştük ama mavi gözlü olduğu için Atatürk dikkat çekiyordu ve Atatürk subayın dini duygularına hitap ederek

- Gâvurlara karşı kutsal cihada katılmaya gidiyoruz demişti ve kolayca sınırı geçmiştik.Sınırı geçtikten sonra üniformalarımızı çıkarmıştık Atatürk, bir taarruza karar vermişti.Hedefimiz Kasr-ı Harun 'du. Atatürk burayı ele geçirmek için günlerce birlikte plan hazırlamıştık.Planı uygulamaya geçmiştik bazılarımız harabeler içinde mücadeleye devam ederken Atatürk ve benle birlikte birkaç kişi ise Kasr-ı Harun'un merkezi binasına ve içeriye girmiştik. Sonra gökyüzünde bir gürültü duyduk.İki İtalyan hücum uçağı çok aşağıdan uçuyor ve bombalarını köyü eriyordu çökmüş ve kendimi sarmalamıştım sesler uzaklaştıktan sonra etrafıma daha yeni bakıyordum. Atatürk'ü gördüm elinde bir mendil ile gözünü tutuyordu ve endişelendim yaralandığını zannettim ama yaralı değildi şiddetli bir taş parçası gözüne

Karanlık ormandaki her ses susmuşken, çılgılığım inletti dağları. Eş zamanlı akan gözyaşlarım olanların şokundaydı. Yanıma düşen telefonda histerik bir kahkaha sesi geldi.

"Bitti kızım, yanında ki canavar bitirdi her şeyi." hatırladığım tek şey sevdiklerimin gözüm önünde patlayıştıydı, karanlığa gömülürken düşündüğüm tek şey, benim gibi babasız büyüyecek ; daha doğmayan çocuğumdu... Devam edecek....

Şeyda Özsoy 1231 9-H

VATAN

Çok büyük adımlarla koşarak polislerden kaçıyordum çok yakınımdaydılar.Bunu gelen seslerden anlıyordum hızımı attırdım ve sesler biraz olsun uzaklaşmıştı arkama bakmak için arkaya döndüm. Sonunda gitmişlerdi önüme döndüğümde bana doğru hızla gelen arabayı gördüm,şoktan hareket etmek aklıma bile gelmiyordu ve en son hatırladığım siren sesleri...

Gözlerimi açtığımda başka bir yerdeyim etrafına bakındığımda burasının sanki eskilerden kalma gibiydi doğruldum üstüme baktım. Aman Allah'ım bu üstümdekilerde neydi böyle komik duruyordu , kıkırdadım. Kalktım ve vücudumun bu kadar dinç durmasına şaşırırdım. En son hatırladığım hırsızlık yapmıştım ve polisler beni kovalıyordu. Yoksa ben bir kaç yıldan beri uyuyordum da doktorlar umutsuz vaka diye beni morgun bir kenarına mi atmışlardı yok olamazdı ne üstümdeki kıyafetler ne etrafı öyle morgu andırmıyordu.Aklıma kalkıp etrafı incelemek geldi buradaki eşyalar eski dönemlerden kalmış gibi gözüküyordu acaba bunları satsam iyi para eder miydi diye düşünürken kapının arkasından ses geldi ilk iki dakika durdum sonra kenarda duran vazoyu aldım ve kapının arkasına geçtim.Kapı açıldı tam arkasından vuracakken yüzünü bana doğru döndü. Şuan aşırı şaşkınlık içindeydim karşımda babam vardı ama babam olamazdı.Babam 15 sene önce ölmüştü yoksa,yoksa ölmüşüm de babamla mi karşılaşıyordum karşılaşıyordum.Gerçekten ölmüş müydüm annem ne yapardı bensiz kesin çok üzülmiştir ama ben gittikten sonra annem kendine bakamaz ki annem ha hastaydı , yatalaktı bende zaten bu yüzden girmiştim bu işlere.Acaba annem hırsız olduğumu duysa yine o minnet dolu bakışlarla bakar mıydı? Sanmam. Sonra karşımdaki adam vazoya ve bana bakarak:

- Aa! efendim uyanmışsınız.

Bende:.

-Ne diyorsun ne efendim baba?

Adam da hafif telaşlanmış bir şekilde:.

-Galiba kafanızı taşa vurduğunuzdan böylesiniz iki gün düzenli olarak yatıyorsunuz uyandıgınızı silah arkadaşınıza söyleyeyim bunu duyduğuna sevinir.

Bende:.

-Ne yani ben kafamı taşa mi vurdum,diye sordum o da bir şeyler anlatıyordu ama ben anlamıyordum.Sonra adının Ali olduğunu öğrendiğim adam onu takip etmemi istedi .Takip ettim onu ve güzel bı salondan geçtik bir yere geldi ve kapıyı çaldı .Odadan "gel" komutu gelince içeri girdi ve bende arkasından girdim ve gördüğüm şeyle donakalıp bir süre baka kaldım b-bu karşımdaki Atatürk'tü ona bakıyordum fazlasıyla şaşırmış bir şekilde.Atatürk bana doğru gelerek:

götürdüler fakat dışarı çıktığında yaşı hala aynıydı ve bir değişiklik yoktu. Bu evin sahibinin de aynı şeyleri yaşadığını anladılar. Ve başka birinin başına gelmemesi için evi yıkıp başka bir yere taşındılar ve bu şekilde vicdan azabı ile yaşayıp hayata gözlerini yumdular. Çocuk ise akıl hastanesinde uzun yıllar kaldıktan sonra vefat etti.

Şeyma ÇETİN 1205 9/G

KAMP

Bir gün bir grup arkadaş kamp'a gitmeye karar verir. Ama hiç kamp malzemeleri yok. Bu yüzden dolmuşa binip kamp malzemesi almak için öz dileğe gitmeyi öne sürdü Mete. Ama Yusuf ve serdar bu kararı beğenmezler. Ali de bu kararı beğenir. Yusuf ve serdar ise ikinci el pazarından almak isterler.nereden alınacağını karar vermek için taş kağıt makas oynarlar. Kazanan Mete olur. Yusuf bu karar'a itiraz etse de dolmuşa atlayıp öz dileğin yolunu yutarlar. Öz dilekten;çadır,fener,kamp sandalyesi alırlar. Oradan sonra kasaba uğrayıp mangal için et alırlar. Artık sıra Mete'nin babasından arabayı almak kalmıştı. Mete annesine söyledi. Annesine "ben anlamam babana söyle dedi." Mete de babasına söyleyecek cesaret olmadığı için babasına şöyle dedi:"baba ben akşam arkadaşlarda kalacağım olur mu ?" dedi babası da düşündü düşündü "kaçta gideceksin "dedi. Mete de akşam üstü beş gibi giderim dedi. Ertesi gün oldu, artık saat'in beş olup evden gitmeyi bekliyordu Mete saat 4.30 gibi hazırlanmaya başladı. Saat 5'te de evden çıkarken de annesine evden çıktığını söyledi sessiz bir şekilde arabanın anahtarını aldı. Araba da küçük olduğu için biraz sıkıştılar ama yola çıktılar. Yol biraz uzak olduğundan benzin alacaklardı ama Mete 'nin de ehliyeti yoktu çünkü daha 16 yaşındaydı. Petrol' ün önünde de polis ihbar üzerine çevirme yapıyormuş. Bu yüzden benzin alamadılar. Paha petrole gittiler. Benzini aldıktan sonra yola çıktılar. Yaklaşık 1 saat sonra vardılar . Neyse ki yolda hiç polisle karşılaşmadılar. Gittikleri yer bir yaylaydı. Arabayı bir yere koydular ve eşyaları arabadan indirdiler. Mete ve Yusuf da ateş yakmak için odun toplamaya gittiler. Tam odunları toplarken bir ev gördüler her tarafı sarmaşıklerle çevrili bir ev. Yusuf evi çok merak etti. Ev çok eskiydi ve terk edilmiş olduğu belliydi. Mete görmek istemese de Yusuf onu ittire ittire içeri soktu. Evin içinde her yer örümcek ağıydı. Biraz adım attıktan sonra bir kapı gördüler tam içeri gireceklerdi ki kapı bı anda kapandı yüzlerine bunun üzerine Mete ve Yusuf koşmaya başladılar bağıra bağıra koşuyorlardı. Ama kamp alanına çok uzaklarda sesleri diğerlerine gitmiyordu. Sonra biraz koştuktan sonra dinlenmek için durdular tam dinlenirken önlerindeki çimenlerin Hiç kimse basmadan eğildiğini görürler. Sonra birbirlerine bakıp tekrar koşmaya başladılar. Bu sefer kamp alanına gelmişlerdi. Ali ve Serdar onlara şaşkın şaşkın bakarken. Nefes nefese kalan Mete ve Yusuf olayı anlatmaya çalıştılar. Ama maalesef korkudan ikisinin de dili tutulmuştu. Sonra arkadan bir ses geldi ve bu ses kedi sesiydi. Serdar ve Ali de tam onların kediden korkularını sanıp gülecekken Mete olayı anlatmaya başladılar. Duyduklarından korkan serdar ve Ali apar topar eşyaları arabaya koydular. Ve hemen oradan uzaklaşmaya çalıştılar. Yolda giderken bir ağaç gördüler. Ağaç yola devrilmişti ve herkes korkudan birbirine sarıldı Devamı yakında...

MURAT TALHA DALKILIÇ 1232 9/H

GEÇMİŞ

Merhaba ben İpek. Ben 18 yaşındayım. 12. sınıfa gidiyorum ve gittiğim okul devlet okuluydu. Fakat babamın işi yüzünden şehrimiz değişti ve yeni okula geçtim. Babam 12.sınıfta derslerim konusunda hassaslaştı ve beni taşındığımız şehirde koleje gitmeme karar verdi. Başlayacağım kolejin ismi Süreç kolejiydi. Aslında 12.sınıfta okul değiştirmenin çok mantık-

sız olduğunu düşünebilirsiniz. Çünkü yeni arkadaşlar ,yeni insanlar ortamı farklı olacak. Bunu biliyorum ama babam bu konuda kararlı ve iki gün sonra okul başlamıştı. Okulum için aşırı heyecanlı değildim fakat heyecansız da değildim de diyemezdim. Okul sabahı kalktığımda suratımı yıkayıp, dişlerimi fırçaladıktan sonra formamı giyip okula gittim. Okulda sınıfa ilk giren bendim ve sıraların en iyi yerini kapmışım. Sırada telefona bakıyordum ve bir anda telefona mesajlardan yeni bir bildirim gelmişti. Babamdan geldiğini falan düşünmüştüm fakat babam değildi. Numara bilinmeyen numaradandı. Mesaj da “İlk okul günün güzel geçer sanma. ”yazıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse hiç korkmadım eski okulumdan benim arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünüp , mesajın üzerine pek düşünmedim. O sıra da yanıma bir kız geldi. Kız 1.58 boylarında , kestane rengi saçları , ela gözleri ve gözlükleri olan bir kızdı ve bana kibarca “Yanıma oturabilir miyim?” diye sordu. Bende tebessüm ederek “tabii ki. ”dedim. Kızla tanıştık. İsmi Ceren'di. Cerenle tanışıp kaynaşmıştık. Okulda 2. teneffüsteydik. O da benim gibi bu okulda yalnızdı. Cerenle tuvalete gidiyorduk ve tam tuvalete girdiğim sıra elektrikler kesildi. Ve telefonda yeni bir bildirim bilinmeyen numara gene mesaj atmıştı ve cidden arkadaşlarımla yaptığımı düşünüyordum , ta ki mesajı görene kadar... Mesaj da benim ile Ceren'in fotoğrafı vardı kantindeyken ve altına yeni bir mesaj atmıştı “Karanlıktan korkar mısın?” diye artık bu işin arkadaşlarımla yaptığımı düşünmüyordum. Çünkü onlar eski yaşadığımız şehirde kalmıştı ve benim fotoğrafımı çekemezlerdi. Ayrıca elektriklerin burada gittiğini nasıl bileceklerdi.

Şey diyebilirsiniz , Yeni okuldan arkadaşındır. Benim bu okuldan olan tek arkadaşım daha doğrusu İstanbul'da ki tek arkadaşım Ceren'di ve ben mesajları okurken de yanımdaydı fotoğrafta da yanımdaydı ,Ceren olamazdı. O zaman bu kimdi? Bilemiyordum , kim olduğunu. Bu tarz düşüncelerimle öğlen arasına gelmiştik. Öğle arasına kadar hep Cerenleydim. İyice yakın arkadaş olmuştuk. Ona gelen mesajlardan bahsetmemiştim. Ona tam bahsetmek üzereyken Ceren bana “Hadi gel tuvalete gidelim. ” dedi. Bende kafamı sallayarak onay verdim. Ceren aynada kendisine bakıyordu ona dedim ki “Eğer sen girmeyeceksen ben girebilir miyim?” diye sordum o da “Tabii ki, girebilirsin. ” dedi. Tam girdiğim sırada elektrikler kesildi. Cerenden bana telefonuyla ışık tutmasını rica ettim. O da tutuyordu fakat bir silah sesi geldi ve Ceren çığlık attı ve telefonu yere düştü. Dışarıya çıktığımda kızlar tuvaletinin kapısında yatan bir kızdı. Sarı saçlı , 1.70 boylarında, zayıf bir kızdı, kızı nedense kendime benzetmiştim. Ardından bizim kapının önünden geçen Toprak ve Ömer'i gördük. Koşarak yanımıza geldiler ve bizi okulun kapısına doğru götürüyorlardı büyük ihtimalle bizi dışarı çıkaracaklardı. Fakat bir hoparlörden bir ses müdür bizi yanına çağırıyor. Müdürün odasına gittiğimizde bana bakarak güldü. O sırada babam geldi. Geldiği gibi bana sarıldı. Ardından müdür bana bakarak “Kusura bakma , dayıcığım sonun annen gibi daha fazla acılı olsun isterdim. ”dedi. O sıra beynim durmuştu çünkü benim annem ölmüştü nasıl öldüğüne dair en ufak fikir yoktu. Çünkü babam bunu her zaman bir sır gibi saklamıştı . Ben bunları düşünürken bir silah sesi hissettiğim acı , babamın kollarında yığılışım, babamın ağlayışı... Ben ölmüştüm. Şaka şaka ölmemişim , kurtulmuşum. Bende bilmiyorum ama hastaneye yetişmişim. Uyandığında yanımda Ceren ve babam vardı. Babam gülererek, Ceren'e baktı ve birbirlerine sarıldılar. Ben bunların ne ara bu kadar yakın olduklarını düşünürken Ceren doktoru çağırmaya gitti. Babam bana “Ağrıların var mı?” diye sordu. Bende “Baba artık annemi bana anlatmalısın. ” dedim. O da bana “Her şeyi anlatacağım sadece hastaneden evimize gidelim her şeyi anlatacağım. ” dedi. İki gün sonunda eve gelmiştik.

Babama artık bu olayı anlatmasını söyledim. Yanıma oturdu ve“ Tamam ,anlatıyorum dedi. Anlatmaya başladı “Her şey bundan 18 yıl önce başladı, dayın annenle benimle evlenmesine her zaman karşı çıktı. Çünkü anneni daha zengin bir adamla isteği olmadan evlendirecekti ve annen buna karşı çıktı. Benimle kaçtı ve evlendi. Evliliğimizin 3. yılında sen dünyaya geldin daha bir aylık gibi bir şeydin, her şey çok güzeldi. Ben bir gün evde olmadığım zaman amcan gelip annen öldürüp gitmiş ve senin üzerine bir not bırakmıştı ve notun üzerinde şunlar yazıyordu ,18 yıl sonra görüşürüz tatlım, yazıyordu. Bundan sonraki tek hedefim seni ko-

"Ne kadar kaldı yılbaşına?" oldukça ruhsuz bir şekilde sormuştum. Zakkum bileğindeki kol saatini baktı.

"On dakika." götürüldüğümüz karakol bir hayli uzaktı buraya, uyuduğum içinde zaman hızlı geçmiş olmalıydı. Önümüzdeki eski, paslanmış karavana doğru adım atacakken kolumu tutan bir el beni durdurdu. Dönüp Zakkum'a sorgulayan gözlerle baktım. Bunca olaydan sonra o silahı almalarını izlemem düşünmüyorlardı herhalde.

"Helin hatırlarsan dün tahlil ve test yaptırmıştık." tek kaşımı kaldırarak ne diyeceğini çözmeye çalıştım, ama duygularını çok iyi saklıyordu. Boğazımı temizleyip gözlerimin içine baktı. Ben ise hastayım diye korkudan ölecektim!

"Karnında bir can daha taşırken bu riskli silahı almaya izin veremem." duyduklarımın şaşkınlığı içinde donakalırken çığlık atarak boynuma sarılan kardeşim karda ayağımızı kaydırdı.

"Teyze olacağım! Helin düşünsene, Anne oluyorsun." yüzümdeki çözemediğim gülümsememle elim ister istemez karnıma gitti. Bütün bunlar gerçek miydi? Ben... Annemi oluyordum? Derken farklı bir ses işittim.

"Olayın şokunda, hâla." ağlamak üzere olan gözlerimi serbest bırakıp koşarak ona sarıldım. Aylar sonra beni affetmiş miydi? Abim geri dönmüş müydü gerçekten? Onu çok... Çok özlemiştim. Kavga ettiğimiz günden beri sadece bakışmış, tek kelime etmemiştik birbirimize. Şimdiyse barışmıştık, hiç küsmememiz umuduyla...

"Tamam kar prensesi, yeğenime bir şey olacak." yavaşça geri çekilerek iki yıldan sonra ilk defa içten gülümsedim.

"Hey millet! Beş dakika kalmış. Zakkum, Selin, Seçkin siz silahı alın. Ben Helinle kahrım." aslında benimle konuşmak istediği için onları gönderdiğine emindim. Ben de konuşmak istiyordum, ama bunu yapmalı mıyım emin olamıyordum.

Onlar karavana ilerlerken kollarımı göğsümde birleştirip onları izledim. Sonunda her şey bitiyordu. Üstelik mutlu sonla.

Ateş ağzını açıp bir şey diyecekken birden çalan telefonumun ekranına baktım. Gizli numara yazıyordu, kaşlarımı çatarak açtım ve hoparlöre verdim. Karavan ileride olduğu için onlar istese de duyamazdı. Tanıdık bir ses kulağımı doldurunca şaşkınlık ve korkuyla dinledim.

"Helin, kızım. Yine işin sonunu düşünmedin değil mi?" annemin sözlerine anlam vermeye çalışırken ister istemez dolmuştu gözlerim.

"Yine hata yaptın, yine güvendin. Söylesene, güvendiğin birinin sırtından bıçaklaması nasıl bir his? Çok uzakta değil, hemen yanı başında duruyor." bakışlarımı Ateş'e çevirdiğimde dışlerini sıkışmış, benim gibi dinliyordu. Fakat sakladığı bir şey var gibiydi. Yoksa bir işler mi çeviriyordu?

"İkizini oraya göndermemeliydin kızım, derisinin altındaki bombanın sadece virüsü patlamasını istesen de yanıldın."

Aniden çıkan patlama sesiyle yere düştüğümü hissettim, kulaklarım duymayı kesti. Sadece başımı kaldırmış, geceyi aydınlatan tek ışık olan karavanın yanışına baktım.

lıklı olsa da doktora görünmeliydim, kan tahlili yapmıştım ama daha sonuçları çıkmamıştı. Bi de Zakkum'un zoruyla gebelik testi yaptırmıştım, öyle olmadığımı biliyordum ama inat inattır işte. Sonuçları alamadan ayrılmak zorunda kalmıştık.

Arka koltuğa oturduğumda başımı Selin'in omzuna yasladım. Az kaldı her şeyi bitirmeye, az kaldı. Hava yavaş yavaş kararmaya başladı, gözlerimi kısa süreliğine de olsa yumdum.

Luna Watson 50. Kattaki ofisinden dışarıyı izliyordu. Planı kusursuz bir şekilde ilerliyordu, silahın adresi sandıkları karavan da bir silahtı aslında. Büyük bir kozu vardı, Helinler her operasyondan kurtulur en aslında yanlarında saatli bir bomba taşıyorlardı. Bu bomba o karavanı ve o karavandaki herkesi öldürecekti. Bu sefer kaybedecekti Helin, bu sefer kaybedecekti Luna'yı babasından koparan cani Amerikalıların.

Bugün Hiroşima'ya atılan bombanın, binlerce insanı hayattan koparan politikadan intikam alacaktı Luna. Belki kendi canına da mâl olacaktı ama içi yinede rahat olacaktı. Savaşın bıraktığı izleri taşıyordu Luna, politikanın aldığı binlerce canın intikam hırsı içinde birike birike kırılmaz bir cam oluşturmuştu adeta kalbinde. O da savaşı gözü önünde yaşayan binlerce yaralı çocuktan sadece biriydi.

Arabanın durmasıyla ağrıyan gözkapaklarımı zar zor araladım, bulanıklaşan görüntüm her yeri siyahımsı gösteriyordu. Boynum tutulmuş olmalı ki harekete ettiğimde sanki bıçak saplıyorlardı.Yavaşça doğruldum, uyurken resmen Selin'in omzunu çürütmüştüm.

"Günaydın uyuyan güzel." bıkkınca göz devirdim Zakkum'a, uykudan yeni uyandığımda bana yapmamaları gereken ilk şeydi saçma sapan kelimeler kullanmak!

"Uyuyan güzel mi? Dozer demek istedin galiba. Ne yedirdin sen bu kıza çok kilo almış." göz devirdim, doğru dürüst yemek yediğim bile yoktu ki, kenti çok sıska kalmıştı.

"İkinizde çenenizi kapatın, tabii virüsle beraber sizi de yok etmemi istemiyorsanız." Ateş kahkahayı basarken kapıyı açıp kendimi kar yağışlı havaya teslim ettim. Peruğumu çoktan çıkarmıştım, ama üniformalar üstümdeydi. Üstüm kalın olmasına rağmen bu havanın kimseye acıyacağı yoktu. Kollarımı göğsüme siper edip iki adım öne çıktım, araba hemen arkamdaydı.

Farları yandığında ışığa çarpan küçük kar tanecikleri göz kamaştırıyordu. Kalçamı arabanın ön kaportasına yaslayıp yanıma gelen üç silüete baktım. Ateş ve Zakkum'un en azından botları vardı ama Selin ile ben spor ayakkabısıyla duruyorduk. Kardeşim yanıma gelip benimle aynı pozisyonu aldı, benim gözlerim onunkinin aksine gözle fark edilir şekilde çekikti. Ama boy olarak ikimizde birer kırmızı şapkalı mantardık.

Yılbaşına ne kadar süre vardı emin değilim, annemin virüsü böyle bir gün de yaymak istemesinin eminim ki çok büyük sebepleri vardı. Mesela böylece daha fazla insanı öldürebilecekti, vicdanı nasıl rahat olacaktı orasını kestiremiyorum işte.

Kar yağışı her geçen saniye daha da yoğunlaşmaya başladı, hepimiz birbirimize bakıyorduk heyecanla ; bugün tüm dünyayı kurtaracaktık. Bugünden sonra hepimiz meslekleri izi yapabilecek, kendi halimizde ; kendi yolumuza bakabilecektik.

rumaktı. Senin vurulmana gelirsek o pislik insan tek hedefi benim elimden mutluluğumu almaktı ve benim bu hayattaki tek mutluluk kaynağım sensin kızım. Aslında bu okul başkasının okuluymuştu ve senin o okula geldiğini duyunca okulu satın aldı. Ben Toprak'ın babasının arkadaşıydım aynı zamanda Toprak beni tanırdı .O gün siz müdürün odasındaymken hemen beni aradı ve durumu bildirdi. Çok hızlı bir şekilde gelmeye çalıştım ama seni kurtaramadım özür dilerim ”dedi. Ağlayarak birbirimize sarıldık ve birbirimizi teselli ettik. O dayım denilecek olan pislik adama gelirsek o da hapishaneye girdi. Bende bu süre zarfında okulu bıraktım, psikolojik destek almaya başladım ve mezuna kaldım. Cerenle olan arkadaşlığımıza gelirsek çok iyi arkadaş olduk diyebilirim. Toprak, Ceren, Ömer ve ben birlikte oldukça iyiydik. Umarım bundan sonra her şey güzel gider.

SON

NURSENA ÇAY 1228 9/H

YER ALTINDA

Okula gitmek için annem Angelina'nın sesiyle uyanmıştım.

-Canım kızım hadi kalk ve okula gitmek için hazırlan.

-Tamam anne!

Esneyerek yatağımdan kalktım ve merdivenlerden aşağıya inip yemek masasına oturdum.O sırada yemeğini çoktan bitirip yeni işi için hazırlanan babam Frank'in sesiyle irkildim.

-Günaydın kızım.

-Günaydın baba.

Babam gömleğinin düğmelerini hızlıca ilikleyip "Görüşürüz Angelina,görüşürüz kızım" diyerek çıktı.

O sırada annem kahvaltı için yumurtamı çoktan hazırlamıştı.Bende yumurtamı yedim.Sonra yukarı çıkıp okul için üniformalarımı giydim.Giydikten sonra dışarıdan gelen kor-na sesini duydum.Okul otobüsümüz gelmişti.

Anneme "görüşürüz anneciğim" diyerek çıktım.

Otobüste en arka sol cam kenarı boştu ve en sevdiğim arkadaşım olan Melisa'nın durağına geldik.O da benim yanıma oturdu ve hafta sonu ne yaptıklarımızı anlatmaya başladık.

Melisa ve ailesi hafta sonu büyükbaba ve büyükannesini yanına hafta sonunu orda geçirmeye gitmiş.Ben de ailemle şehir dışına yeni lunaparkı gezmeye gittiğimizi anlatırken okula varmıştık bile.

Melisa ile sınıfa gelip yerlerimize oturduk.Dersler her zamanki gibi sıkıcıydı .Ama son ders ilgimi çekmişti.Nükleer bir sorun sonucunda ne yapmamız gerektiği anlatılıyordu.Anlatılana göre nükleer bir bomba düştüğünde afet çantası alınmalı eğer afet çantanız yoksa sığınağa gitmeniz gerekiyormuş.

O gün okul bitti ve arkadaşım Melisa ile okul otobüsüne bindik.Yolda son ders hakkında konuştuk ve durağı gelince otobüsten indi.Sonraki durak benim ineceğim duraktı.Bende indim ve annem beni kapıda karşıladı.

-Hoş geldin kızım

-Hoş buldum anne

-Günün nasıl geçti anlat bakalım

-Bazı dersler sıkıcı geçti ama son ders ilgimi çekti

-Ne anlatılıyordu kızım

-Nükleer bi tehlike sırasında neler yapılması gerekenleri

-Anladım kızım okul kıyafetlerini çıkar ver atıştırmalık bir şeyler yemek için aşşşğıya gel

-Tamam anne

Üstümü değiştirip aşağıya indim ve bir şeyler yedim.

Sonra sonra okulda anlatılanlar gibi afet çantası hazırlamak için yukarı çıktım.

Evde fazladan duran eski bir çanta ve radyo vardı.Radyoyu çantanın içine yerleştirdim sonra aşağıya dolaptan su ve konserve yiyecek var mı diye bakmaya indim.

1 şişe su ve 2 adet konserve çorba vardı onları alıp çantama koydum.Sonra yukarı çıkıp el feneri aramaya koyuldum 2 tane el feneri ve yedek pilleri çantama koydum ve hazırды.

Annem akşam yemeğini hazırlamıştı bile.O sırada babam geldi ve üstünü değiştirdi.Sonra yemeğe oturduk.

Babam yeni işinden memnun olduğunu hareketlerinden belli ediyordu.

Sonra bir anda kapalı olan televizyondan nükleer tehdit uyarısı geldi ve 5 dakikalık bir sa-yaç saniye saniye azalıyordu.

Babam bizi sığınağa inmemiz için uyardı ve ben afet çantamı alıp annemle sığınağa in-dik.Babamda birkaç dakika içinde eline ne geldiyse almış bi şekilde geldi.Sonra sığınağın kapağını kapatıp korkarak beklemeye başladık.

İlk 3 gün hâla patlamanın etkisindeydik.

3.günün akşamında sadece 1 kase çorba ve yarım bardak su içebilmiştik çünkü radyodan mesaj gelene kadar çıkmamız tehlikeliydi.Sonraki 2 günde böyle geçti.

5.günün akşamında yine 1 kase çorba ve yarım bardak su içtim.6.gün sessiz geçti ve anne-min midesi ağrımaya başlamıştı.Ona bişey olur diye korkuyordum.Neyse ki babam ilaç da almış ve anneme ilaç verdi.Annem bir az olsun iyileşmişti.Sonraki akşam da fasülye yedik.2 gün sonra yani 10. gün kapıyı çizme sesleri gelmeye başladı.Neredeyse yarım saat boyunca sesler devam etti ve kapıyı açmaya karar verdik.

Açtığımızda minik kahverengi bir kediyle karşılaştık.Nasıl oldu da hayatta kaldı hala anla-madım.O gün kediyle yemek yedik ve 2 gün sonra kapıya vurma sesleri geldi.

Açmaya karar verdik ve bir grup silahlı insan bizi karşıladı.Kendilerinin orduya bağlı olduk-larını söylediler fakat babam inanmadı ve karşılık verdi.Ama babamı vurdular.

Kedimizi ve bizi alıp askeri bölgeye götürdüler.

-SON-

Yusuf Ziya YALOVA 1244 9/H

Bana hâla aşkla bakıyordu, ama hissiz gözükmeye çalışıyordu. Biz öldürmüştük birbirimize olan hislerimizi, en azından ben öyle yapmıştım. Artık evliydim üç aydır, bana o gün ki ba-kışlarını hiç unutmuyorum. Her an gözlerimi kaçırmıştım daha fazla üzülmemek için, bazen yarım bırakmak gerekirdi bazı şeyleri. Gerçi tamamen yaşadığım ne oldu ki. Kardeşim deli gibi aşıktı Ateş'e.

Bakışlarımı siyahlarından ayırıp Zakkum'a döndüm. Ateş'in aksine üniformalar hiç yakış-mamıştı. Boyu uzun olduğu için üstündeki formalar rahatsız ediyor olmalıydı, kıpır kıpırdı resmen. Yavaş adımlarla gidip sarıldım, buradan bir an önce gitmek istiyordum.

"Yolun sonundayız." Selin'in hüzünlü sesini işitince geri çekildim, hepimizin yüzünde bitkin, yorgun bir ifade vardı. Yolun sonundaydık, silahı yok edince kahraman olarak anılmak gibi bir amacımız yoktu, anılacağımızı da sanmıyorum zaten. Sadece bütün her şeyden uzaklaş-mak, uzun bir süre yalnız kalmak istiyordum.

Bu yolda dostumu kaybetmiştim, belki biraz egoistti ama o olmasaydı kodlarda çözülemezdi. Virüsün DNA'sını çözdürmüştü bizim için. Şimdi ise o olmadığı için başka uzmanlarla iş bir-liği yapıyorduk. Tek bilmediğimiz virüsün yeriydi.

Ateş derin bir nefes alıp verince bakışlarımı ona çevirdim. Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve dudaklarına götürdü. Bana bakmıyor, bu sefer bir Selin'e, bir Zakkum'a bakıyordu. Bili-yorum bana kırgın olduğunu.

"Silahın yerini saptadık, Luna adreside kodlarla şifrelemiş. Tabii sevgili uzman doktorumuz Adam Looker çoktan çözmüş." duyduklarımın sevinciyle aklım bir karış havada söyledikleri-ni idrak etmeye çalışırken cebinden bir kağıt parçası çıkarıp bana uzattı. Ben hâla ona şaş-kınlıkla bakıyordum, kardeşim omzumu cimcikleyince kendime gelip bana uzattığı kağıdı aldım.

Adresi gördüğümde daha da şaşırarak içimden kuvvetli bir küfür savurdum. Sürekli saklad-ğımız yerin ilerisindeki eski karavan gösteriyordu adres, oraya çok kez bakmak istemiştim ama fırsatım olmamıştı.

Kağıdı sinirle üniformamın cebine sıkıştırıp arabaya yürüdüm, diğerleri de peşimden geli-yordu. Arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturdum, anahtarı takıp arabayı çalıştırd-ğım gibi hızla karakoldan çıktım. Ön koltuğa Ateş, arka koltuğa Selin ve Zakkum oturmuş-tu.

"Helin, sakinleş biraz." ışıık hızında çevirdiğim bakışlarım Selin'i buldu, gözlerim dolmuştu. İfadesiz gözükmeye çalışarak, tekrar önüme dönüp camı açtım.

"Helin kemerini tak." ne öten arabanın sesi, ne de kimin ne dediği umurumda değildi, frene basmak için hazırda tuttuğum ayağımın üstüne baskı uygulayan siyah botu görünce bıkkın-lıkla gözlerimi kapatıp geriye yaslandım. Suratımın, kızıl saçlarım kadar kızardığına emin-dim, yeşil gözlerim zaten uykusuzluktan ve yorgunluktan perişan haldeydi. Akşam yılbaşı-ydı, aynı zaman da Selin ile doğum günüm. Doğum gününde doğduğuna lanet eden tek insan-dım galiba.

Kapının açılma sesi geldiğinde dönüp endişeli bakışlarıyla beni süzen Zakkum'a baktım. Ko-lumu saran eli diğer omzumu tutunca arabadan çıkarıp sıkıca sarıldı. "Bitti sevgilim, bitti artık."

Gözyaşlarımı bir bir akıttım üniformasına. O kadar yorgundum ki biri gelip silah çekse gö-zümü kırpmadan önünde diz çökerdim. Ayrıca yorgunluğumun yanı sıra, son günlerde de sık sık başım ağrıyor ve midem bulanıyordu. Acaba stres bana migren mi yapmıştı? Düşük olası-

METRO KAZASI

OTOPSI

Gece saatlerinde karıncaların çalışmayı bıraktığı çiçeklerin geceye küstüğü bir sessizlik hakimdi Boston'a. Karanlık sokaklarını aydınlatan ışıklı dükkanlar, kulüpler bile boştu bu gece. Tüm insanlar evine çekilmiş, o saati bekliyorlardı. İlk defa masumiyet kılınmıştı kalplerine, saf, biraz da çocukça bir heyecan vardı herkeste.

Etraftaki mekanlar, sokak lambasının altındaki yoksul, yaşlı adam kabanına sıkı sıkı sarılmış ;bekliyordu meydandaki büyük saate bakarak. Oldukça eski zamanlardan kaldığı belli oluyordu, yazıları bile Romen rakamlarıyla saati gösteriyordu saatin kaç olduğunu.

Aydınlanmayı bekleyen ışıklar bile heyecanlıydı, her yere kar yağmıştı. Yılbaşı gecesiydi çünkü bugün! Çocuklar Noel Baba gelmesi umuduyla camdan gökyüzünü seyrediyordu. Fakat bilmiyorlardı asıl Noel Baba aileleriydi.

Bekliyordu bütün Boston halkı, tam on dakika sonra ışıklar yanacak ;gece büyük led lambalarla rengarenk parlayacaktı. Fakat bilmiyorlardı, yılbaşı onlara mutluluk ve huzur mu getirecek, yoksa felaket ve hastalık mı getirecek...

Sorgu odasının bunaltıcı sıcaklığı iyice terletmişti, bir an önce laboratuvara gitmem gerekiyordu. İki yıldır uğraştığım, uğruna mesleğimi bıraktığım araştırmanın artık sonuna yaklaşıyoruz. Bu araştırma da yalnız değildim, eşim ; kız kardeşim - ikizim- ve hayatımı mahveden yabancı da bu işin içinde. O akşam orada olmasam, belki de beni öldüreceklerdi. En azından annemin sırf intikam uğruna bütün dünyayı tehdit edebilecek kadar tehlikeli olan virüsü, Amerika'ya silah olarak kullanmasını engellemek zorunda da kalmazdım. Ama bazen seçimlerimizi biz yapamıyorduk, önceden yapılmıştı bize sorulmadan. Geriye sadece bize sundukları hayata ayak uydurmak kalıyordu. Eminim hayatlarımızı kendimiz seçsek aynı olmazdı hiçbir şey.

Kapının tok bir sesle çalınması, gıcırdaması eşliğinde açılmıştı. Kardeşim kapıda dikilmiş, bana "Gel" dercesine bakıyor. Küçüklüğümüzden beri ayrı yaşayıp, on bir yıl sonra bir mekanda ansızın karşılaşmamızın ardından ;iki yıl boyunca birbirimizi koruyup kollamıştık. Çok çatışmadan geçtik, bütün insanlık adına onlarca insan öldürdük. Şimdiyse bu yabancı topraklarda yine insanların güvenliği için sahte kimlikler, sahte pasaportlarla yasal olmayan işler yapıyoruz. Daha basit bir hayatım olması için neleri vermezdim ki...

Bugün yine FBI tarafından yakalanmış, yine kaçıyorduk. Yavaş yavaş attığım adımlar oda da yankılanıyor. Adeta gitme diyor duvarlar, teslim ol ve işi istihbaratçılara bırak diyor. Fakat onlardan da çok şey biliyoruz. Bildiklerimiz yüzünden bile öldürülmeye çalışılırken devlete bırakmak pek mantıklı gelmiyordu. Üstelik bu kadar ilerlemiş iken, sonunu getirmemek onca insanı sebepsiz yere öldürmek gibi bir şey olurdu.

Sorgu odasını geçtiğimizde artık karakolun serin havası çarptı yüzümüze, silahın saklandığı yeri öğrenmiş olmaları umuduyla sordum kardeşime.

"Bulundu mu Selin?" başımı olumsuz sallayınca kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Az ileride Ateş ve Zakkum bizi bekliyorlardı. Polis kılığına, buradaki deyimiyle Şerif kılığına girmiştik buradan kurtulmak için. Tabii bir de platin sarısı peruklar...

Ateş adeta polis olmak için yaratılmıştı, üstündeki üniformalar bir kadının dönüp bir daha bakacağı derecede yakışmıştı üzerine. Taktığı gozluk gözlerini saklasa da görebiliyordum o derin karanlığını. Hayatımı mahvettiği gece de görmüştüm, ilk defa korkuyu iliklerime kadar hissetmiştim.

Sanırım sonunda polisler geliyor. Evet, evet siren seslerini duyabiliyorum. Umarım ambulans da getiriyorlardır. Telefonlar çekmediği için kimse haber veremedi ama patlamayı düşünce akıllarına gelmiştir herhalde. Bir zahmet akıl etsinler. Patlamayı çevredeki evler dahi duymuş. Tabii, siz daha olayı bilmiyorsunuz. En iyisi baştan başlayayım.

(10 saat önce)

Otobüse binmek için durakta bekliyorum. Neden gelmesi bu kadar uzun sürer ki! Daha otobüsten sonra metroya bineceğim. Hah, geliyor galiba! Umarım şoför hızlı sürüyordur. Yoksa okula yetişemem.

(3 dakika sonra)

Otobüs çok tıklım tıklım. Ayaktayım ama bir yere tutunabiliyorum. Telefonum çalıyor. Kulaklığı takıyorum... Heh, oldu! Kim şimdi bu ya? Abimmiş:

“Alo?” Abim kızgınlıkla şu cevabı verdi:

“Alo, Derya, neredesin sen?”

“Otobüsteyim, gelmesi biraz uzun sürdü. Sanırım biraz geç kalacağım.”

“Tamam, ben hocana söylerim, seni yok yazmaz.” Canım abim benim:

“Teşekkürler benim aslan abim be! Ya bir de bir şey sorabilir miyim?”

“Sor Derya da ne oldu?”

“Ben bu hafta sen ve babamla kalsam olur mu?” Abim ciddi bir şekilde sordu:

“O sana bir şey yapmadı değil mi?” İrkilmiştim. Yalan söylemek şu anda en iyisiydi:

“Hayır, hayır sadece sıkıldım.”

“Tamam, babamı arayayım da, hazırlıklara başlasın.” Gülmeye başladı. Endişeyle:

“Ya adamı telaşlandırma şimdi. Hem sürpriz yapacağım ona.”

“Peki, peki söylemem bir şey.”

“Durağa yaklaştım galiba, kapatıyorum hadi görüşürüz.” Keyfim baya yerine gelmişti:

“Görüşürüz.”

Otobüsten indim. Off, hava buz gibi. Neyse hızlı yürüyeyim de hem ısınırım hem de acelem var zaten.

(10 dakika sonra)

Metro durağına geldim sayılır. Ay, ne kalabalık görünüyor buradan! İlk metroyu kaçırdım ama diğerinin gelmesine beş on dakika falan var. Çok acıktım. Umarım metro daha hızlı gelir. Hem abimi de özledim. Metronun düdüğünü duyuyorum. Oh, şükür! Hemen okula gitmek istiyorum.

(5 dakika sonra)

Allah'ıma şükür binebildim metroya. Yaklaşık yirmi dakikaya okuldayım. Metro sanki biraz hızlı gidiyor. Ama her zamanki bir yavaşlayıp bir hızlanması değil. Hiç yavaşlamıyor. Sanki hep yüzde gidiyordu da şimdi yüz elliye çıkmış gibi. Neyse insanların işine karışmak benim işim değil. Kendi işimden gayet memnunum. Öğrenciyim, eşit ağırlıkçuyum. Kimsenin hayatı-

na karışmadan -abiminki hariç- yaşayıp gidiyorum. Uff! Kahvaltı yapmak istiyorum!

(7 dakika sonra)

Metro az önce sarsılmaya başladı, hala sarsılıyor. İnsanlar panik yapmaya başladı. Bazısı çocuğunu sakinleştirmeye çalışıyor, bazısı kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Ben mi? Ben biraz korkuyorum biraz korkmuyorum. Daha önce bindiğimde de sarsılıyordu ama bu kadar şiddetli olmuyordu. Ne olduğunu öğrenmek için tam metronun başına doğru gidecektim ki metroyu kullanan kişi geldi. Herkes merak dolu gözlerle ona bakarken o kişi durumu açıklamaya başladı:

“Sayın yolcularımız, endişelenmenize gerek yok. Metroda küçük bir sorun çıktı ama halletmek üzereyiz. Sadece bir kaç dakika geç kalınacak. Gitmek istediğiniz yere sağ salim varacaksınız. Bir de...”

Harika, cidden harika(!) Okula daha çok geç kalacağım. Zaten açım. Neyse bir sıkıntı yok yani bu daha önemli. Abimi arayayım da biraz daha geç kalacağımı söyleyeyim. Off, tabii ki telefon çekmez. Yer altındayız yani. Biraz uyusam mı acaba? Yanımdaki kişiden rica ederim beni istediğim durağa gelince uyandırır derken bir anda metronun ışıkları söndü. Herkes korkuyla bağıyor, çığlık atıyordu. Ben kocaman açılmış gözlerimle etrafa bakıyor, ne yapabilirim diye bakıyordum. Metro öncekinden daha beter sarsılmaya başladı. Sanki metro türbülansa girmişti. Tek sıkıntı havada değil yer altındaydık. Yardımcı olan adam herkesi sakinleştirmeye çalışıyor, bir şey olmadığını söylüyor ama buna kendisinin de inanmadığı çok belli oluyordu. Kötü bir şey olmadığını düşünmeye çalışıyordum ama kötü bir şeyler olduğunu biliyordum.

(5 dakika sonra)

Kaç dakikadır bilmem ama bayadır sarsılıyoruz, ışıklar yok, herke oturmuş yere doğru bakıyordu. Bir anda metro fren yaptı ve biz daha ne oluyor ne bitiyor demeye kalmadan bomba patlar gibi bir ses geldi. Ses hızla buraya yaklaşıyordu. Herkes birbirine baktı. Keşke abime onu sevdiğimi söyleseydim. Ağlamaya başladım, gözlerimi kapattım.

(3 saat sonra)

Kaç saat geçti bilmiyorum. Galiba metronun en sonunda olduğumuz için şanslıydık. Patlama önden gelmişti. Umarım ölen yoktur. Gözlerimi açmak istemiyorum. Çantamla kendimi korumaya çalışmıştım am burnumun kanadığını hissedebiliyordum. İstemeyerek de olsa gözlerimi açtım. Burada on on iki vardık. Altı yedi kişi hala baygındı. (Biri bendim.) Diğerleri uyanmış, yaralıların durumuna bakmaya çalışıyorlardı. Çalışıyorlardı çünkü herkes bir yere sıkışmıştı. Ben son anda koltuğun altına girmiştim. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Ama sıkışmışlardı. “Yardım edin!” diye sesim çıktığı kadar bağırdım. Bağırdım dediysem de sesim kısalmış gibiydi, ondan sesim çok çıkmadı. Hemen yanıma geldiler. Beni çıkartmanın bir yolunu ararken bir yandan da beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Sonra bir çocuk “Anne, anne!” diye bağırmağa başladı. İki üç kişi onun yanına gitti. Beynim sulanmış gibiydi. Hiçbir şey algılayamıyordum. Metronun enkazları arasından levye gibi bir şey buldular. Bacaklarım çıksın diye aralattılar. Sonunda kurtulmuştum. Her tarafım ağrıyordu ama olsun. Çocuğu kurtarmak için ben de topallaya topallaya onların yanına gittim. Bir yandan çocuğu kurtarmaya çalışıyoruz , bir yandan da sakinleştirmeye çalışıyoruz.

Çocuğu çıkarmayacak gibiyiz. Polis, itfaiye ne varsa getirmeleri lazım. Ama telefonlar çekmiyor, hiçbir yere gidemiyoruz. Umarım bizi çabuk bulurlar.

(Yarım saat sonra)

Çocuğu sakinleştirdik. İsmi Can'mış. Duruma biraz olsun alışınca onunla konuştuk. Ailesinin de burada olduğunu söylüyor (Görünümlerini tarif etti.) ama bulamıyorlar. Enkazın di-

malıkları açtık ve yedik. Günbatımını da izlediğimize göre artık kalkabilirdik. Tam kalkacakken bir ses duydum. Sesin geldiği yöne doğru baktığımda orada bir kalabalık gördüm Ege ve Senaya da parmağımla gösterip gidelim mi diye sordum onlar da evet dediler. Gittiğimizde bir kadın yerde baygın halde yatıyordu ve herkes etrafına toplanmış izliyordu. Etraftaki insanlara ne olduğunu sorduk bir abla bize kadının çantasını zorla almaya çalıştıklarını ve kadının o sırada fenalaştığını çalan kişinin de ordan hemen uzaklaştığını söyledi. Ege bana hemen babamı aramamı söyledi babam polisti ve buralarda olabileceğini düşünüp sakince aradım. Babam birkaç dakika sonra geldi ve kadın da kendine gelmişti kadına neler olduğunu sorup kaçan kişi daha fazla uzaklaşmadan onu bulmak için yola çıktı. Biz Sena ile birlikte kadının daha iyi olması için yanında durduk. Ege de kadın iyi olduktan sonra bizim bir an önce eve gitmemiz gerektiğini havanın iyice karardığını söyledi ve eve gittik. Babamı bekliyordum acaba ne olmuştu. Anneme de olanları anlattım ve sakin kalıp hemen babamı aradığım için durumu iyi yönettiğimiz söyledi. Babam da birkaç saat sonra gelmişti, emniyet ekipleriyle birlikte adamı bulduklarını ve kadının bize teşekkürlerini yolladığını söyledi bu olayı da böyle atlattık.

EDA İPEK 1235 9/H

YALNIZLIK

Pazartesi sabahıydı. Ezan sesi ile birlikte uyandı. Yatakta bir süre öylece durup karşı duvardaki saati izledi. Odadaki tek ses saatin sesiydi. Yataktan nihayet kalkıp yüzünü yıkamaya gitti . Odasına gidip dolabını karıştırmaya başladı . Okul pantolonunu ve hiç sevmediği tişörtünü dolaptan çıkartarak aynanın karşısına geçip giyinmeye başladı . O beğenmediği yüzüne ve vücuduna dikkatlice baktı. Kendine olan özgüveni gittikçe azalıyordu. Büyük bir burnu küçücük gözlerinin altında mor mor halkalar vardı. Mor halkalar son iki gündür yaşadıklarının eseriydi. Babasının ölümü sonrası annesinin durumu ve bu durumun verdiği acı katlanılmazdı.Hep bir eksiklik varmış gibi hissediyordu. Her babası aklına geldiğinde istemsizce gözleri dolardı. Kendini iyice yalnız hissetmeye başlamıştı. Annesinin ve abisinin durumu da hiç iyi değildi. Bir yandan da onlar için korkuyordu. Ya yapayalnız kalırsa,onlar da giderse. İçindeki bu yalnızlık korkusunu bir türlü yenemiyordu.

Nihayet giyindi ve okula gitmek için yola çıktı. O bembeyaz burnu ve dudakları hemencecik kızarmıştı bu soğukta. Hızlı adımlarla okula vardı . Sınıfa geldiği anda herkesin ona acıyarak baktığını fark etti. Sırasına geçip kafasını koydu ve öylece yattı. Belki de o ağlamaktan kızaran , altında mor halkalar olan gözlerini saklıyordu herkesten . Birkaç dakika sonra 2-3 arkadaşı yanına geldi ve ona kendisini bu kadar harap etmemesi gerektiğini söylediler. Hiçbiri anlamıyordu onu. Onların hiç babası ölmüş müydü ki? Birkaç kişi daha geldi sonra . Hepsi aynı şeyleri mırıldandı. Kendini iyice yalnız hissetmeye başlamıştı. Çaresiz hissediyordu kendisini. Babası olmayınca her şey bir hiç miş gibi geliyordu Babasının kıymetini şimdi daha iyi anlıyordu. Keşke o hayattayken daha çok vakit geçirseydi. Ama şimdi babası yoktu ve bu duruma alışması gerekiyordu. Her ne kadar zor olsa da . Sonunda okul bitmiş eve gelmişti . Kapıyı açtı ve içeri girdi. Annesi koltukta oturmuş bir yere odaklanmış bakınıyordu. Annesi onun geldiğini fark etmedi bile . Abisi evde yoktu. Muhtemel okula bile gitmemişti. Akşama doğru komşuları yemek getirdi. Annesiyle bir şeyler konuşup gitmişlerdi. Yemeğini yedi ve herkes odasına çekildi. Yatağına yattı hemen uyumak istiyordu. Son 2 gündür yaşadıklarını düşününce yalnızlığı iliklerine kadar hissediyordu. Hem de hayal bile edemeyeceği kadar.

SULTAN TEKDEMİR 1239 9\H

Beyza her gün okul çıkışı tiyatro kursuna ardından da eve gelip ders çalışıyordu. Ardından da tiyatrodaki yaptıklarını, oynayacağı oyunları defterine yazıyordu. Yine her zaman olduğu gibi sabah hepsi evden çıkmıştı. Okuldan sonra Utku ve Özge evde uğraşacak bir şeyler ararken, Beyza'nın defterini buldular. Utku okuma yazmayı yeni yeni öğreniyordu, okuyamazdı. Özge okuyup okuyamamak arasında çok kararsız kaldı. Kafasından birçok düşünce geçiyordu. Defterin üzerinde "Mutluluk Sokağı" yazıyordu ve Özge Mutluluk Sokağının nasıl olduğunu çok merak etmişti "Madem ablam mutluluk sokağının yerini biliyor bana niye bahsetmedi" diye içinden geçirdi. Ama defteri zor da olsa yerine bıraktı bu yaptığının yanlış olduğunu anladı. Ufuk da o defterin içinde ne yazdığını merak ederek Özge'nin okumasını bekliyordu. Özge defteri yerine koyunca şaşırıldı. Ufuk tam Özgeye sebebini soracakken odaya Beyza girdi ve "Odamda benden izinsiz ne işiniz var" diye bağırdı. Özge de imalı bir şekilde "neden bu kadar sinirlendin bizden gizlediğin bir şey mi var?" dedi. Beyza'nın aklına birden Mutluluk Sokağını okuyabilecekleri aklına geldi ve hemen Özge ve Utku'yu odadan çıkardı, defteri koyduğu yere baktı ve aynı şekilde durduğunu görünce rahatladı daha sonra Özge ve Utku'nun yanına gidip benden izinsiz bir daha odama girmeyin diye sertçe uyardı. Utku bir şey anlamıyordu bir Beyza'ya bir Özge'ye bakıyordu. Ertesi gün yine aynı şekilde evden çıkmışlardı Beyza okuldan sonra tiyatroya Utku da yüzme kursuna gitti Özge evde tekti ve aklı hâlâ o defterdeydi. Sürekli "acaba baksam mı?" diye düşünüyordu. En sonunda merakına yenik düşüp defteri okumaya gitti ve okudu, okuduklarından anladığı tek şey ablasının Mutluluk Sokağının yerini bildiği ve kimseye söylemediği oldu ve defteri hemen aynı yere bıraktı ve hızlıca odadan çıktı. Beyza'ya belli etmemeye çalıştı ama içten içe ablası kendisi dışında kimsenin mutlu olmasını istemediğini düşünüyordu. Aslında hiç öyle değildi. Bir gün Utku evde çok sıkıldı annesiyle birlikte parka gittiler. Parktan dönerken bir kaç tane ofis gördüler başta dikkatli bakmadılar ama daha sonradan birçok kez karşılaşınca Utku merakla baktı ve Beyza ablasını görünce şaşırıldı. Ofiste başrol olarak ablası, arkadaşları ve kocaman renkli bir biçimde "Mutluluk Sokağı" yazıyordu. Annesine gösterdi, annesi görünce çok şaşırıldı ve Beyza'nın neden bunu onlara söylemediğini düşündü. Hızlıca eve gittiler Beyza'ya tiyatroyla ilgilendiğini ve bir tiyatro oyununda başrol olarak yer alacağını neden söylemediğini sordu Beyza başta cevap vermedi, sonradan yüksek bir sesle kendini açıklamaya başladı "Siz benim sadece derslerde başarılı olmamı sadece ders çalışmamı istiyorsunuz, ama ben derslere değil tiyatroyla ilgilenmek istiyorum. Size söylesem ne tepki vereceğinizi tahmin edemedim bana engel olursunuz diye de sizden gizlice yaptım" dedi. Annesi Beyza'yı ilk kez böyle görmüştü. Bu haline şaşırıldı ve üzüldü ardından sakince Beyza'yla konuştu "Keşke bunu bize daha önce söyleseydin, biz senin iyi yerlere gelmeni istiyoruz. Seni kısıtlamamızın farkında değildik. Sana özür borçluyuz" dedi Beyza sakinleşti ve sakince "önemli değil, beni anlamana sevindim. O zaman pazar günü beni izlemeye geliyor musunuz?" diye sordu. Utku hemen atıldı "evet!" diye bağırdı, ailecek güldüler. Pazar akşamı gösteriye gittiler Beyza bu konuda çok yetenekliydi, hepsi bunun farkına vardı. Gösteriden sonra Beyza'yı tebrik etti ve destek verdiler. Aradan 7 yıl geçtikten sonra Beyza çok yetenekli bir tiyatro sanatçısı oldu.

Ceylin ER 9/H 1229

BU YAZ

Evde beklerken sıcaktan neredeyse eriyecektim. Foça'da yazlar hep böyle sıcaktı ve bir o kadar da güzeldi. Her yaz olduğu gibi bu yaz da komşularımız Ege ve Sena ile bütün gün birlikte takılarak geçecekti. Bugün de onlarla birlikte sahile gidecektik ama bir türlü hazırlanamadılar, neredeyse yarım saattir onları bekliyordum ve sıkılmışım artık, hemen bizim bahçeden onların bahçesine atladım ve Sena'ya seslendim. Dışarıya Ege çıktı, nerde kaldınız ya ağaç oldum burada dedim. Ege, ben bir saattir hazırım da Sena hanım henüz hazır değil hâlâ süsleniyor dedi. Biraz daha bekledik ve şükür artık çıkmıştı sahile doğru yola çıktık, Sena sağ olsun biraz geç olmuştu ama sahile geldik iskeleye doğru gitmeye başladık orada oturup günbatımını seyredecektik. Güneş nihayet batıyordu yanımızda getirdiğimiz atıştır-

ğer tarafındaki galiba. Umarım hayattadırlar.

O sırada bir kaç kişi daha kalktı. Kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Herkes dağılarak bir kişinin yanına gitti. İnsanların nasıl bu kadar sakin kalabildiğine aklım ermiyordu. Neyse şu an bunu düşünecek vaktim yok. Can 'ı sakin tutmalıydım. Can'a sürekli sorular soruyor, meşgul olmasını sağlıyorum. Diğerlerine yardım eden kişiler "Suyu olan var mı?" diye bağırdı. Küçük alanda olmamıza rağmen bağırarak konuşuyorlar çünkü patlama o kadar şiddetliydi ki kulaklarımızda büyük ihtimalle kalıcı hasar vardı. Benim okul çantamda üç şişe su vardı. Hemen koşup getirdim ve suyu onlara verdim. Bir kadına verdiler, kadın içti. O da çok kötü sıkışmıştı. Rahat bir pozisyona getirmeye çalıştılar. Ben Can'ın yanına gitmiştim. Ona da şu içirdim. Çok hızlı bir şekilde içti. Çocuklar hep hassas nokta olmuştu. Bir çocuk gözümün önünde bu şekilde dururken kurtaramamak canımı çok yakıyordu. Gözüm diğerlerine takıldı. Bir adamın yanında duruyorlar, sanırsam adamı uyandırmaya çalışıyorlardı. Sonra adamı bıraktılar ve yanıma geldiler. İçlerinden biri "Şurada konuşalım mı?" diye sordu. Kalbim çok hızlı atıyordu. Umarım adam iyidir, diye düşünerek yanlarına gittim. Bana:

"Şu adamı tanır mıydın?" diye sordular. Ben:

"Hayır." Diye cevap verdim. Adamı hayatımda ilk defa görmüştüm:

"Şimdi olabildiğince az korkmanı istiyoruz." Onlar böyle deyince ben daha çok korkmaya başladım:

"Neden ne oldu?" diye sordum:

"Biliyorsun küçük çocuk burada o yüzden sakin ol." Derin bir nefes aldım:

"Tamam, sakinim. Şimdi ne olduğunu söyler misiniz?"

"Şuradaki adam kapıya en yakın oturandı. Patlamanın şiddeti ile kafasını bir yere çarpmış olmalı. Suratına şu döktük, kalp masajı falan yapmaya çalıştık ama adam uyanmadı. Nabızı yok. Tamam, sen daha fazla panik yapmadan Can'ın yanına git."

Olduğum yerde kocaman gözlerle dönüp kalmıştım. Alan git gide küçülmeye başlamıştı. Keşke söylemeselerdi. İçim daralıyordu. Bir ölüyle aynı ortamdaydık! Korkuyordum ama sakin kalmak zorundaydım. Tekrar tekrar nefes aldım. Can'ın yanına gittim. Benimle artık az da olsa gülümseyerek konuşuyordu. Can'ın da ölmesini istemiyordum. Onu kurtarmak için elimden geleni yapacaktım. Kendime yemin ettim.

(2 saat sonra)

Çok acıktım, abimi özledim, babamı özledim, bir ölüyle aynı ortamdayız. Çok karışık duygular içerisindeydim. İçim içimi yiyordu. Can kucağımda yatıyordu. Az önce metronun bir parçasını kırarak onu kurtardık. Abim ne kadar endişelenmiştir! Diğerleri bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Ama biliyorum ki buradan çıkış polis, itfaiye, ambulans ve cenaze aracı gelirse olacak. Sonuncusunu düşünürken İçim yanıyor ama yapılabilecek bir şey yok. Umutsuzluğa kapılmamalıyım. Can uyuyor, uyandığında beni böyle endişeli ve üzgün görürse psikolojisi daha beter olabilir. Tekrardan derin nefesler aldım. Can'ı gördükçe uykum geliyordu. Yaşanacak bir yer bulmaya çalıştım. Bulduğumda başımı yasladım ve uykuya daldım.

(1 saat sonra)

Kabuslar, kabuslar, kabuslar... Sürekli olarak kurtulamadığımızı görüp gözlerimden yaşlar akararak uyanıyordum. En sonunda Can beni uyandırdı. Beni buz gibi olmuştu çocuğun. Bende ceket olmasına rağmen üşüyordum, çocuğun üstünde çok da kalın olmayan bir kazak vardı. Ah salak kafam! En başta ceketimi niye vermedim ki çocuğa? Hemen ceketimi ona giydir-

dim. Üstümde okulun kapüşonlusu vardı zaten. Ona ceketimi verince Can da bana sarıldı. Şu gergin ortamda mutlu olmuştum. Telefonu elime aldım. Gitmeyeceğini bile bile abime mesaj atmaya başladım. Onu çok sevdiğimi yazdım. Buradan çıkabilirsem hep o ve babamla kalmak istediğimi yazdım. (Annemle yaşıyorum.) Ama o hiç birini görmedi. Annemin bana şiddet uyguladığını yazdım, o yüzden gelmek istediğimi yazdım ama mesaj ona gitmedi. Can'ın kafasını çantamın üstüne koyup telefonu çektirmeye çalıştım. Olmuyordu. Bir şeyler bulup üstüne çıktım. Yok, tek bir tık bile çekmiyordu! Sinirde gülmeye sonra ağlamaya başladım. Artık umudum iyice gitmişti. Birkaç saat daha burada kalsak nefessizlikten ölecektik zaten! Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Bazı kişiler yanıma geldi. Beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Ne yaparlarsa yapsınlar sakinleşmeyeceğimi biliyordum. Psikolojim zaten kötüydü şimdi daha kötü olmuştu. Can da yanıma gelmiş, ağlayarak bana:”Lütfen ağlama Derya abla!” diyor, benim daha çok ağlamama sebep oluyordu. Beni sakinleştirmeyeceklerini anlayınca bir yere oturtup benden en fazla dört yaş büyük bir kızı yanıma bıraktılar. Konuşmaya başladı. Can’a sarıldı. Bana ailemi, okulumu falan sordu. Ben ağlaya ağlaya cevap veriyordum. Bir süre sonra ağlamam durmuştu. Can bana sarılıyordu, uyumuştum. Göz kapaklarım yavaşça kapandı ve uykuya daldım.

(2 saat sonra)

Bağırma ve çığlık sesleri ile uyandım. Gözlerimi açtığımda Can kucağımda değildi. Diğerleri bir şeyin -ya da bir kişinin- etrafındaki toplanmıştı. Kalkıp yanlarına giderken bir kaç kişi bunu fark etti. Hemen beni tutup geriye doğru çekmeye başladılar. Ben; “Ne oluyor, neden çekiyorsunuz beni, bırakın!” derken onlar beni çekmeye devam ediyor, bir yandan da anlatacaklarını söylüyorlardı. Ama içime kötü bir his doğmuştu. “Can nerede?” diye sordum. Biri önüme geldi ve nefes alıp anlatmaya koyuldu:

“Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama direk söylemek daha iyi galiba. Siz uyurken Can'a bir şeyler olmaya başladı. Kriz geçirir gibi titreyip kasılmaya başladı. Sen o kadar derin uyuyorsun ki hissetmedin.”

“Sonra?” dedim gelecek cevaptan ölesiye korkarak:

“Can titreyip kasılmaya devam etti. Biz onu durdurmaya çalışırken bir anda sakinleşti. Nefes nefese kalmış gibiydi. Bir nefes aldı ve ‘Derya ablama onu çok sevdiğimi söyleyin. Eğer annemle babamı bulursanız onlara da söyleyin.’ dedi zorlukla. Sonra... Çok özür dilerim Derya ama onu ne yaparsak yapalım kurtaramadık.”

Ağlıyordu. Dönüp kalmıştım. Yalan söylüyor olmalıydı. Can ölemezdi. Daha küçük çocuktu. Başım dönüyordu ve oda küçülüyordu. Düşmeden önce en son gördüğüm şey Can'ın bedeniydi.

(Yarım saat sonra)

Yerin soğukluğunu hissedebiliyordum. Bayılırken kafamı yere çarpmış olmalıydım. Zonkluyordu ve kanıyordu. Kalkmaya çalıştım. O ana kadar yanımda birilerinin olduğunu fark etmemiştim. Hemen başımı yere koydular. Sonra:” Kalkmaman lazım. Başının kanamasını durdurmaya çalışıyoruz.” dedi birisi. İtiraz etmedim. Zaten itiraz edecek gücüm kalmamıştı. Can'ın acısı daha baskındı şu an. Bekliyordum. On beş dakika falan geçtiğinde kalabilirsin dediler. Hemen Can'ın bedeninin yanına gittim. Bana engel olmadılar. Yüzü örtülüydü. Açmaya yeltendiğimde beni o zaman durdurdular.

“Ama nefes alamaz.” Dedim. En azından yüzünü açsınlar. Belki, belki yaşıyordur diye:

“Derya...”

“Son kez yüzünü göreyim, ne olursunuz?” Tek tek hepsinin yüzüne baktım. Bir tanesi bana bakarak başıyla onayladı. Gitti ve yüzünü açtı. İrkildim. Ölü bir insanı ilk defa bu kadar ya-

kokusuyla doldu. Üç arkadaşımın da teni buz tutuyor yavaş yavaş beyazlıyordu. Tıpkı Gülistan teyzeye olduğu gibi...

Gözlerimden yaşlar akıyor, hüngür hüngür ağlıyordum. Onlara yaklaşmak istiyordum ama büyü gibi bir şey bana engel oluyordu. Korkuyla bunu onlara yapan yaratığa baktım. Arkadaşlarıma yaptığını bana da yapacaktı bundan emindim. Ama neden yaptığını öğrenmeden ölmeyecektim.

Bana doğru yaklaşırken bağırdım. **"DUR!"** Şaşırdı, benden bu cesareti beklemiyordu. Göz yaşlarımı sildim, burnumu çektim ve korkusuzca gözlerine baktım. **"Beni de arkadaşlarım ve Gülistan teyze gibi öldürmeden önce bunu neden yaptığını söyleyeceksin!"** Güldü. Alaylı bir şekilde cevap verdi.

"Küçük boyunla bana emir mi veriyorsun?" Bir daha güldü. Sinirlenmeye başlamıştım. Sorusunu duymazdan gelip, ona yine bağırdım. **"Onların canına neden kıyıldığını söylemek zorundasın!"** Bu sefer yüzü ciddileşti. Cesaretim onu etkilemişti.

"Madem bu kadar istiyorsun, her şeyi anlatacım. Biz farklı bir evrende yaşıyoruz ve insanlardan hoşlanmayız. Bunun nedeni yıllar önce bir dostumuzun bize ihanet etmesi..." İhanet mi?

"Size ihanet eden kişi Gülistan teyze mi?" Güldü, gülüşü çok sinir bozucuydu.

"Evet, doğru bildin. Bilmemesi gereken şeyleri öğrendi. Sonra da o bilgileri bize karşı kullandı ve onu yıllar geçen bir arayıştan sonra bulduk. Bugün de bize ihanet etmenin cezasını çekti."

"Peki ya biz? Bizden ne istedin? Biz sana ihanet etmedik, zarar da vermedik!"

"Size bunu yapmamın sebebi cinayete şahit olmanız. Eğer merakınıza yenik düşüp gelip bakmasaydınız şu an eski yaşantınızdaydınız. Size bir şans verdim, kâğıt uçakla peşimi bırakmanızı söyledim ama dinlemediniz. "

Duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Gözümdeki yaşlar yine akmaya başlamıştı. Keşke o kulübeyi hiç görmeseydik, keşke Gülistan teyzeye hiç tanışmasaydık, keşke merakımıza yenik düşmeseydik ve keşke zamanı geri alabilseydik...

"Üzgünüm küçük kız, ömrün bu kadarmış. İyi uykular..."

Vücudumun içinden geçip giden ışık demetleri canımı acıtmıştı. Yere yığıldım. Üşüyordum. Buz tutmaya başlamıştım. Her şey benim merakım yüzündendi. Ve bu saatten sonra elimden bir şey gelmezdi. Son kez canım gibi sevdiğim arkadaşlarıma baktım. Özür dilerim Işık, Defne ve Yağız. Her şey daha iyi olabilirdi...

Eslemnur ÖZKAYA 1243 9/H

Mutluluk Sokağı

Utku 7, Özge 14, Beyza 17 yaşında üç kardeştir. Hepsi her gün evden aynı anda çıkıp okullarına giderdi. Beyza hepsinden büyük olduğu için sorumlulukları daha fazla ve yoğundu, bu yüzden kardeşleriyle çok ilgilenemiyordu. Beyza'nın hayali vardı ve bunun peşinden gidiyordu. Bu hayali başarılı bir tiyatro sanatçısı olmaktı. Ama bu hayalini sadece en yakın arkadaşına anlatabiliyordu, çünkü ailesinden gelecek tepki ve alaylardan korkuyordu. Bu yüzden ailesine bahsetmedi.

Gökyüzüne baktığımda yaratık kaybolmuştu. Bakışlarımı kızlara çevirdiğimde Defne'nin ayakta durmak için kendini zor tuttuğunu fark ettim. **"Işık, sen Kemal hocaya haber ver biraz dinlenmemiz gerektiğini söyle. Defne her an panik atak geçirebilir."** Kafasını salladı ve öğrencilerin en arkasında yürüyen Kemal hocanın yanına gitti. Defne'yi yanımızdaki kayalardan birine oturmasına yardım ederken Yağız'ın bakışlarının üstümde olduğunu fark ettim. Kemal hocaya haber vermesini, Işık yerine ona söylememi bekliyordu galiba. Ama küs olduğumuzun o da farkındaydı.

Kemal hocayla Işık yanımıza geldiğinde Defne'ye nasıl hissettiğini sordu. Artık daha iyiydi ama hâlâ korkuyordu. Kısa bir dinlenişten sonra kamp alanına geri döndük. Bugünlük bu kadar macera hepimize yetmişti. Çadırlarımızda dinlenirken saatimden çalan alarmla kal-kıp hırkamı giyindim ve çadırdan çıktım. Dördümüz bir köşede toplanıp bugün yaşadıklarımızı konuşacaktık.

Kamp alanının en uzak köşesine doğru ilerledim. Diğerleri çoktan gelmiş konuşuyorlardı bile. Ateşin etrafındaki taşlara oturmuşlardı. Bende taşlardan birine oturdum. Yağız bana dönüp konuşmaya başladı.

"Şey, Defne ve Işık bana bugün o kulübede gördüklerinizi anlattı." Gözlerimi büyülterek kızlara baktım. Onların da benimle aynı fikirde olup söylememelerini beklemiştim. **"Onlara kızma, ben istedim anlatmalarını. Daha doğrusu senin benden ne sakladığını."** Yağız bir şeye inat ederse istediği şeyi ona vermeden asla yakanızı bırakmazdı. Defne ve Işık'ta bu yüzden söylemiş olmalıydı.

"Peki sana ne olduğunu sorduğumda neden bana anlatmak yerine sakladın?" Çok masum sormuştu bu soruyu. Kendini affettirmenin yolunu iyi biliyordu. **"Annen ve baban zaten ayrılma aşamasında, birde bu sorunla uğraşmanı istemedim. Ama benim suçum, keşke sorduğunda söyleseydim. Boş boşuna aramız bozulmazdı. Özür dilerim."** Gülümsedi. **"Özrünüz kabul edildi ama bir daha yapmamak şartıyla."** Güldüm. Bunları değil de asıl konumuzu konuşmalıydık. Işık hemen konuya atladı.

"Bence bugün gördüğümüz o yaratık Gülistan teyzenin katili ve bizim onun peşinde olmamızı istemiyor." Olabilirdi ama olmaya da bilirdi.

"Hadi katil o yaratıktı diyelim. Peki o yaratık nereden geldi? Gülistan teyzeyi nereden tanıyordu?" Bu sefer konuşan Defne'ydi. Yağız hemen cevap verdi.

"İnan hiç bilmiyorum... Ama dikkatli olmalıyız. Bugün o silah gösterisinden sonra bize zarar vermek istiyor belli." O an aklıma yaratığın atmış olduğunu düşündüğüm kağıt uçak geldi. Cebimden çıkarıp onlara gösterdim.

"Bakın bunu kulübenin etrafında ipucu ararken önüme attı." Hepsi kağıda merakla bakıyordu. Ama Yağız daha da meraklıydı çünkü ona ne yazdığını söylememiştim. Kağıdı elimden alıp sesli bir şekilde okudu.

"Gülistan'ın katilini bulmak istiyorsan doğru yoldasın ama benden sana tavsiye; doğru yol her zaman doğru olmayabilir."

Ürkmüşlerdi, tıpkı benim gibi. Bize silah doğrultan kişi başı ne yapmazdı ki?

O sırada ortamızda yanan ateşten çıkan büyük bir ışık demeti gözlerimizi acıttı. Işık demeti daha da büyürken ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Gözlerim ışığa yavaş yavaş alışıyordu. Gözümü açtığımda Defne, Işık ve Yağız'ın yerde yattığını gördüm. Burnum yanık

kından görüyordum. Biraz daha yaklaştım. Yüzü bembeyazdı. Kardan da beyaz gibiydi. Ter temizdi. Sonra gözlerim dudağına kaydı. Gülümsüyordu. Gülümseyerek ölmüştü. Tüylerim diken diken oldu. Bu çocuğu kurtaracağım diye yemin etmişim. Yeminimi yerine getirememiştim. Ölmüştü. Bedeni buz gibiydi. Daha fazla dayanamayarak yüzünü örttüm. Yanından çekildim ve sessizce ağlamaya başladım. Bekliyorduk. On on beş dakika sonra...

(Sayfanın Başından)

İşte biz böyle yedi sekiz saattir buradayız. Dediğim gibi polis, itfaiye ve ambulanslar geliyor büyük ihtimalle. Yüzde doksan kurtarılacaktık ama ruhsal olarak buradan kurtarılamayacaktık. Bir şekilde buraya kadar gelmeyi başardılar. Bize onların seslerinden olabildiğince uzağa gitmemizi söylediler. Enkazı parçalamaya başladılar. Bir süre uğraşmalarından sonra açıldı. Fenerlerinin ışıkları çok parlaktı. Ambulans görevlileri bizi hemen sedyelere aldılar. Bir ambulans görevlisi Can'ı kucağına aldı. Biz sedyede Can kucaklarında dışarıya doğru gittik. Çıktığımda derin nefesler aldım. Sonunda temiz hava vardı. Abim sedyemin başına geldi. Çok fazla ışık olduğu için yüzünü net görebiliyordum. Ağlamaktan gözleri şişmiş, kızarmıştı. Sonra babamı gördüm. O da ağlıyordu. Zorla da olsa gülümsedim. Ne de olsa kurtulmuştuk. Ağır kayıplar da olsa kurtulmuştuk. Beni ambulansa bindirirlerken abim ve babam da binmişti. O an annemin burada olmadığını fark ettim. Umurumda değildi. Artık abim ve babamla yaşayacaktım. Hastaneye giderken ağlamaya ve kurtulduğum için gülmeye devam ettik. Can'ı asla unutmuyacaktım. Onu kendimle yaşatacak ve onu asla unutturmayacaktım.

SON

Eylül DENİZ YILMAZ 1126 9/H

BİR SPORCUNUN HİKAYESİ

Luna adındaki bir kız çocuğu 2009'da Amerika'da dünyaya gelmiştir.Bu aile,Luna bir yaşındayken Türkiye'ye taşınmıştır.Luna 5 kız kardeşin arasında 5.dir .Luna 3 yaşında iken aralarına yeni bir kız kardeş katılmıştır.Böylece 6 kız kardeş olmuşlardır.Luna'nın ablaları top ile oynuyor ama Luna oynadıkları oyundan hiçbir şey anlamıyordu.6 kızdan 3. olan ablası Emma'ya ne oynadıklarını sordu.Emma “parmak pas”diye cevap verdi.Luna oynamak istediğini söyledi ve onların arasına katıldı.Luna 7 yaşında anaokuluna başladı.1 hafta geçer geçmez hemen öğretmenleri onu 1. Sınıfa başlattı.Çok utangaç bir öğrenciydi..Kendisinden 1 yaş büyük sınıf arkadaşları vardı.Birinci,ikinci ve üçüncü sınıfta çok zorlanmıştı ama sonradan düzeltmeye başladı.4m sınıf ve ortaokulda hep takdirname aldı.Luna beden derslerinde voleybol oynamaya çıkıyordu.7. sınıfa kadar köyde okuyan Luna 8. Sınıfta Manisa/Turgutlu'da okudu.LGS döneminde arkadaş ortamı yüzünden hiç çalışmadı.2022 LGS'den sonra Turgutlu lisesinde mezuniyeti olmuştur.Luna'nın mezuniyeti iyi geçmemiştir.Çünkü arkadaşları tarafından sebepsiz bir olay nedeniyle ihanete uğramıştır.Eve ağlayarak dönen Luna kalbinin kırılmış olduğunu hissediyordu.Bunu gören aile çok endişelenmiştir. Luna ailesine her şeyi anlatmıştır. Birkaç gün geçtikten sonra kafasını dağıtmak için Senem Aka'nın voleybol kursuna yazılmıştır.Voleybolcu olmak onun hayalidir ama ailesi onun derste daha iyi olduğunu söyleyip voleybolcu olmasını istemiyorlardı.Yaz tatilinde voleybol kursuna gidiyordu.Antrenörleri onu beğendiği için kulübe almışlardır.Kurstan eve döndükten sonra hangi liseye gittiğine bakmıştır.Turgutlu Lisesine gidecekti.Bu onun mezun olduğu yerdidi.Eski arkadaşlarının orada olacağından korkuyordu.Çünkü artık onların yüzlerini bile görmek istemiyordu.Okul açıldıktan sonra Luna'nın ailesi Luna'yı voleybol kursuna göndermiyordu.9. sınıfı sıkı tutsun diye onu hayallerinden alıkoyuyorlardı.Luna da pes etmedi kendi lisesindeki voleybol antrenmanlarına katılıyordu.Takıma seçilen Luna ilk maçına gidiyordu.Eve madalyalar ve kupalarla dönüyordu.Bu mesleği ailesinden habersiz yapmaya razıy-

dı.2029'da A milli takımına seçilen Luna adını altın harflerle yazdırıp Türkiye 1. si olmuştur.

Zeynep AYGÜN 1188 9/G

FAZLA MERAK

Okul ile kampa gidecektik. Arkadaşlarımla erkenden gidip görmek için bir saat öncesinden buluştuk ve alana vardık. Çok güzel bir yerdi, tam ormanın iç kısmı, ağaçların aralarındaki büyük boşlukta idi kamp.

3 günlük tatile gelmiştik, etrafı gezdikten sonra kamp alanının içinden bakıldığında görünen küçük bir kulübe vardı biraz yukarda. Sırtımızı ağaca vermiş acıktığımızı dair şeyler konuşurken kulübeden yaşlı tonton bir teyzenin çıktığını gördüm. Bizi gördü ve kısa bir bakıştan sonra evine geri girdi.

Pek önemsemesem de beş dakika sonra elinde bir sepetle çıkıp yanımıza doğru inmeye başladı. Yaklaştığı sırada ayağa kalktım. **"Merhaba teyzeciğim."** başını sallayıp gülümse-di. **"Merhaba yavrum sizi gördüm de acıkmışsınızdır diye meyve getirdim."** Elindeki sepeti uzattı ve biraz daha durup gitti.

Adı Gülistan'mış ve burda tek başına yaşıyormuş, meyveleri de bahçesinde yetiştiriyormuş. Meyveleri yedikten sonra okulun devamının gelmesine az kalmıştı. Daha iki dakika önce boş olan kulübenin önünde kırmızı bir araba gördüm. Güzel bir modeldi ama ne zaman geldiğini görmemiştim. Kızlara söylediğimde onların ilgisini çekti bu araba.

Gülistan teyzenin bir akrabası veya yakını yoktu.

Arabaya merakla bakarken ön kapıları ikisi birden açıldı ve kapandı. Ama kimse çıkmadı içinden. Daha çok meraklanırken kulübenin kapısı açılıp kapandı. Hepimizi bir korku sar-mışken bir ses duyduk, yangın sesi...

Fakat hiçbir yerde yangın yoktu. Kapı yine açılıp kapanmıştı, aynı şekilde arabanınki de öyle. Kızlarla saniyelik olan bakışmamızdan sonra arabaya döndüğümüzde orda yoktu, gitmiş-ti. Hızla Gülistan teyzenin evine gittik, korkmuştuk evet ama ecele bir faydası dokunmaz. Eve yaklaştıkça içerden yanık kokusu gelmeye başladı. Hayır, içerisi yanmış olamazdı. Aralık kapıdan girdiğimizde hiçbir yerin yanmadığına şükretmişim, fakat Gülistan teyze...

Yerde öylece yatıyordu.

Gözleri ve ağzı açıktı bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Kızlar korkup birbirlerini tutarken ben Gülistan teyzenin yanına gittim. Teni yavaş yavaş buz tutuyor ve beyazlıyordu. Ağzından çıkan sözler kanımı dondurmaya yetti. **"Sana geleceğim demiştim Gülistan."** Gözleri ve ağzı birden kapandı, etrafı pis bir koku sararken korkuyla evden çıktık.

Kızlar önden giderken ben evin etrafını kontrol edip geleceğimi söyledim. Belki Gülistan teyzenin katiline dair bir ipucu bulurum diye evin etrafında yürürken kızlar çoktan uzaklaşmıştı. Birden arkamdan gelen sesle arkamı döndüm. Yağız...

Onun burda ne işi vardı? Bizim gördüklerimizi o da görmüş müydü? Yoksa tüm okul çoktan gelmiş ve bizi mi arıyordu? Yağız benim dertlerimi dinleyen tek erkek kankamdı. Aynı zamanda da çocukluk arkadaşım. Onu birden bire yanımda görünce şaşırılmışım.

"Senin ne işin var burada?" soruma karşılık gözlerini bana çevirdi. Etrafına bakındıktan sonra cevap verdi.

"Sizi arıyordum. Sen ve diğer kızlar çoktan buraya gelmişsiniz ama toplanacağımız yerde yoktunuz. Hocalar çok merak etti, tüm sınıf etrafa dağılıp sizi arıyor." İçimden bir oh çekip rahatladım. Bizim gördüklerimizi görmemişti.

Zaten annesi ve babası ayrılma aşamasındayken bir de bu işle uğraşmasını istemezdim. **"Diğer kızlar nerde?"** Tam cevap vereceğim sırada ikimizin önüne düşen kağıt uçak susmamı sağladı.

Etrafa bakındım ama kimse yoktu. Yağız'ın şaşkın bakışlarını üzerimde hissettim ama umursamadım. Eğilip kâğıt uçağı aldım. Kenarlarında yazılar vardı. Uçağı katlanmış yerlerinden açtım ve bir el yazısıyla karşılaştım.

"Gülistan'ın katilini bulmak istiyorsan doğru yoldasın ama benden sana tavsiye; doğru yol her zaman doğru olmayabilir."

Bu neydi şimdi? Bizimle dalga mı geçiyordu? Yoksa uyarıyor muydu? Ama her ne diyorsa benim bu işe bulaşmamızı istemiyordu.

Yağız'la göz göze geldik. Bana soran gözlerle bakıyordu. Ne demeliydim şimdi? **"Ne yazıyor o kağıtta?"** Kağıdı katlayıp cebime attım. **"Hiç boşver, önemsiz bir şey."** Tek kaşını kaldırıp gözlerini kıstı. **"Emin misin?"** Başımı salladım.

Tam gitmek için adım atacakken konuşmaya başladı. **"Moralin mi bozuk senin?"** İçimde yaşadığım gerginliği belli etmemeye çalışarak bakışlarımı yüzüne çevirdim. **"Hayır, neden sordun ki?"** Şaşırılmıştı. Bana bu soruyu her sorduğunda ona ne derdim varsa anlatırdım ama şimdi... Şimdi anlatamazdım.

"Benden bir şey saklıyorsun." Yutkundum. Gözlerimi kaçırdım. **"Hayır, saklamıyorum."** Bana inanmamış gibi baktı. Bakışlarından kaçmak ve konuyu kapatmak için okulun toplanacağı alana doğru yürümeye başladım.

O da arkamdan geliyordu. Normalde 1 saniye bile konuşmadan duramayan biz, şimdi tek kelime dahi konuşmuyorduk. İkimizde gergindik.

Böyle konuşmadığımız zamanlar çok nadir olurdu. Eğer o konuşmuyorsa bana kırgındı. Belki de kızgın...

Kısa süre sonra alana varmıştık. Herkes çoktan gelmiş, çadırları kurmaya başlamışlardı. Bizim kızları görür görmez yanlarına gidip çadırı kurmalarına yardım ettim. Yağız'da çoktan erkeklerin yanına gitmişti.

Çadırları kurduktan sonra kamp aktivitelerini yapmaya başladık. Sonuncu aktiviteye gelince hocalarımız bizi ormanda yürüyüşe çıkardı. Aslında ormanda yürümek istemiyordum. Çünkü Gülistan teyzenin katili de buralarda olmalıydı.

Her şeyden habersiz yürüyüş yolunda yürürken birden kafama bir şey düştü. Buruşturulmuş bir kağıttı bu. Başımı yukarı kaldırdığımda daha önce hiç görmediğim uçan bir varlıkla karşılaştım. Çılgık atacağım sırada bana sus işareti yapıp Defne, Işık ve Yağız'ı göstererek elindeki animasyon filmlerinde kullanılanlara benzeyen değişik silahını onlara doğrulttu. Korkudan açmış olduğum ağzımı kapattım.

Hayal görmüyordum değil mi? Bunlar gerçektir? Uçan varlık; sivri kulaklı, büyük burunlu, korkutucu bakan ve simsiyah bir şeydi. O sırada hızla yanıma gelen Defne, Işık ve Yağız üçlünün yüzleri bembeyaz ve korku doluydu. Onlar da mı görmüştü o korkunç yaratığı? Onları da mı korkutmuştu o pis yaratık?